

காலாண்டிதழ்
இதழ் எட்டு
ஒக்டோபர் 2021
250 இலங்கை ரூபாய்

விழுகள்

அறைக்குத் திரும்பும் வழியில்
 அவன் இலையுதிர்கால மரங்கள் அழுதிருப்பதைக் கண்டான்.
 ஈர நிலத்தை மஞ்சள் இலைகள் அள்ளுண்டு போகும் கடும் கூதலான காற்று தழுவும்.
 அவள் விட்டுச் சென்ற குறிப்பு மேசை மேல் மடித்து வைக்கப்பட்டிருந்தது.
 அதன் மேற் சிகரட் சாம்பற்சேகரிப்பான் இருந்தது.
 அதனுள் நேற்றைய இரவின் சாம்பல் இருந்தது.
 தான் பற்றி வந்த சிகரட்டையும் அணைத்து அதனுட் போட்டான்.
 அவ்வறையில் நிரம்பியிருந்த அவளின் வாசத்தை உள்ளிழுத்தான்.
 நிலத்தில் வீசப்பட்டுக்கிடந்த உள்ளாடைகளைக் குப்பைத் தொட்டியுட் போட்டான்.
 அறையைப் பூட்டித்திறப்பை விடுதி வரவேற்பாளினியிடம் கொடுத்துவிட்டு நீங்கினான்.
 வரவேற்பாளினி அறைப் பராமரிப்பாளனை அழைத்து
 அறையை அடுத்த காதலருக்குத் தாயார்ப்படுத்தும் படி கூறினாள்.
 அறையைத் துப்புரவாக்கச்சென்ற பராமரிப்பாளன் அவள் விட்டுச் சென்ற
 குறிப்பை எடுத்து வாசித்தான்.
 Fuck you.

0

ஜப்பசி, 2020

Jenny Saville

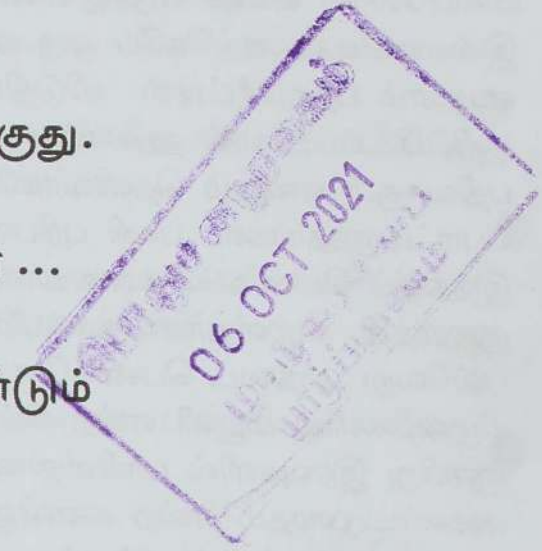
பாஷன் குறிய்ப்பு

- தேவ அபிரா

ஜேகே
ஓவியம் -
சசிசுமார்
றஷ்மி

அவனுக்கு வீட்டில
என்ன பிரச்சனையோ.
ஜெபமலருக்கும் ஐம்பது வயசாகுது.
அவையளுக்க என்னவும்
நடக்கிறதோ தெரியாது. அதான் ...
நான் ஞாயப்படுத்தேல்ல.
ஆனால் சில விசயங்களைக் கண்டும்
காணாமல் விட்டிடோணும்.

ஒன்றின் வீடியோக்களை அளைய ஆரம்பித்தேன். எந்த
வீடியோவையும் பத்து விநாடிகளுக்கு மேலே தொடர்ந்து
ரசிக்கும் பொறுமை இருக்கவில்லை. ஒன்று மாறி
ஒன்றைத் தட்டிக்கொண்டேயிருந்தேன். இடையில்
இந்தியர்களின் வீடியோ ஒன்று கவனத்தை ஈர்க்க
அதனை அழுத்தினேன். வீடியோக்கு முன்னர் ஒரு
விளம்பரம் திரையை ஆக்கிரமித்து மின்னியது.

'ஹலாம் இந்தியக் களியாட்ட நிலையம்.
மெல்பேர்னில் இந்தியப் பெண்களின் சேவையைக்
கொடுக்கும் ஒரே விடுதி.'

ஆச்சரியமாக இருந்தது. இணைப்பை அழுத்தி உள்ளே
போனேன். அது ஒரு சட்டரீதியாக பதிவு செய்து
அனுமதி பெற்று இயங்கும் பாலியல் விடுதி. அந்த
இணையத்தளம் முழுதும் இந்திய உடல்கள் கூட்டாகவும்
தனியாகவும் வளைந்து நெளிந்துகொண்டிருந்ததைப்
பார்க்கையில் உழவு மழைக்குப் பிறகு கொத்திப்
புரட்டிய மண்ணுக்கடியிலிருந்து புரளும் மண்புழுக்கள்
ஏனோ ஞாபகத்துக்கு வந்தன. மண் புழுக்களும்
இருளையே விரும்புகின்றன. பகல் வேளைகளில் அவை
தம் துளைகளுக்குள் இருந்துவிட்டு இரவில்தான்
இரைதேடப் புரண்டு வெளிவருகின்றன. மண்
வெட்டியால் நிலத்தைக் கொத்தும்போது மண் புழுக்கள்
திடீர் வெளிச்சத்தில் நெளிவதும் அதனால்தானோ என்ற
யோசனை வந்தது. எந்த நிர்வாணமும் சுற்றியிருக்கும் இருள்
அகழும்போதே நிகழ்ந்துவிடுகிறது. நான் சற்றுநேரம் அந்த
உடல்களையே உற்றுப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். அவற்றின்
முகங்களைச் சரியாகப் பார்க்கமுடியவில்லை. மண்
புழுக்களுக்கு முகம் இருப்பதுண்டா என்று
நினைவுபடுத்திப்பார்த்தேன். சரியாகத் தெரியவில்லை.
அவ்வளவு நெருக்கமாக மண் புழுக்களைப்
பார்த்ததுமில்லை. ஒரு ஆவலில் அந்த ஹலாம்
விடுதியின் முகவரியைத் தேடினேன். நாங்கள்
தங்கியிருந்த ஹோட்டலிலிருந்து இரண்டு மைல்கள்
தூரத்திலேயே அது அமைந்திருந்தது. வட இந்தியர்கள்
நிர்வகிக்கும் விடுதி. இருபது நிமிடச் சேவைக்கு நூறு
டொலர்கள்வரை கட்டணம் அறவிடுகிறார்கள். ஒரு மணி
நேரம் என்றால் சேவை நானூறு டொலர்களிலிருந்து
ஆரம்பிக்கிறது.

'நூர் ஜெல்' என்றொரு மசாஜ் சேவையையும் சேர்த்துப்
பெறுவதென்றால் ஐம்பது டொலர்கள் அதிகம்
கொடுக்கவேண்டும். கிரெடிட் கார்ட் இலக்கம்
தேவையில்லை. தொலைபேசி இலக்கம்

சாருலதா

ம

றுபடியும் எழுந்து சென்று
அறையிலிருந்த ஹீட்டரின் வெப்பநிலையைக்
கூட்டிவிட்டேன்.

இந்தநகரத்தின் குளிர் அடங்குவதாகவேயில்லை.
அடித்துப்போட்டதுபோல ஒரே அலுப்பாக இருந்தது.
கேதீசுக்கு அழைப்பு எடுத்து ஏதாவது உதவிகள்
வேண்டுமா என்று கேட்டேன். "பயணக் களைப்பு
அடங்கட்டும், அறையிலேயே இருவரும்
ஓய்வெடுங்கள்" என்று அவன் மறுத்துவிட்டான். வேறு
என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. தேவதாசனோ
சுற்றிப் போர்த்துக்கொண்டு கட்டிலில் படுத்திருந்தபடியே
டிவியின் சனல்களை அடிக்கடி மாற்றிக்கொண்டிருந்தான்.
அவனோடும் எதையாவது பேசலாம் என்றால்
எல்லாவற்றையும் விமான நிலையத்திலும் விமானத்திலுமே
பேசி முடித்தாயிற்று. எரிச்சலாக இருந்தது. நான்
சோபாவில் அமர்ந்திருந்து செல்பேசியில் போர்ன் தளம்

அவசியமில்லை. பெயரை மாற்றிச்சொல்லி, கையிலேயே காசை எடுத்துப்போனால் போதும். இல்லாவிடில் அங்கேயே ஒரு ஏ.டி.எம் இருந்தது. ஏ.டி.எம் பற்றுச்சீட்டில் விடுதியின் பெயர் குறிப்பிடப்படாமல் ஹலாம் என்ற ஊரின் பெயரே பதிவாகும் என்றும் தெளிவாகவே போட்டிருந்தார்கள். பணி புரிபவர்கள் எல்லோருமே இந்தியப் பெண்கள். மலையாளி, மராட்டி, குஜராத்தி, ராஜஸ்தானி, காஷ்மீர், பீகாரி என்ற பல்வேறு மாநிலப் பெண்களோடு செவ்வாய்க் கிழமைகளில் மயூனி என்ற சிங்களத்தியும் சனி, ஞாயிறு இரவுகளில் பாகிஸ்தானி சாயிராவும் அகண்ட பாரதம் என்ற கனவினுள் உள்வாங்கப்பட்டிருந்தார்கள்.

சபலம் தட்டியது.

நான் ஒவ்வொரு பெண்களுடைய பக்கங்களுக்கும் சென்று விவரங்களை ஆராய ஆரம்பித்தேன். சாருலதாவின் சுயவிவரம்தான் அதிகக் கவனத்தை ஈர்த்தது. வெள்ளிக்கிழமை இரவுகளில் மாத்திரமே அவள் பணி புரிய வருகிறாள். சாருலதாவுக்கு மதிப்பீடும் அதிகமாக இருந்தது. எழுபது வாடிக்கையாளர்களிடமிருந்து நான்கு புள்ளி ஐந்து நட்சத்திரங்களை அவள் பெற்றிருந்தாள். முப்பது கருத்துகளும் எழுதப்பட்டிருந்தன. பொதுவாக எல்லோருமே சாருலதாவைக் கொண்டாடித் தீர்த்திருந்தார்கள். 'நான்கு தடவைகள் போனேன், அற்புதம்', 'பிரபஞ்சத்தின் மிகச்சிறந்த பெங்காலிப் பெண்', 'அவள் வெட்கம் பிடிக்கும்' என்றெல்லாம் கருத்துகள். 'இனிமையோடு பழகும் தோழி, இத்தோடு இருபது தடவைகள். சாருலதாவுக்காக இனியும் போவேன்' என்று ராம்பிரீட் மஹராஜ் என்பவன் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தான். இருபது வெள்ளிக்கிழமைகள் என்றால் கிட்டத்தட்ட ஐந்து மாதங்கள் ஒரே பெண்ணுக்காக ஒருவன் பாலியல் விடுதிக்கு ஒவ்வொரு வாரமும் தொடர்ந்து போயிருக்கிறான். இது வெறும் காமத்தில் சேர்த்தி இல்லையோ என்று தோன்றியது. வெறும் காமம் என்று ஒன்று இருக்குமா என்ன? ஒவ்வொரு காமத்துக்கும் பின்னே சின்னதான ஒரு உறவுப் பிணைப்பு இருந்தே ஆகவேண்டும். கொஞ்சமேனும் காதல் இருக்கவேண்டும். வெறுமனே ஒரு விடுதிக்கு சென்று யாரென்றே தெரியாத ஒரு பெண்ணோடு உறவுகொள்ளும்போது அவன் மனதுள் எந்தப்பெண் தெரிகிறாளோ, ஆரறிவார்?

இப்போதுகூட சாருலதாவின் முகத்தை இந்த இணையத்தளத்தில் காணக்கிடைக்கவில்லை. ஆனால் அந்தப் பெயரைப் பார்த்ததுமே எனக்கு சத்யஜித்ரேயின் சாருலதாதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தாள். முகத்தின் மூன்றிலொரு பாகத்தை நிறைத்து நிற்கும் கண்கள். கன்னங்களின் கால்வாசியை நிரவி நிற்கும் கூந்தல். கழுத்துவரை பிளவுஸ் அணிந்து, மேலே தழையத் தழைய சேலை கட்டி நிற்கும் சத்தியஜித்ரேயின் கறுப்பு வெள்ளை சாருலதாவின் புகைப்படமே கண்களில் நிழலாடியது. அந்த நடிகையின் நிஜப்பெயர்கூட

எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் அவளின் முகம் இதோ இந்த சாருலதாவுக்கு நன்றாகவே பொருந்திவிட்டது. இன்றைய தேதிக்கு அந்த நடிகைக்கு எண்பது வயது ஆகியிருக்குமா? கிழவி உயிரோடு இருக்கிறதோ யார் கண்டார்? பாலியல் விடுதியின் இணையத்தளத்தை நோண்டிக்கொண்டிருக்கையில் எண்பது வயதுக் கிழவியைப் பற்றி யோசிப்பதா? சத்தமாகவே சிரித்துவிட்டேன். தேவதாசன் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்து "என்னடா இளிப்பு?" என்றான். நான் "ஒன்றுமில்லை, ஒரு கவுண்டமணி செந்தில் பகிடி" என்றபடி ஹலாம் சாருலதாவின் படங்களை ஒவ்வொன்றாகப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன். ஒரு புகைப்படத்திலும் அவளின் முகத்தைக் காணக் கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் உடற்கட்டைப் பார்க்கையிலேயே அவள் ஒரு பெரும் அழகி என்பது விளங்கியது. ஐந்தாறு தடவைகள் திரும்பத் திரும்ப அந்தப் படங்களைப் பார்த்ததும் இலேசாக அருட்டத் தொடங்கியது. சும்மா இன்றிரவு போய்ப் பார்த்தால்தான் என்ன? புது ஊர். தெரிந்தவர்கள் கண்களில் மாட்டுவோம் என்ற சங்கடங்கள் இல்லை. சட்டரீதியான செயல் என்பதால் பொலிஸ் வந்து பிடிக்குமோ என்ற அச்சமும் கிடையாது. இதுவொன்றும் துரோகம் கிடையாது. இந்த சாருலதா எப்படித்தான் இருக்கிறாள் என்பதை அறியும் ஒரு ஆர்வம் மட்டும்தான். மற்றும்படி திட்டமிட்டு எதையும் செய்யவில்லையே. இனித் தொடர்ந்தும் செய்யப்போவதில்லை. சத்தம் போடாமல் வேலையை முடித்துவிட்டு, காலையில் தாமதித்து எழுந்து, எதுவுமே நிகழாதமாதிரி கேதீசின் ஐம்பதாவது பிறந்தநாள் வைபவத்தில் கலந்துகொண்டுவிட்டு, மறுநாள் ஞாயிறு காலையே சிட்னிக்குத் திரும்பிவிடலாம். போன கையோடு பிள்ளைகளைத் தமிழ்ப் பள்ளியில் கொண்டுபோய் இறக்கிவிட்டு, லதாவை அழைத்துக்கொண்டு வேண்டுமானால் முருகன் கோயில்வரைக்கும் போய் வரலாம். யாருக்கும் எந்த சந்தேகமும் வரப்போவதில்லை. இவன் தேவதாசனைத்தான் சமாளிக்கவேண்டும். நான் மட்டும் தனியாக வெளியே போய் வந்தால் செண்ட் வாசத்திலேயே எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடுவான். அப்புறம் கேதீசின் பார்ட்டியில் நிச்சயம் உளறிவிடுவான். வேண்டாம். என்ன செய்யலாம்? அவனையும் கட்டாயப்படுத்தி எப்படியும் சம்மதிக்க வைத்து அழைத்துச் செல்லவேண்டியதுதான்.

ஆனால் தேவதாசன் கடும்பிடியாக மறுத்தான்.

"மாட்டவே மாட்டன். இதெல்லாம் வேண்டாமடா. கர்த்தருக்கு அடுக்காது. இவ்வளவு காலம் ஒழுங்கா இருந்திட்டு இப்ப அம்பது வயசில எதையாவது செஞ்சு அம்பிட்டமெண்டால் நாறிடும்"

தேவதாசன் எப்போதுமே இப்படித்தான். பாடசாலைக் காலத்திலிருந்தே அவனொரு பயந்தாங்கொள்ளி. எங்காவது வளவிலிருந்து வெளியே வீதியுள் நீட்டிக்கொண்டிருக்கும் கிளையிலிருந்துகூட அவன் மாங்காய்களைப் பறிப்பதற்குப் பயந்து சாவான். ஆர்மிக்காரன் வானத்திலிருந்து நோட்டிஸ் போட்டாலே சிங்கன் பங்கருக்குள் போய்ப் படுத்துவிடுவான். சாதாரணப் பாடசாலை வான்கள் வெள்ளையாக இருந்தாலே ஆளுக்குக் குலப்பன் அடிக்கும். எண்பதுகளின் இறுதியில் எங்களில் பலர் முகவர்களுடாக களவாக அவுஸ்திரேலியா செல்லத் தயாரானபோது இது பாவம் பயத்திலேயே தங்கிவிட்டது. முறையாகத்தான் குடியேறவேண்டும் என்று சொல்லி, நன்றாகப் படித்து, பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு எடுபட்டு, மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவிலிருக்கும் ஒரு தண்ணியில்லாக் காட்டுப் பல்கலைக்கழகம் ஒன்றில் அனுமதி பெற்று, அங்கே முக்கி முனகி இரண்டு வருடங்கள்

படித்து, நிரந்தர வதிவுரிமை பெற்று, முறையான வேலை கிடைக்காமல் திண்டாடி, ஈற்றில் அவன் சிட்னிக்கு வந்து சேர்வதற்குள் நாங்கள் எல்லோரும் திருமணம் முடித்து, இரண்டு பிள்ளைகள் பெற்று, இரண்டு வீடுகளும் வாங்கிவிட்டிருந்தோம். தேவதாசனுக்குத் திருமணமும் மிகத் தாமதமாகத்தான் நிகழ்ந்தது. கலியாணம் கட்டவும் சனியன் பயந்தான். வருகின்ற சம்பந்தங்களை அர்த்தமற்ற காரணங்களைக் காட்டித் தட்டிக்கழித்தான். கடைசியில் தாய்க்காரிதான் அடம்பிடிக்கும் பிள்ளையின் வாய்க்குள் சாப்பாட்டை அடைவதுபோல ஜெபமலரை முற்றாக்கி அவுஸ்திரேலியா அனுப்பிவிட வேண்டியிருந்தது. தேவதாசனோடு ஒன்றாக மெல்பேர்ன் வந்தது என் தவறுதான். கேதீசின் பிறந்த நாளுக்கு வராமலேயே தவிர்த்திருக்கலாம். அல்லது வந்த இடத்தில் தனியேயாவது நின்றுருக்கலாம். செலவைக் குறைக்கலாம் என்று சேர்ந்து வந்தது தப்பாகிவிட்டது. இப்போது ஒன்றுமே செய்யமுடியாது. இவனை வழிக்குக்கொண்டே வந்தாகவேண்டும்.

“தாசன், எல்லாத்தையும் செக் பண்ணிட்டன். ஒரு பிரச்சனையும் வராது. உனக்கும் எனக்கும்தான் இது தெரியப்போகுது. போறமா, போன வேலையை முடிச்சமா. மூச்சுக்காட்டாம வந்து படுத்தமா என்று இருக்கப்போறம். இதில எங்கை பிடிபடுவம் எண்டு சொல்லு பார்ப்பம்? சாருலதா மச்சான். யோசிதா. இந்த வீடியோவைப் பார்த்திட்டுக் கதை”

நான் என் செல்பேசித் திரையிலிருந்த அவளின் வீடியோவைக் காட்டினேன். ஒரு பாரம்பரிய இந்திய வடிவமைப்புகளைக் கொண்ட அறை. அதன் மூலை ஸ்பீக்கரிலிருந்து சித்தாரும் புல்லாங்குழல் இசையும் மெதுவாகத் தவழுகிறது. சிவப்புக் கம்பளம்

விரிக்கப்பட்ட தரை. சுவர்களில் கோயிலில் செதுக்கிவைப்பது போல சித்திரங்கள் தெரிந்தன. நடுவே அரசர்கள் பயன்படுத்துவதுபோல பெரிய மரக்கட்டில் ஒன்று.

“பாருடா, இந்தக் கட்டிலுக்கே குடுக்கிற காசு சரியாயிடும். சிட்னில இப்பிடிக்கிடைக்குமா?”

“ஆருக்குத் தெரியும்? நீ என்ன புதுசா கட்டில் வாங்கப் போறியா? போடா பேசாமப் போய்ப் படு”

“பொறு மச்சான், இந்த சாருலதாவைப் பார்த்திட்டுப் பிறகு கதை”

நான் வெள்ளி சிறப்புப் பக்கத்துக்குச் சென்று சாருலதாவின் புரபைலைக் கிளிக் பண்ணினேன். அங்கே முதற் படத்தில் அவள் முதுகைக்காட்டியபடி திரும்பி நின்றாள். முகத்தைப் பார்க்கமுடியவில்லை. உடலைப்பார்த்தால் இருபத்தைந்து வயது தேறுமாப் போலத் தோன்றியது. உயரம் ஐந்தடி ஆறங்குலம், உடலளவு பன்னிரண்டு என்று போட்டிருந்தார்கள். எதை அளந்தால் பன்னிரண்டு வரும் என்பது புரியவில்லை. சாருலதா பேச்சுக்கு ஒரு சேலை அணிந்திருந்தாள். பிளவுசுக்குப் பதிலாக வெறுமனே மினுங்கலான பிரா மட்டும் போட்டிருந்தாள். எங்கோ ஒரு தமிழ் கலாச்சார நிகழ்வில் போர்த்திய பொன்னாடையைக் கிழித்துச் சுருட்டியது போன்ற சேலைக் கட்டு. சாருவின் முடி செம்படையாக இருந்தது. பின் கழுத்தில் காமசூத்திரக் காட்சியொன்றை பச்சை குத்தியிருந்தாள். போலியானதாக இருக்கலாம். தென்னிந்திய நிறத்திலிருந்தாள். பெங்காலிகளும் சமயத்தில் தென்னிந்திய நிறத்தில்தான் இருப்பார்கள். முதுகைப்பார்த்து எதையும் எடைபோட முடியாமலிருந்தது.

“சத்யஜித்ரே ஹீரோயின் எண்டு சொல்லமுடியாது, ஆனா எங்கட ரேஞ்சுக்கு ஒகே” என்றேன்.

படங்களை அலட்சியமாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த தேவதாசனிடமிருந்து சற்றே பெருமூச்சு வந்தது நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது.

“இதுதான் ஒரே சான்ஸ். இப்பிடித் தனியா நாங்க எண்டைக்கு டிரிப் வாறது? பஞ்சியைப் பார்க்காம வெளிக்கிடு”

“பயமா இருக்கு மச்சான். மூத்தவளுக்கு பதின்மூண்டு வயசு ஆகுது. இரண்டாவதும் பெரிய பிள்ளையாறத்துக்கு ரெடியா நிக்குது. ரெண்டு தமிழ் சங்கங்களில செக்கிரட்டரியா இருக்கிறன். தமிழாக்களுக்கு எண்டு ஒரு சேர்ச் கட்டுற டிறஸ்டில வேற பொருளாளர். வாற மாசம் ஒரு பரதநாட்டிய அரங்கேற்றத்துக்கு சீஃப் கெஸ்டா போகோணும். இப்ப போய் எதையாவது செஞ்சு சிக்கினா நாறிடும். இந்தக் கிழட்டு வயசில இந்தச் சனியனெல்லாம் எங்களுக்குத் தேவையா? பிடிபட்டா கதை சரி. அந்தோனியார் மன்னிச்சாலும் ஜெபமலர் என்னை மன்னிக்காது. விட்டிட்டுப் போயிடுவான்”

நான் தேவதாசனை நிதானமாகப் பார்த்தேன். அவனுக்கு முன் மண்டை மொத்தமாக மொட்டை விழுந்து மின்னியது. இரண்டு காதுப்புறங்களில் மாத்திரம் ஆச்சரியமாக சில மயிர்கள். குத்துப்பாடல்களின் நடன மங்கைகள் தம் அழகைத் துப்பட்டாவால் மறைக்க முயல்வதுபோல தேவதாசனும் தன் மொட்டையைக் காதுப்புற மயிர்களால் முன்னே இழுத்து மறைக்க முயன்று தோற்றுக்கொண்டிருந்தான்.

நான் அறைக்குத் திரும்பியபோது தேவதாசன் குளித்து முடித்து டிப்டொப்பாகத் தயாராகி நின்றான். அவனது பொண்டிங் தாடி மொத்தமாக மழிக்கப்பட்டிருந்தது. கேதீசின் பிறந்தநாளுக்குப் போடவென வாங்கிவந்திருந்த புது புஃல் ஸ்லீவ் சேர்ட்டை அணிந்து மேலே பிளேசர் மாட்டி நின்றான். இருந்த கொஞ்ச நஞ்சம் மயிருக்கெல்லாம் டை அடித்து, ஜெல் தடவி, மொட்டைத்தலைக்கு கிரீம் பூசி, வாகாக இரண்டு நீளமான மயிர்களை முன்னே இழுத்துவிட்டிருந்தான். ஜீன்சை தொந்திக்கு மேலே ஏற்றி பெல்டை இறுக்கினான். புதிய சொக்ககளை அணிந்தான். அவனது திருமணநாளன்றுகூட தேவதாசன் இத்தனை உற்சாகமாக இருக்கவில்லை என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

கண்கள் குழி விழுந்துவிட்டிருந்தன. பொண்டிங் தாடி வைத்திருந்தான். வழக்கை மண்டையர்கள் தாடி வைப்பதற்குப் பின்னாலிருக்கும் ஒருவிதத் தாழ்வு மனப்பான்மை தேவதாசனிடமும் ஓட்டியிருந்தது. பெரும்பாலான தமிழ் ஆண்களைப் போல அவனுக்கும் வயிறு மாத்திரம் உப்பிப்போயிருந்தது. அதை மறைக்கும் எந்தப் பிரக்ஞையுமில்லாமல் இருபதுகளில் அணியவேண்டிய டீசேர்ட் ஒன்றை இறுக்கிப்பிடிக்க அணிந்திருந்தான். இவனை அழைத்துச்சென்று சாருலதா போன்ற அற்புதமான ஒரு பெண்ணை அவமானப்படுத்தவேண்டுமா என்ற எண்ணம் வந்தது. இவனுக்கும் நிலையில் அந்த விடுதி அறையின் சுவரோவியங்களுக்கே சரிந்துவிடுவான். ஆனாலும் அவன் வேண்டும். அவனும் வந்தால்தான் விசயம் வெளியே கசியாது. நான் மட்டுமே தனியாகப் போனால் பொறாமையில் வேண்டுமென்றே எங்காவது போதையின் பெயரில் உளறிவிடுவான். என் மனைவியிடம் போட்டுக்கொடுத்துவிடுவான். ஒருவன் தன் மனைவியிடம் நல்லவனாக இருப்பதை எந்த நண்பர்களும் ஏனோ சகித்துக்கொள்வதேயில்லை.

“எதைப்பற்றியும் யோசியாதை, காரை விட்டிட்டு டக்ஸியில போகலாம். எல்லாவற்றுக்கும் கைக்காசு கொடுப்போம். எங்கள் தகவல்கள் எதுவும் போகாது. சாருலதாவுக்கு நாங்கள் மங்களுர் அல்லது கொச்சின் என்று சொன்னால் போகிறது. பெங்காலிக்காரிக்குத் தமிழுக்கும் கன்னடத்துக்கும் வித்தியாசம் தெரியப்போறதில்லை. யோசிச்சுப்பாரு. கேதிசுக்கு நாளைக்கு அம்பதாவது பேர்த்தே. அடுத்த மாசம் எனக்கு. உனக்கு ஏற்கனவே அது முடிஞ்சுது. ரெண்டு மூண்டு வருசத்தில சாருலதாவே வந்து முன்னால நட்டுக் -கொண்டு நிண்டாலும் நாங்கள் சந்நியாசிதான். விளங்குதா? போயிட்டு வருவம் வா”

தேவதாசன் யோசித்தபடியே தாடியைத் தடவினான்.

“ஷேவ் எடுத்திட்டித்தான் வருவன், ஓகேயா?”

நான் அவனைத் தயாராகச் சொல்லிவிட்டு கீழே இறங்கிப் போனேன். வெளியே குளிர் விசராடிக்கொண்டிருந்தது. நடுங்கியபடியே சென்று அருகிலிருந்த ஏ.டி.எம்மில்

எண்ணூறு டொலர்களை எடுத்தேன். பேர்சிலிருந்து ஒரு டொலர் நாணயக் குற்றியைத் தேடிப்பிடித்து, பக்கத்திலேயே ஒரு டெலிபோன் பூத்தைக் கண்டுபிடித்து, ஹலாம் விடுதிக்கு அழைப்பெடுத்தேன். அந்தப்பக்கம் பேசியவளின் ஆங்கிலம் அவள் ஒரு இந்தியப் பெண் என்பதை உறுதி செய்தது. சாருலதாவைக் குறிப்பாகக் கேட்டபோது, அவளை ஒன்பது மணிக்கு மேலேதான் பதிவு செய்யமுடியும் என்று பதில் வந்தது. ஒன்பது தொடக்கம் பத்து-வரை சாருவைப் பதிவு செய்தேன். தேவதாசனுக்கு புருக்லின் என்கின்ற ஆஸ்திரேலியப் பெண்தான் அந்த நேரத்துக்கு மீதமிருந்தாள். அவனுக்கு அரை மணி நேரத்தைப் பதிவு செய்தேன். எங்களது பெயர் விபரங்களை அந்தப் பெண் கேட்டாள். நான் பிரபு, கார்த்திக் என்று சொன்னபோது அந்தப்பக்கம் களுக் என்று சிரித்த சத்தம் கேட்டது. என் சந்தேகம் ஊர்ஜிதமாகியது. அது தமிழ்ச்சிதான். அதுவும் ஐம்பதுகளைக் கடந்த 'அக்னி நட்சத்திரம்' தெரிந்த தமிழ்ச்சி.

நான் அறைக்குத் திரும்பியபோது தேவதாசன் குளித்து முடித்து டிப்டொப்பாகத் தயாராகி நின்றான். அவனது பொண்டிங் தாடி மொத்தமாக மழிக்கப்பட்டிருந்தது. கேதீசின் பிறந்தநாளுக்குப் போடவென வாங்கிவந்திருந்த புது புஃல் ஸ்லீவ் சேர்ட்டை அணிந்து மேலே பிளேசர் மாட்டி நின்றான். இருந்த கொஞ்ச நஞ்சம் மயிருக்கெல்லாம் டை அடித்து, ஜெல் தடவி, மொட்டைத்தலைக்கு கிரீம் பூசி, வாகாக இரண்டு நீளமான மயிர்களை முன்னே இழுத்துவிட்டிருந்தான். ஜீன்சை தொந்திக்கு மேலே ஏற்றி பெல்டை இறுக்கினான். புதிய சொக்ககளை அணிந்தான். அவனது திருமணநாளன்றுகூட தேவதாசன் இத்தனை உற்சாகமாக இருக்கவில்லை என்பது ஞாபகத்துக்கு வந்தது. கறுமம், போட்டிருப்பது எல்லாவற்றையும் கழட்டவே அரை மணிநேரமும் தீர்ந்துவிடுமே என்று மனதுள் தோன்றியதைச் சொல்லாமல் “மச்சான் கலக்கிறாய், உனக்குத்தான் அங்கை போறதுக்கு அவங்கள் காசு குடுக்கோணும்” என்று சிரித்தபடி நான் குளிக்கப்போனேன்.

குளியலறையிலிருந்து திரும்பும்போது தேவதாசன் தன் வீட்டுக்கு அழைப்பெடுத்துப் பேசிக்கொண்டிருந்தான். நான் ஒரு ஜோனி வோக்கர் போத்தலைத் திறந்து இரண்டு பெக்குகளை ஊற்றிக்கொண்டேன். அவனுக்கும் ஒரு கிளாஸ் கொடுத்தேன். மகளோடு அவன் பேசும்போது அந்தப் பக்கமிருந்து ஒற்றை வரிகளிலேயே பதில்கள் வந்துகொண்டிருந்தன. மனைவியிடம் அவன் வழமைக்கு மாறாகக் கொஞ்சம் அதிகமாகவே கொஞ்சினாற்போல தோன்றியது. சோடா கலக்காத விஸ்கி என்பதையே உணராமல் அவன் ஒரே இழுவையில் குடித்தபடியே பேசிக்கொண்டிருந்தான்.

“பேசாமல் நாளைக்கே எல்லாரும் சேர்ந்து வந்திருக்கலாம் பூக்குட்டி. இஞ்ச தனியா இருக்க அலுப்படிக்குது. களைப்பு வேற. ஹோட்டல் ரூமுக்கயே கிடந்து, டிவில ரெண்டு படத்தைப் பாத்திட்டிப் படுக்கப்போறன் ஓ சாப்பிட்டாச்சு. பக்கத்தில் ஒரு ஸ்ரீலங்கன் கடைல யாழ்ப்பாணத் தோசை நல்லாருக்குமெண்டு சொன்னாங்கள் அருளானந்தம் மாமியை இன்னும் பார்க்கப் போகேல்ல காலமை கோல் பண்ணீட்டு ஒருக்காப் போவமெண்டு போகேக்க நெஸ்டமோல்ட் ஒண்டு வாங்கியொண்டு போறன்”

ஜெபமலரை தேவதாசன் பூக்குட்டி என்று விளித்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது. அப்போதுதான் நானும் வீட்டுக்கு அழைப்பெடுக்காதது ரூபகம்

வரவே, லதாவுக்கு கோல் பண்ணிக்கொண்டே மீதி விஸ்கியை ஒரே மிடறில் பருகினேன். அடிநாக்கு சற்று இனித்து தொண்டையில் இறங்கியபோது விஸ்கி கரகரத்தது. நான் அழைப்பெடுத்த சமயத்தில் டிவியில் மாஸ்டர் செப் நிகழ்ச்சி ஒளிபரப்பாகியது வாசியாகிப்போனது. லதா அவசரத்திலேயே பேசினாள். சின்னவன் உள்ளே கேம் விளையாடுகிறான் என்றாள். மகளுக்கு சூமில் இசை வகுப்பு நடந்து கொண்டிருந்தது. என் ‘லவ் யூ’வுக்கும் ‘மிஸ் யூ’வுக்கும் அவள் அவசரமாகவே முத்தம் கொடுத்து “நாளைக்கு கதைக்கிறன், ஒகே பாய்” என்றாள்.

சுபம்.

000

அந்த இடமே ஒரு ஐதான பஞ்சிகாவத்தை போல மெக்கானிக் கடைகளால் நிறைந்திருந்தது.

சந்துக்குள் திரும்பியதுமே டக்சியை நிறுத்திக் காசு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டு நடக்க ஆரம்பித்தோம். நடைபாதையின் இரண்டு பக்கங்களையும் பழுதான, விபத்தில் நொறுங்கி முகவாய் திறந்த வாகனங்கள் அலங்கரித்திருந்தன. இரவு எட்டரை மணிக்கு எல்லாக் கடைகளுமே பூட்டப்பட்டிருந்ததில் தூரத்தில் பளிச்சென்று மின்னிக்கொண்டிருந்த ஹலாம் விடுதியைக் கண்டுபிடிப்பது அவ்வளவு கடினமாக இருக்கவில்லை. ஒரு பாழடைந்த மெக்கானிக் கடையைத் திருத்தி பாலியல் விடுதி ஆக்கியிருக்கிறார்கள். வெள்ளிக்கிழமையாதலால் விடுதி பிசியாக இருந்தது. விடுதிக்கு வெளியிலேயே ஏராளமான வாகனங்கள் தரித்து நின்றன. அதன் வளாகத்துக்குள்ளும் கார் பார்க் நிறைந்திருந்தது. எங்களுக்குக் கொஞ்சம் அந்தரமாக இருந்தது. இன்னொரு பெக் அடித்துவிட்டு வந்திருக்கலாம். பலர் வெளியே நின்று சிகரட் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். சில பெண்களும் நின்றார்கள். தனிக்கட்டைகளுக்கு எதையும் மறைக்கவேண்டிய பயமில்லை. திருமணமான வெள்ளையர்கள் கூட தாம் வீட்டில் பிடிபடுவோம் என்று கவலைப்படுவதில்லை. அப்படியே மாட்டினாலும் வெறுமனே ஓரிரவுதான் போனோம் என்று சொல்லிக் கெஞ்சி, மன்னிப்புக் கேட்டு, பூங்கொத்து கொடுத்துச் சமாளித்து விடுவார்கள். நமக்குத்தான் எல்லாமே நாசமறுக்கும்.

தேவதாசன் என்னவோ நான்காம் மாடிக்கு விசாரணைக்கு அழைத்துச்செல்லப்படும் தமிழ் இளைஞனைப் போல விதிர்த்துப்போயிருந்தான்.

“எல்லா மெக்கானிக்குகளும் இஞ்சதான் கிடக்கிறாங்கள், எங்கள் தரவழி தாங்குவமெண்டு நினைக்கிறியா?”

“ஏன் நீ அவங்களோடையா போய்ப் படுக்கப்போறாய்? டென்சன் ஆக்காம சும்மா வாடா.”

தேவதாசன் தயங்கியே நடந்தான். கதவில் ஒட்டியிருந்த கியூ.ஆர் கோடைக் கண்டதும் செல்பேசியை எடுத்து அவசரமாகப் பவர் ஓப் பண்ணினான். ஹலாம் களியாட்ட நிலையக் கட்டடம் மொத்தமாகக் கறுப்புப் பெயிண்டினால் அடிக்கப்பட்டிருந்தது. அதில் தொங்கிய பல வண்ண எல்.ஈ.டி லைட்டுகளை உற்று நோக்கினால் பெண்களின் வளைவுகள் தெரிந்தன. எங்களைத் தாண்டி அடுத்தடுத்து பல ஆஜானுபாகுவான ஆண்கள் முன்னே போனார்கள். சிலர் வெளியே வந்தார்கள். வாசலில் பயில்வான்போல விறைத்துக்கொண்டு

நின்ற ஒருத்தன் எங்களை நூதனமாகப் பார்த்தான். நான் தேவதாசனை இழுத்துக்கொண்டு வேகமாக கட்டடத்துக்குள் விரைந்தேன். அங்கே குறுகலான வரவேற்பறையில் ஒரு நடுத்தர வயது இந்தியப்பெண் முதலில் சென்ற மெக்கானிக்குகளுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தாள். அவள்தான் அந்த அக்னி நட்சத்திரமாக இருக்கக்கூடும். நினைத்ததுபோலவே தமிழ் முகம்தான். ஒப்பனையைக் கலைத்தால் ஐம்பத்தைந்து வயது தேறலாம். என்றோ ஒரு நாள் இந்தப் பெண்ணும் ஒரு சாருலதாவாக இருந்திருக்கக்கூடும். நாங்கள் இடைக்காட்டில் கொசப்பன்களாகத் திரிந்தபோது தமிழ்நாட்டிலோ, மலேசியாவிலோ எங்கேயாவது பற்பல கனவுகளோடு கல்லூரியில் படித்திருக்கக்கூடும். ஒருவேளை தந்தையாலோ வயதான தாய்மாமனாலோ மோசமாக நடத்தப்பட்டிருக்கலாம். பள்ளிக்காதல் பிழைத்திருக்கலாம். அவளை இந்த இடத்தில் இக்கணம் இட்டுவந்ததற்கு ஆயிரம் கோலப்புள்ளிகள் காரணமாக இருக்கும். இப்படிப்பட்ட பெண்களின் பரமபதத்தில் பாம்புகள் மாத்திரமே வரையப்பட்டிருப்பதுண்டு. பதினைந்து பதினாறு வயதிலேயே முதல் பாம்பு அவளை இழுத்து விழுத்தியிருக்கும். அமுதழீயோடு எனக்குச் சினேகிதம் ஏற்பட்டபோதும் பதினாறு வயதுதான் இருந்திருக்கும். நல்ல காலம் நான் அதிர்ஷ்டசாலி. அதே பரமபத விளையாட்டுதான். ஆனால் நான் இன்று மனைவி, பிள்ளைகள், நல்ல வேலை, வீடு, சொத்து, புகழ் என்று சந்தோசமாக இருக்கிறேன். அக்னி நட்சத்திரத்துக்கும் அமுதழீக்கும் எப்போதுமே பாம்புகளையும் எனக்கு மட்டும் ஏணிகளையும் கொடுத்த என் நல்லூரான் என்றைக்கும் நன்றிக்குரியவன்.

தேவதாசன் மேலே போர்டில் போட்டிருந்த கட்டண விபரங்களைப் பார்த்ததும் திடுக்கிட்டான்.

“எல்லாமே இதில நானாறு ஐந்நூறு என்று இருக்கடா வெப்பைசட்ல அப்பிடி இல்லையே”

“இருநூறு டொலருக்கு அம்பது வயசுக் கிழவிகள்தான் கிடைக்கும். அமைதியா இரு. கஷ்டத்தில பிழைப்பை செய்யுதுகள். இவ்வளவு தூரம் வந்திட்டு நூறு டொலருக்கு கணக்குப் பாக்காதே”

நான் அக்னியோடு பேசினேன். ஆனாலும் சாருலதாவுக்கு ஐந்நூறு டொலர்கள் என்றபோது அதிர்ச்சியாக இருந்தது. விரும்பிக் கேட்டதால் விலையை

ஏற்றிவிட்டார்கள். ஐம்பது டொலரையாவது குறைக்கும்படி கேட்டேன். அவள் மறுத்துவிட்டாள். சரி சாருலதானே என்று விட்டு விட்டாலும் நாற்பத்தைந்து வயதான புருக்லினுக்கு முந்நூறு டொலர்கள் அறவிட்ட போது ஆத்திரம் வந்தது. மனுசுருக்கு என்று ஒரு நியாயம் இருக்கவேண்டும் என்றேன். வேண்டாமென்றால் தாராளமாகத் திரும்பிப் போகலாம் என்று அக்னி இறுமாப்பாகச் சொன்னாள். வேறு வழியில்லை. தேவதாசனைத் திருப்பி அனுப்ப முடியாது. என்னிடம் டக்சிக்குக் கொடுத்தது போக எழுநூற்றைம்பது டொலர்கள்தான் இருந்தன. திரும்பிப்போவதற்கும் காசு வேண்டும். துரதிர்ஷ்டவசமாக என் அன்றைக்கான ஏ.டி.எம் எல்லையை ஏலவே எட்டிவிட்டிருந்தேன். அதனால் தேவதாசனிடம் கேட்க, அவன் முறைத்துவிட்டு அங்கிருந்த ஏ.டி.எம்மில் தன் கார்டைப்போட்டு ஐந்நூறு டொலர்களை எடுத்தான். ஆணுறைகளுக்கும் சேர்த்து மொத்தமாக எண்ணூற்றைம்பது டொலர்களை அவர்களிடம் அழவேண்டியிருந்தது. பணத்தைக் கட்டிவிட்டுத் திரும்பும் போதுதான் தேவதாசனுக்கு புருக்லின் பற்றிச் சொன்னேன். வயதைப்பற்றிக் குறிப்பிடவில்லை.

“ஐயோ வெள்ளைக்காரியா? எனக்கு வேண்டாம் சாமி. அவளையையோட இங்கிலிஷ் கதைக்கிற டென்சனிலேயே எனக்கு எதுவும் வராது. அந்தரமா இருக்கும் ஏன் சாருலதா இண்டைக்கு லீவா? ஆரும் சிங்களத்தி, தாய்க்காரி இல்லையா?”

“ச்சை நீ ஏன் வெள்ளைக்காரியோட இங்கிலிஷ் கதைக்கிற? அரை மணித்தியாலம்தான். தமிழிலேயே கதை. உலகத்தின் மிக மூத்தமொழியால இதைக்கூட சமாளிக்க ஏலாட்டி பிறகென்ன மயிருக்கு?”

தேவதாசன் என்னைக் கேவலமாகப் பார்த்தான். அவன் கைகள் சாதுவாக நடுங்கின. வெள்ளைக்காரியை எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற பதட்டத்தில் அவன் சாருலதாவை மறந்திருந்தான். அக்னி எங்கள் இருவரையும் முதலில் குளிக்கச் சொன்னாள். ஏற்கனவே குளித்துவிட்டுத்தான் வந்தோம் என்றபோது சிரித்தபடியே துவாயைக் கொடுத்து ‘கார்த்திக், இங்கே இதுதான் விதி’ என்றாள். குளித்துவிட்டு தாஜ்மகால் அறைக்குள் என்னையும் பைசா டவர் அறைக்குள்

ஆத்திரம் இருந்தது.

மெல்பேர்ன் பால்யல் திருத்

இன்மும் சல நிம்டங்கள்

குளித்துக்

கொண்டிருக்கிறேன்.

இன்மும் சல நிம்டங்கள்

தாஜ்மகால் அறையில்

எனக்காகக் காத்திருக்கும்

சாருலதாவைக்

காணப்போகிறேன்.

தேவதாசனையும் போகச்சொல்லி ‘ஹாவ் பஃன்’ என்று சிரித்தபடியே அனுப்பிவைத்தாள்.

ஹலாம் விடுதியின் குளியலறைகூட கவர்ச்சியாகவே அமைக்கப்பட்டிருந்தது. கறுப்பு பூச்சு அடிக்கப்பட்ட சுவர்கள். அவற்றில் நிர்வாணப் பெண்களின் கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படங்கள் சட்டம் போட்டு மாட்டப்பட்டிருந்தன. குளிக்கும்போது எனக்கு ‘அந்த நிலாவத்தான் நான் கையில புடிச்சேன்’ பாட்டு சீட்டியாக வெளிவந்தது. அந்தப்பாட்டு மனதுள் தோன்றும்போதெல்லாம் இராசரத்தினம் சேரின் மூத்தமகள் அமுதழீயின் நினைவும் கூடவே வந்துசேரும். அமுதழீய்க்கு ஒரு கண் வாக்கு. அதனால் அவள் வேறு எங்கோ பார்த்தாலும் என்னையே பார்ப்பதுபோல இருக்கும். பாவமாகவும் இருக்கும். அதனாலேயே என்னவோ எனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே

அமுதஸ்ரீ மீது ஒரு இது இருந்தது என்றுதான் சொல்லவேண்டும். திருமணம் முடித்து அவளுக்கு வாழ்க்கை கொடுக்கவேண்டும் என்ற ஆர்வமும் இருந்தது. அவளும் என்னைக் காதலிக்கத்தான் செய்தாள். வெளிநாடு போனதும் எப்படியாவது அவளைக் கூப்பிடலாம் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனால் அவுஸ்திரேலியா வந்த பிற்பாடு அமுதஸ்ரீயுடனான தொடர்பு முற்றாக அறுந்துவிட்டது. சிலகாலம் கடிதப்போக்குவரத்து இருந்தது. பின்னர் வேலை பிசியில் அதுவும் நின்றுவிட்டது. ஒருமாதிரி இந்த நாட்டில் நிலைநின்ற பிற்பாடு எதற்காக வாக்குக்கண் அமுதஸ்ரீயைக் கலியாணம் செய்யவேண்டும் என்ற கேள்வியும் எழு ஆரம்பித்தது. அப்புறம் அப்பா அனுப்பிய லதாங்கினியின் புகைப்படத்தைப் பார்த்தபிறகு மறு பேச்சுக்கே இடமிருக்கவில்லை.

ஆச்சரியமாக இருந்தது. மெல்பேர்ன் பாலியல் விடுதி ஒன்றின் பாத்ரூமில் நின்று குளித்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இன்னும் சில நிமிடங்களில் தாஜ்மகால் அறையில் எனக்காகக் காத்திருக்கும் சாருலதாவைக் காணப்போகிறேன். இப்போது பார்த்து முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் இடிகுண்டு கிணற்றுக்கட்டில் கூட அமர்ந்து பேசிய

அமுதஸ்ரீயின் ஞாபகம் வருவதன் விந்தைதான் என்ன?

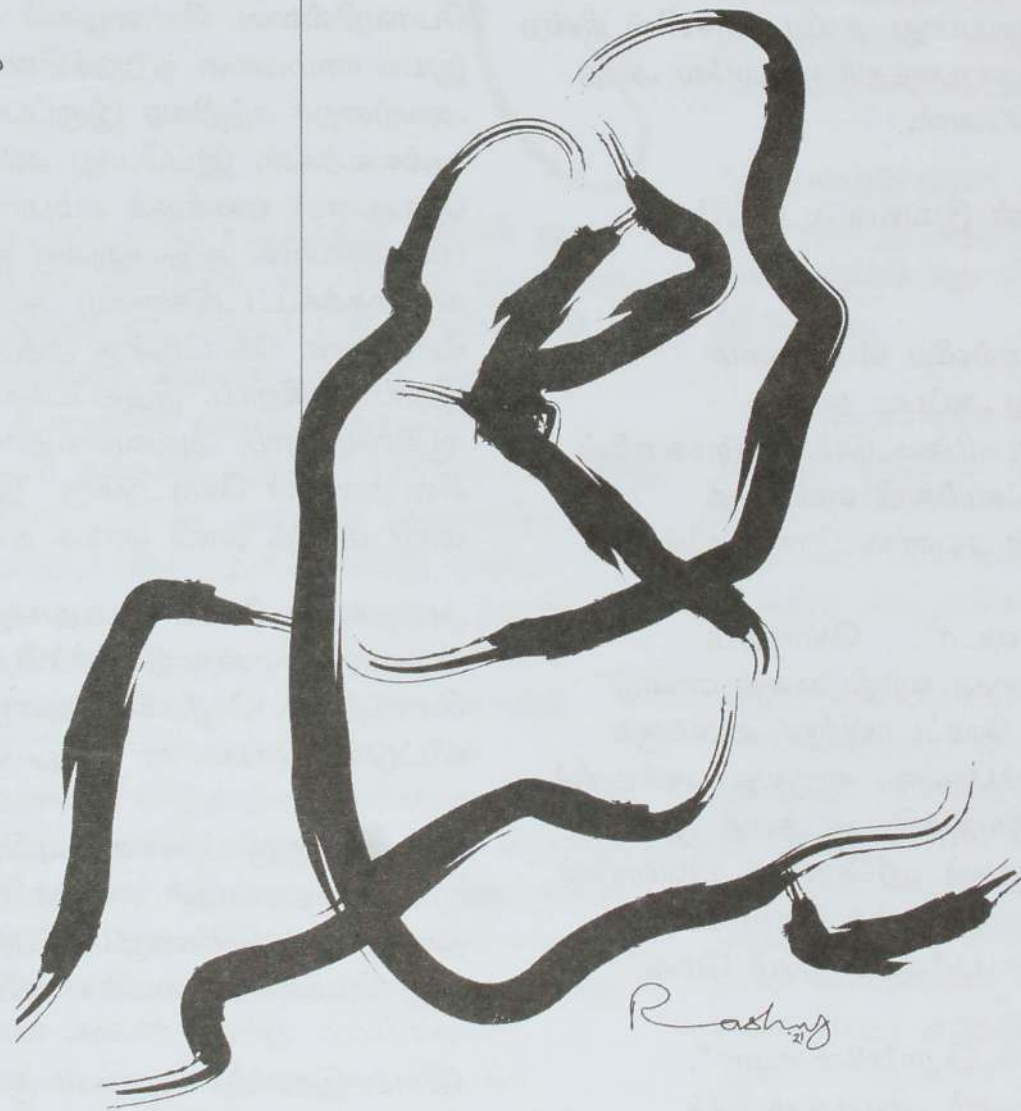
மூன்றே நிமிடங்களில் அவசரமாகக் குளித்து முடித்து, அங்கிருந்த வாசனைத் திரவியத்தை எடுத்து உடலெல்லாம் ஸ்பிரே பண்ணினேன். 'சக்கம்பட்டி சேலை கட்டி பூத்திருக்கு பூஞ்சோலை' என்று பாடியபடியே மீண்டும் உடையை அணிந்துகொண்டு வெளியேறி அந்தத் தாஜ்மகாலை எங்கேயென்று தேடிக் கண்டுபிடித்தேன். ஒரு கணம் மனதை ஒரு நிலைப்படுத்தினேன். தமிழ்ப்பாடலைத் தவிர்த்து என்ரிக்கின் பைலாண்டோ பாடலைச் சத்தமாகவே முணுமுணுத்தேன். தாஜ்மகாலின் கதவினை மெதுவாகத் தட்ட 'கம் இன் ஹனி' என்று உள்ளிருந்து ஒரு குரல் கேட்டது. தயக்கத்துடன் திறந்து நுழைந்த போது அறையின் லைட்டுகள் பக்கென ஒளிர்ந்தன. சின்னதான சிவப்பு வண்ண அறை. அதன் நான்கு சுவர்களிலும் காமசூத்திரப் படங்கள் தாறுமாறாக ஒட்டிக்கிடந்தன. ஆங்காங்கே இறகுகளால் கோர்த்த மாலைகள் அலங்கோலமாகப் பரவிக்கிடந்தன. அறை முழுதும் வியாபித்திருந்த கட்டிலின் நடுவே

குப்புறப் படுத்து முதுகைக் காட்டியவாறு காலை ஆட்டிக்கொண்டு சாருலதா கிடந்தாள். முன்னைய வாடிக்கையாளர் அப்போதுதான் விடைபெற்றுப் போயிருக்கவேண்டும். அவசரத்தில் வெறுமனே ஒரு பிளெயினான சேலையை அப்படியே அவள் உடலில் கலையப் போர்த்தியிருந்தாள். முதுகையும் பிடரியையும் கால்களையும் வைத்துக்கொண்டு அவள் பெங்காலிதானா என்பதை உறுதி செய்யமுடியவில்லை. ஆனால் சந்தேகம் கிளம்பியது. அவள் என்னைத் திரும்பிப் பார்க்காமலேயே 'ஹாய் ஹாண்ட்சம்' என்றாள். நான் 'ஹாய் டியர்' என்று அபத்தமாகப் பதில் சொன்னேன். என் உச்சரிப்பில் நான் வெள்ளைக்காரன் இல்லை என்பதை அவள் அறிந்திருப்பாள். சாருலதா ஒருவித அலட்சியத்துடனேயே திரும்பினாள். அப்போது அவள் போர்த்தியிருந்த சேலை அப்பட்டமாக விலகியது. சவம். ஏமாற்றிவிட்டார்கள். அந்தச் சீனத்து முகம் சாருலதா எனும் என் பெரும் கனவுக்குப் பொருந்தவேயில்லை என்பது உறைத்த கணத்தில் எல்லாமே தாமதமாகிப் போனது. அவள் சேலை முழுதும் விலக எழுந்து நின்றாள். சுத்த அக்மார்க் சீனத்துத் தயாரிப்பு. சரி என்ன இப்போ? வங்காளம் சோனகம் தாண்டினால் அங்காலே சீனம். எல்லாமே ஆசியாதானே. ஒரு பொல்லாப்புமில்லை.

தாஜ்மகால் அறைக்கதவு தன்னாலே மூடிக்கொண்டது.

000

வெளியே வந்தபோது குளிர் முகத்தில் விசிறியடித்தது.

அந்தப் பகுதி முன்னைவிடப் பரபரப்பாக இருந்தது. வாகனங்களின் எண்ணிக்கையும் புகை பிடிக்கும் மனிதர்களும் அதிகரித்திருந்தார்கள். அதீத மேக்கப்புகளுடன் ஜக்கட்டுகளைப் போர்த்தியவாறு பெண்கள் சிலர் வீதியோரத்தில் நின்றிருந்தார்கள். தள்ளாடிக் கொண்டிருந்த மூடிய ஹைஏஸ் வான்களுக்கு வெளியே ஆண்கள் சிலர் காவலுக்கு நின்றார்கள். குளிரில் போதைமருந்தில் துவைந்த இளைஞர்கள் தள்ளாடிய படியே உள்ளே போனார்கள். என்னை

அணுகி சிறு வெள்ளை நிறப் பக்கற்றை நீட்டிய இளைஞனுக்கும், 'ஹாய் ஹாண்ட்சம்' என்று விளித்த பெண்ணுக்கும் 'நோ தாங்க்ஸ்' என்றபடி நான் தேவதாசனைத் தேடினேன். அவன் இங்கு காத்து நிற்கச் சந்தர்ப்பமில்லை. செல்பேசியை எடுத்து உயிர்ப்பித்தேன். நேரம் பத்தரையாகியிருந்தது. மொத்தமாக ஒன்றரை மணி நேரத்தை விடுதியில் கழித்திருக்கிறேன். ஆரம்பத்தில் தயங்கியும் பின்னர் முகம் சுழித்ததையும் நினைக்கச் சின்னதாக சிரிப்பு வந்தது. செல்பேசியில் செல்பி மோடுக்குப் போய் முகத்தையும் தலை

மயிரையும் சரி செய்தேன். தேவதாசனிடமிருந்து பன்னிரண்டு மிஸ்டுகோல்கள் வந்திருந்தன. இந்த விசரனுக்கு என்ன ஆகியிருக்கும்? பைசா அறைக்குள்ளேயே தூங்கிவிட்டானா?

அவனுக்கு அழைப்பெடுத்தேன்.

“எங்கடா இருக்கிறாய்? இன்னும் உள்ளுக்கயா?”

“அரியண்டக் கதை கதைக்காத, நான் போகவேயில்ல, குளிக்கேக்கயே விளங்கிற்று. இது பிழை. ஜெபமலருக்கு என்னால துரோகம் செய்யலாது. அவள் ஒரு தங்கம். நான் வெளிக்கிட்டு வந்திட்டன்.”

“சனியன், அந்தக் கிழவிக்கு முந்நூறு டொலர் கட்டினது. காசையாவது திருப்பிக் கேட்டியா?”

“ச்சைக் அந்த ஊத்தைக்க நிண்ட பாவத்துக்கு பரிகாரமாகப் போகட்டும். விடு”

முந்நூறு டொலர்கள் எண்டால் இன்றைய திகதிக்கு இலங்கைக் காசில் ஐம்பதாயிரம் ரூபாய்கள் வருமே. விடுதிக்குள் மறுபடியும் போய்க் காசைக் கேட்டுப் பார்க்கலாமா என்று தோன்றியது. அவுஸ்திரேலியச் சட்ட விதிகளின்படி சேவை கொடுக்காவிட்டால் காசைத் திருப்பித் தரவேண்டும். போய்ச் சண்டை பிடித்துப் பார்க்கலாம். ஆனால் எங்கள் இனத்தவரோடு காசு விசயத்தில் மல்லுக்கட்டமுடியாது. தவிர வாசலில் நின்ற பயில்வானின் உருவமும் ஞாபகத்துக்கு வரவே அந்த நினைப்பை உதறித்தள்ளினேன்.

“நீ எங்கை நிக்கிறாய்? ஏன் இவ்வளவு நேரம்? எல்லாமே முடிஞ்சுதா?”

தேவதாசனின் குரலில் மெல்லிய பொறாமை தெறித்தாற்போல. அல்லது அப்படி நான் நினைத்திருக்கலாம். அனுபவிக்கட்டும். தாஜ்மகாலில் இருந்தவள் ஒரு ஹொங்கொங்காரி என்பதை அவனுக்குச் சொல்ல நான் தயாராக இருக்கவில்லை.

“ம்ம்ம் சும்மா பருவாயில்லடா கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணினா சாருலதா வந்திடுவாள் எண்டு அக்னி சொன்னதாலதான் லேட்டாயிற்று, உனக்குக் கோல் பண்ணினா நீ எடுக்கேல்ல, சாருலதா அக்மார்க் வங்காளிக்காரிடா சத்தியஜித்ரே படத்தை இப்ப ரீமேக் பண்ணினா அவள்தான் ஹீரோயின். பிளெயின் பட்டர் கலர், சிவப்பு போர்டர் வச்ச சீலை கட்டி, பெருசா குங்குமம் வச்ச பஃக்கிங் ஓசம் மேன்”

“ஓ கலியாணம் முடிச்ச பொம்பிளையா?”, அவனுக்கு எப்படியாவது என் அனுபவத்தைச் சிறுமைப்படுத்தவேண்டும். தான் போகாமல் திரும்பி

வந்தது ஒரு நல்ல முடிவு என்பதை உறுதிசெய்யவேண்டும்.

“ச்சிக், ஸ்டைல் மச்சான் பெங்காலி கல்ச்சரில இளந்தாரிகளும் குங்குமப் பொட்டு வைக்கிறதாம்”

அந்தப்பக்கம் அமைதியானது. ஓரளவுக்கு மேலே அவனின் பொறாமையை ஏற்றிவிடுவது அபாயம் என்று தோன்றியது.

“சரி நீ படு, நாங்கள் போனதை ஆருக்கும் உளறிவைக்காத. நான் ஒரு டக்சியைப் பிடிச்ச வாறன்”

“நாங்கள் போகேல்ல, நீதான் உள்ள போனனி. ஆனால் சொல்லமாட்டன். பயப்பிடாத. லதா பாவம். தங்கச்சி வேதனைப்படுவதை என்னால சகிக்கமுடியாது”

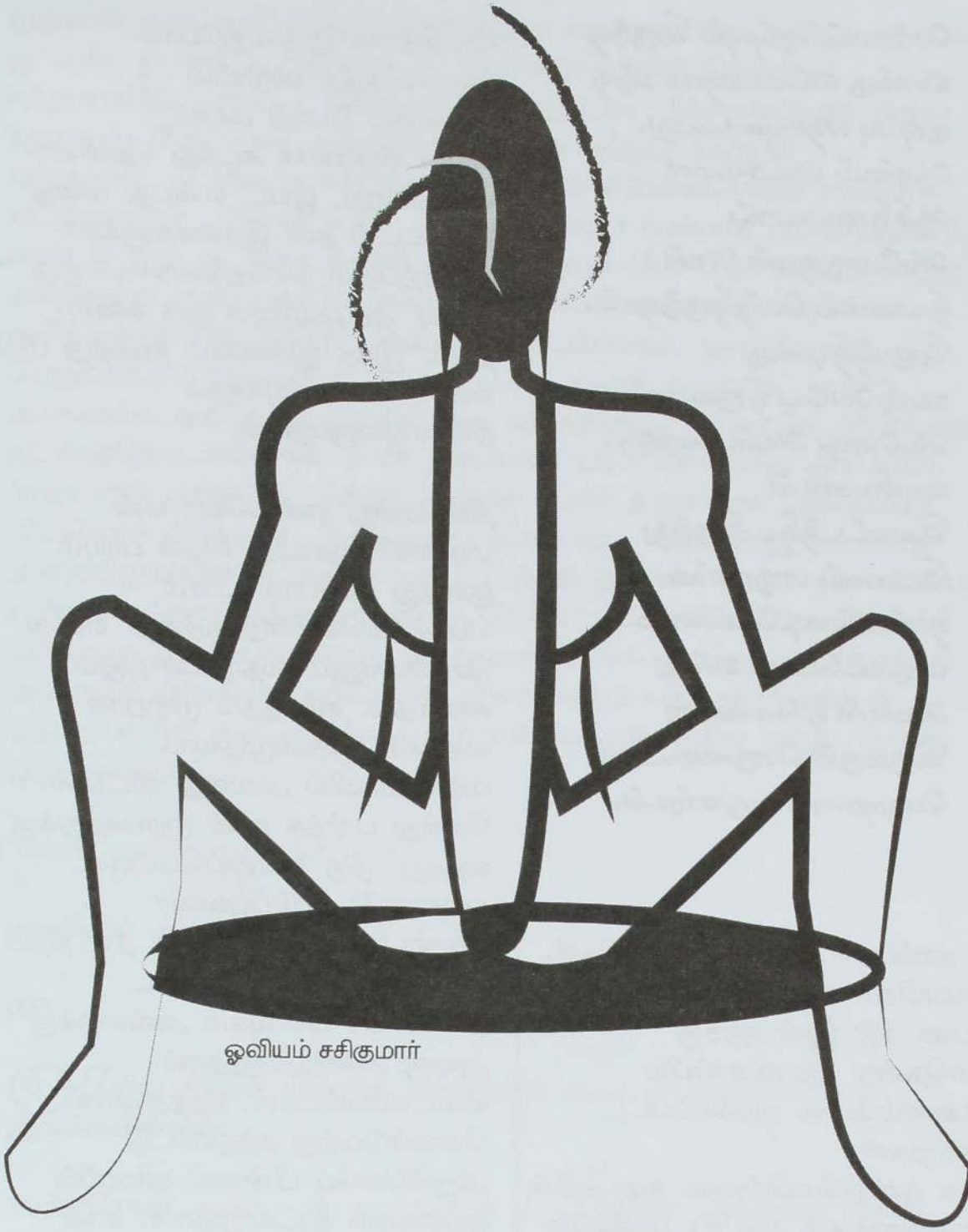
‘பஃக்’ என்று மனதுள் திட்டியபடியே நான் அழைப்பைத் துண்டித்தேன். தன் நண்பர்களின் மனைவிகளை நண்பர்களாகவே பார்க்காமல் தங்கைகளாகப் பார்ப்பவர்களை உலகின் அயோக்கியர்களின் பட்டியலில் நான் இரண்டாம் இடத்தில் வைத்திருக்கிறேன். அண்ணன் வேடம் போட்டு கிணற்றைச் சுற்றிப் பாதுகாப்பு கட்டு கட்டுகின்ற கபடதாரிகள் அவர்கள். தேவதாசன் பயந்தாங்கொள்ளி. அந்த புருக்லீன் என்கின்ற வெள்ளைக்காரியை எதிர்கொள்ளத் தைரியம் இல்லாத கோழை. அதை மறைப்பதற்கு திடீரென்று இராமன் வேசம் கட்டி என் காலை வாரிவிட்டான். அவன் தாடியை வழித்து, டிப் டொப்பாகப் புறப்பட்டு வந்ததை யார் மறக்கமுடியும்? ஆனால் அதை அவன் ஏற்றுக்கொள்ளவே போவதில்லை. கோழைகள் எப்போதுமே தம் இயலாமைகளை ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. தவிர அவற்றைச் சுற்றிவர இருப்பவர்கள் மீதும் ஏற்றிவிடுவதில் வல்லவர்கள். இப்போது அறைக்குப் போனால் தேவதாசன் எனக்குக் கம்பராமாயணப் பிரசங்கம் பண்ணுவான். ஒருவனுக்கு ஒருத்தி நாடகம் போடுவான். கழுதைக்கூட்டங்களுக்கு ஒன்று புரிவதில்லை. ஒரே சீதைதான். கோட்டுக்கு அந்தப்பக்கம் நீ நின்றால் இராமனாகிறாய். இந்தப்பக்கம் நின்றால் இராவணன் ஆகிவிடுவாய். அவ்வளவுதான் இராமாயணம். ஆனால் சில நாய்கள் கோட்டுக்கு இந்தப்பக்கமும் அந்தப்பக்கமும் மாறி மாறித் தாவி ஓரங்க நாடகங்களும் போடுவதுண்டு.

அறைக்குப் போய் தேவதாசனுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்ற நினைப்பே அயர்ச்சியைக் கொடுத்தது. கேதீசுக்கு அழைப்பெடுத்து அவனது வீட்டுக்கு வரலாமா என்று கேட்டேன்.

“மச்சான் ஒரு பிரச்சனையுமில்ல. அலுப்பா இருந்தா வா. சோடினைகள் எல்லாம் இஞ்ச முடிஞ்சுது. நடாவும் தலைவரும் இன்னமும் போகேல்ல. நீ வருவாய் எண்டா ஒரு ரெமியை உடைக்கலாம்”

போய் இரண்டு சுற்றுகள் குடித்தால் நன்றாக இருக்கும் போலத் தோன்றியது. குளிக்காமல் கொஞ்சம் அரியண்டமாகவும் இருந்தது. பிரதான சாலை வரைக்கும்

அந்த ஹொங்கொங்காரி சிறிய பெண்ணாக இருந்தாள். இருபது வயது இருக்குமா? சீன இனத்தவரின் வயதை இலகுவில் எடைபோட முடிவதில்லை. ஐம்பது வயதிலும் இருபதின் இளமையோடு இருப்பார்கள். அந்த நிஜ சாருலதா எப்படி இருப்பாள்? ஏன் அவள் இன்று வரவில்லை? மாதவிடாயாக இருக்கக்கூடும். விடைபெறும்போது அவளிடமே கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது இங்கிதமில்லை. உறவுக்குப் பின்னே ஒருத்தியிடம் இன்னொரு பெண்ணைப்பற்றி விசாரிப்பது அழகில்லை.

ஓவியம் சசிகுமார்

நடந்து அருகில் ஒரு சுப்பர்மாக்கட்டைத் தேடிப்பிடித்து அங்கே ஒரு பொடி ஸ்பிரேயை எடுத்து அடித்துக் கொண்டேன். பின்னர் வெளியே வந்து ஒரு டக்ஸியைப் பிடித்து கேதீஸ் வீட்டுக்குச் சென்றேன். நான் போகும்போது அந்த வீடே ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. கேதீசின் மனைவி பிறந்த நாள் கேக்கை மேசையில் வைத்து அலங்கரித்துக் கொண்டிருந்தாள். நான் “வணக்கம் தங்கச்சி, சரியான பிசிபோல” என்று சொல்லியபடி மாடிக்குப் போனேன். அங்கே அவர்கள் ஏற்கனவே போத்தலை உடைத்து ஆரம்பித்திருந்தார்கள். தாசன் எங்கு என்று கேட்டார்கள். களைப்பில் படுத்துவிட்டான் என்று சொல்ல, தலைவர் ஒரு ஊத்தைப் பகடி விட்டான். நான் சிரித்தபடியே கொக்னாக்கை எடுத்து வார்த்தேன். ஐஸ் கட்டிகளைப் போட்டு கிளாசை உயர்த்தி ‘சியர்ஸ்’ சொன்னேன். ரெமி மார்ட்டின் போத்தலின் கறுப்புத் தோற்றமும் சிவப்பு லேபிலும் ஹலாம் விடுதியின் குளியலறையையும் தாஜ்மகாலையும் நினைவுபடுத்திக் கொண்டேயிருந்தன. அந்த ஹொங்-கொங்காரி சிறிய பெண்ணாக இருந்தாள். இருபது வயது இருக்குமா? சீன இனத்தவரின் வயதை இலகுவில் எடைபோட முடிவதில்லை. ஐம்பது வயதிலும் இருபதின் இளமையோடு இருப்பார்கள். அந்த நிஜ சாருலதா எப்படி இருப்பாள்? ஏன் அவள் இன்று வரவில்லை? மாதவிடாயாக இருக்கக்கூடும். விடைபெறும்போது அவளிடமே கேட்டிருக்கலாம். ஆனால் அது இங்கிதமில்லை. உறவுக்குப் பின்னே ஒருத்தியிடம் இன்னொரு பெண்ணைப்பற்றி விசாரிப்பது அழகில்லை. தவிர சாருலதாவைவிட இவள் ஆயிரம் மடங்கு திறம் அல்லவா? முதலில் மனுசரை மனுசராக மதிக்கும் பண்பு நிறைந்தவள். நல்லகாலம்.

“என்னடா வந்திறங்கி அரை நாள் ஆகேல்ல, அதுக்குள்ள வீட்டு நினைப்பு வந்திட்டா, பச்சிலர் லைஃபை எஞ்சோய் பண்ணு மச்சான், இந்தா அடி”

மூவரும் போத்தல் முடியும்வரை குடித்துவிட்டு, பின்னர் குளிர்ந்து போயிருந்த கொத்து ரொட்டியை மைக்ரோவேவில் சூடாக்கிச் சாப்பிட்டோம். குடிப்பழக்கம் இல்லாத நடாதான் அன்றிரவு எனக்கும் தலைவருக்கும் டிரைவர். அவன் என்னை ஹோட்டல் வாசலில் கொண்டு வந்து இறக்கிவிட்டான். நான் தள்ளாடியபடியே ஹோட்டல் அறையைக் கண்டுபிடித்து மெதுவாகத் திறந்து உள்ளே நுழைந்தேன். தாசன் முழிப்பாகவே இருந்தான்.

“என்னடா இவ்வளவு நேரம், திரும்பவும் அங்கேயே போயிட்டியா?”

“இல்ல மச்சான், கேதீஸ் கூப்பிட்டான், அதான் போய் இரண்டு கிளாஸ் அடிச்சிட்டு வாறன்”

“ஓ, ஏண்டா ஒருத்தரும் எனக்குக் கோல் பண்ணேல்லை?”

“அவன் உனக்கும் அடிச்சப்பார்த்ததா சொன்னான் நானும் அடிச்சன். லைன் போகேல்ல மச்சான்”

“ஓ அறைக்குள்ள கவரேஜ் இல்லாம இருந்திருக்கும்” தாசன் பதில் சொல்லும்போது கொஞ்சம் பாவமாகவே இருந்தது.

“நீ சாப்பிட்டியா மச்சான்? ஊபர் ஈட்ஸ் எதுவும் எடுப்பமா?”

“வரேக்க மக்டொனால்ட்சில சாப்பிட்டன், உனக்கு வேணுமெண்டா வாங்கு”

நேரம் பன்னிரண்டைத் தாண்டியிருந்தது. நான் உடுப்பை மாற்றி, அவனுக்கு குட்நைட் சொல்லிக்கொண்டு, லைட்டை அணைத்துவிட்டு என் கட்டிலுக்கு வந்தேன். மனம் முழுதும் இன்னமும் அந்த ஹொங்கொங் காரியே நிறைந்திருந்தான். என்னவோ பெயர் சொன்னாளே. நிலா என்ற அர்த்தத்தில் வருகின்ற பெயர். ‘யூயட்’. அதுதான் அந்த ஹொங்கொங் சாருலதாவின் நிஜப்பெயர். யூயட் என்றால் நிலா என்று சொல்லிவிட்டு அவள் சிரித்தது இன்னமும் ஞாபகத்திலிருக்கிறது. கடைசியில் அந்த நிலாவை நான் கையில் பிடித்தே விட்டேன். மெதுவாக பாட்டை ஹம் செய்ய, தேவதாசனின் சன்னமான குறட்டைச் சத்தம் கொஞ்சம் தயங்கி, நிதானித்து பின்னர் மீண்டும் பழைய கதியில் ஒலிக்க ஆரம்பித்தது.

நித்திரைச் சனியன் வரமாட்டேன் என்றது. அந்த யூயட் மனசு முழுதுமே நிறைந்திருந்தாள். நான் போர்வைக்குள் இருந்தபடியே செல்பேசியில் யூயட் என்ற பெயரைக் கூகிளில் தேடிப் பார்த்தேன். வரிசையாக வந்த ஓராயிரம் யூயட்டுகளில் என்னுடைய யூயட்டை மாத்திரம் எவ்வளவு தேடியும் காணக்கிடைக்கவில்லை. பின்னர் ஹலாம் விடுதி இணையத் தளத்தின் கலரியிலும் பேஸ்புக், டுவிட்டர், இன்ஸ்டகிராம் என்று எல்லா இடத்திலும் சென்று பார்த்தும் யூயட் இல்லவேயில்லை. இன்ஸ்டகிராமில் இல்லாத ஒரு ஹொங்கொங்காரியும் உண்டா என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. யூயட் இணையத்தில் தன் படங்கள் பதிவாகாமல் பார்த்துக்கொள்கிறாள் என்பது விளங்கியது. சிலவேளைகளில் அவள் விசா காலாவதியாகியிருக்கலாம். இம்மாதிரியான நிறுவனங்கள் இவ்வாறான சட்டவிரோதமாக நாட்டில் தங்கி நிற்கும் பெண்களைப் பயன்படுத்தத் தயங்குவதில்லை. யூயட்டின் முகத்தை மீண்டும் ஞாபகத்தில் கொண்டுவர முயன்றேன். சத்யஜித்ரேயின் சாருலதாவும் அமுதஸ்ரீயும் கலந்த ஒரு சாம்பாராகவே யூயட் தெரிந்தாள். ஒரு ஹொங்கொங்காரிக்கு இத்தனை பெரிய மூக்கு எப்படி வாய்த்தது என்று ஆச்சரியமாக இருந்தது. பின்னர் ஏதோ நினைப்பு வந்து அமுதஸ்ரீயின் பேஸ்புக் புரபைலுக்குப் போய் அவள் கடந்த ஆறு மாதங்களாக என்ன செய்தாள் என்பதைப் பூராயம் பார்த்தேன். அமுதஸ்ரீ கொரானாவுக்கு இரண்டாவது வக்சீன் போட்டுவிட்டிருந்தாள். கண்ணாடி அணிய ஆரம்பித்திருந்தாள். ஆனாலும் வாக்குக்கண்ணைக் கவனிக்க முடிந்தது. இரண்டாவது பெண்ணுக்கும் அவளின் வாக்குக்கண் வரப்பெற்றிருந்தது. சென்ற மாதம் புருசன்காரனுக்குப் பிறந்தநாளின் போது நான்கு படங்களை ஒன்றிணைத்து வாழ்த்தியிருந்தாள். நான் செல்பேசியை மூடிவைத்துவிட்டு கொஞ்சநேரம் கண்களை மூடித் தூங்குவதற்கு முயற்சி செய்தேன். அமுதஸ்ரீயை நான் திருமணம் செய்திருக்கவேண்டும். ஆனால் எனக்கு லதா என்கின்ற என் அற்புத மனைவி கிடைத்திருக்க மாட்டாள். இப்படி ஒரு அழகிய குடும்பம் கிடைத்திருக்காது. அந்த இராமாயணக்கோட்டை என் வசதிப்படி அடிக்கடி அழித்து மாற்றிக் கொண்டிருக்கிறேனோ? இன்றைக்குக்கூட அந்த விடுதிக்குப் போகாமல் தவிர்த்திருக்கலாம். யூயட்டிடம் பெரிதாக ஒன்றும் இருக்கவில்லை. எல்லா மனித உடல்களும் ஒன்றுதான். அதேஉறுப்புகள்.

**செவ்வாய்க்கூடும் இருந்த
எனக்கு எட்டாவதாக வந்த
குழ்ப்பு லதாவுடையது.
ஆரம்பப் பாடசாலை
ஆசிரியையாய்
அப்போதுதான் அவள்
நியமனம் பெற்றிருந்தாள்.
இருபத்திரண்டு
வயதிலேயே திருமணம்.
அப்போது அவள் பேரடிக்.
வயன்யாய்
இவ்வட்டத்தடம்ருந்து
இவளைப் பாதுகாக்க
தாம் எப்படியெல்லாம்
பாருபட்டோம் என்று
அவள் தங்கைமார்
இருவரும் பெருமையாகப்
பொறாமைப்படுவார்கள்.**

அதே நரம்புகள். அதே உணர்ச்சிகள். ஆயிரமாயிரம் வருடங்களாகக் கூர்ப்படைந்து இன்னதுக்கு இன்னதென்று தொல்காப்பிய இலக்கணம்போல வரிக்கப்பட்ட உடற்கூறுகள். புதிதாக ஒன்றுமேயில்லை. சமயத்தில் தலையணைக்கும் நிஜ உடலுக்குமே பேதம் அறியாத உணர்ச்சி நரம்புகள். அவற்றுக்கு யூயட்டும் அமுதஸ்ரீயும் சாருலதாவும் என் லதாவும் ஒன்றே. ஆனால் மனம்தான் புதிதாக எதிர்பார்க்கிறது. சுற்பிதம் செய்து கொள்கிறது. சுற்றிவரக் காமசூத்திரக் காட்சிகள் நிறைந்திருக்க, சிவப்பு வண்ண அறை நடுவே, நீல நிறக்கட்டிலில், வெறும் சேலைத்துணியைப் போர்வையாய் அணிந்து முதுகு திறந்து கிடக்கும் சாதாரண ஹொங்கொங்காரி ஏனோ தேவதையாட்டம் தெரிகிறாள். ஆனால் கலவி முடிந்து பரவசமும் அடங்கிய பின்னர் அதே அறையில் தொங்கும் தூசிகளும் மூலையில் ஊரும் கரப்பான்களும் கட்டில் போர்வையில் கழுவாமல் கிடக்கும் எப்போதோ யாரோ வெளியேற்றிய காய்ந்த விந்துத்திட்டுகளும்தான் கண்களில் தெரிகின்றன. ஐந்து நிமிடங்களுக்கு முன்னர் தேவதையாகத் தெரிந்த கன்னிகை அந்தக் கணமே கணிகையாகி விடுகிறாள். அவளுக்கு டிப்சாக ஐம்பது டொலர்களை கைகளில் கூடக் கொடுக்க மனமில்லாமல் சாமி உண்டியலில்

காணிக்கை இடுவதுபோல அருகிலிருந்த ஸ்டூலில் வைக்கும் போது மனம் நெருடல்களைக் கடந்து தெளிவாகிவிடுகிறது. யூயட் என்பது மனது தன் உடல் தன் இச்சைகளுக்காகக் சுற்பிதம் செய்துகொண்ட ஒரு கனவு. அமுதஸ்ரீயும் ஒரு கனவுதான். இந்த இக்கணம் தவிர்த்து மீதி எல்லாமே கனவுகளும் நினைவுகளும்தான்.

திடீரென்று என்னவோ என் மனைவி லதாமீது வான் பாயும் குளத்து நீர்போல பாசம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது. என்ன சொன்னாலும் லதாதான் நிஜம். சாகவதம். சம்பந்தம் முற்றாகி லதாவை முதன்முதலாக வவுனியாவில் அவளது வீட்டில் சென்று பார்த்த நாள் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. ஒரு சின்னப்பெட்டை. தலைமயிர் இடுப்புவரை அவளுக்கு நீண்டிருந்தது. நீல நிறப் பாவாடையும் பூப்போட்ட அக்கோபா பிளவுசும் அன்றைக்கு அவள் அணிந்திருந்தாள். வெட்கப்பட்டாள். தேத்தண்ணி கொண்டுவந்து தந்துவிட்டு அருகிலேயே பின்னல் சூரையில் தயக்கமாக உட்கார்ந்தாள். கால் விரல்களில் பிங் நிற கியூடெக்ஸ் புதிதாக அடிக்கப்பட்டிருந்தது. அப்படியே நான் லதாவின் கால்களை அங்கேயே தொட்டுக் கும்பிட்டேன். லதா என்னை மன்னித்துவிடு. ஏதோ ஒரு குரங்கு மனத்தில் இன்று நான் அங்கே போய்விட்டேன். ஆனால் அம்மாவாணை எதையும் அனுபவிக்கவில்லை. அந்த யூயட் ஒரு சவம். ஏன் நான் போனேன் என்று அரியண்டமாக இருந்தது. அவள் முகமே எனக்குச் சரியாக நினைவிலில்லை. நாளைக்கு சுப்பர் மார்க்கட்டில் சிலவேளை அவள் எதிர்ப்பட்டால் நான் மட்டுக் கட்டாமலேயே போகக்கூடும். அந்தளவுக்கு எந்த முக்கியத்துவமும் இல்லாத பெண் அவள். வீட்டில் அற்புதமான சமையல் இருக்க மூக்குச்சளி மிதக்கும் ஓட்டலில் போய்ச் சாப்பிட்ட அருவருப்புதான் எனக்கு அங்கே கிடைத்தது. என்னை மன்னித்து விடு லதா. நீதான் லதா எனக்கு வேண்டும். நீதான் என் உலகம். ஐ லவ் யூ. பாவற்குளத்து அணையருகே வைத்து அவளுக்கு முதன்

முதலாக உதட்டில் முத்தம் கொடுத்தது கண் முன்னே வந்தது. ஐ லவ் யூ லதா. ஐ லவ் யூ. ஐ லவ் யூ. நான் பரவசத்தில் கொஞ்சம் சத்தமாகவே சொல்ல, தேவதாசனின் குறட்டை கொஞ்சநேரம் நின்று யாராவது பின் தொடருகிறார்களா என்று சுற்றும் முற்றும் பார்த்துவிட்டு மீள ஆரம்பித்தது. நான் செல்பேசியிலிருந்த எங்கள் படங்களைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன். லதா என்னை மன்னித்துவிடு. லதா ஐ லவ் யூ. லதா நீதான் எனக்கு எல்லாமே. லதா பாவற்குளத்து அணைக்கட்டில் ஓடிக்கொண்டிருக்கிறாள். இளையராஜா குரல் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. 'ஓடிவா ஓடைப்பக்கம், ஒதுங்கலாம் மெதுவாக'. 'அதுக்குள்ள வேணாமுங்க ஆளுக வருவாக'. லதா அணைக்கட்டிலிருந்து இறங்கி ஒரு ஒற்றையடிப் பாதையில் இப்போது நடக்கத்தொடங்கினாள். நான் அவளைப் பின் தொடர்ந்து ஓடினேன். 'லதா என் பூக்குட்டி, நில்லு'. அவள் போய் தாஜ்மகால் அறையைத் திடீரெனத் திறந்தாள். 'காத்தடிச்சா தாங்காதடி மல்லிகப்பூ மாராப்பு'. அறையினுள்ளே கட்டிலில் யூயட் படுத்திருந்தாள். 'ஹாய் ஹாண்ட்சம்' என்றாள். 'கையிருக்கு காவலுக்கு வேணாமுங்க வீராப்பு' என்று மீதி வரிகளை யூயட் பாடினாள். ஓடிய களைப்பில் எனக்கு மூச்சிரைத்தது. அறையில் இயங்கிய ஹீட்டரின் இரைச்சலும் என் மூச்சிரைப்பும் தேவதாசனின் குறட்டைச்சத்தமும் எங்கோ ஓரிடத்தில் ஒத்துப்போன ஒரு கணத்தில்,

'போடி புள்ள எல்லாம் டூப்பு'

அசதியில் அப்படியே தூங்கிவிட்டேன்.

000

ஞாயிறு சிட்னி முருகன் கோயிலில் கூட்டம் அவ்வளவாக இருக்கவில்லை.

"பத்மநேசன் அவிட்டம், லதாங்கினி திருவாதிரை, அவிஷ்கா மூலம், அவினேஷ் அஸ்வினி"

அர்ச்சனைப் பற்றுச்சீட்டை பூசுகரிடம் நீட்டியபடியே லதா வரிசையாக பெயர் நட்சத்திரங்களைச் சொன்னாள். பூசுகர் எம் பெயர்களை விழுங்கி மந்திரங்களாக ஏப்பம் விட்டவாறே கர்ப்பக்கிருகத்தில் நுழையும்போது என் செல்பேசி நான்காவது தடவையாக அதிர்ந்தது. எடுத்துப்பார்த்தேன். தேவதாசன்தான் அழைத்துக்கொண்டிருந்தான். லதாதான் என் செல்பேசியைப் பறித்தெடுத்து தன் ஹாண்ட் பாக்குக்குள் திணித்தாள்.

"கோயிலில் வச்ச என்ன போன்? ரெண்டு நாளா மெல்பேர்னுக்குப் பிரண்டு பேர்த்தே பார்ட்டிக்குப் போய் பம்பல் அடிச்சது காணாம காலமை வெள்ளையையே தொடங்கிட்டினம். இண்டைக்கு முழுக்க என்னோடதான் நிக்கோணும். மூச்சுக்காட்டக்கூடாது"

"இண்டைக்கென்ன, எண்டைக்குமே உன்னோடதான் லதா, முருகனிட்ட கேட்டதும் அதைத்தான்"

சொல்லும்போது சாருலதா என்கின்ற யூயட் என்கின்ற அந்த நிலா ஞாபகத்தில் வந்தாள். சாருலதாவிலும் லதா இருந்தது அப்போதுதான் இடித்தது. ச்சைக் இந்த நாய்ச் சிந்தனை இனிமேல் வரவே கூடாது. நான் நாக்கைக் கடித்துக்கொண்டு 'குனித்த புருவமும்' தேவாரத்தை முணுமுணுக்க ஆரம்பித்தேன். பூசுகர் அர்ச்சனைத்தட்டோடு வெளியே வந்தபோது 'அடி இராக்கம்மா கையைத்தட்டு' என்று தேவாரம் தொடர்ந்துகொண்டிருந்தது. பூசுகர் விபூதியைப் பூசுவதற்காக லதா குனிந்து பயபக்தியோடு தன் நெற்றியைக் காட்டினாள். என்னையும் குனியச்சொன்னாள். தீர்த்தம் வாங்கும்போது அடுத்த ஞாயிறு அபிசேகத்துக்கு உபயதாரர் ஆகுமாறு பூசுகர் கேட்டார்.

முழுவதும் என்றால் நானூறு டொலர்கள் ஆகுமாம். இரண்டாகப் பிரித்தும் செய்யலாம் என்றார். ஏனோ ஹலாம் விடுதியின் கட்டண போர்டுதான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது. நான் 'நானூறு டொலர்கள் அதிகம், அடுத்தமுறை பார்க்கலாம்' என்று முணுமுணுத்தேன். லதா தடுத்தாள்.

"என்னெத்துக்கோ எல்லாம் கொட்டிறம், இது சாமிக்குத்தான். நாங்கள் தாறம் ஐயா"

நான் அமைதியானேன். அவளுக்குப் பின்னாலேயே பிரகாரத்தைச் சுற்றத் தொடங்கினேன். ஒவ்வொரு சாமிக்கும் முன்னே நின்று அவள் நிதானித்து வணங்கும் போது நானும் அருகே கைகூப்பியபடி நின்றேன். நாயன்மார் சிலைகளைக்கூட அவள் வணங்கினாள். ஆழ்வார்களையும் வணங்கினாள். நவக்கிரகங்களை மூன்று முறை சுற்றி சூரியனுக்கு முன்னே ஏதோ சுலோகத்தை உச்சரித்தாள். நான் லதாவையே அவதானித்துக்கொண்டிருந்தேன். சர்க் சர்க்கென்று கோயில் பிரகாரத்தில் சேலை அரைய அவள் நடக்கும் அழகே தனியாக இருந்தது. சேலை அவளுக்கு எப்போதுமே அழகுதான். செவ்வாய்க்குற்றம் இருந்த எனக்கு எட்டாவதாக வந்த குறிப்பு லதாவுடையது. ஆரம்பப் பாடசாலை ஆசிரியையாய் அப்போதுதான் அவள் நியமனம் பெற்றிருந்தாள். இருபத்திரண்டு வயதிலேயே திருமணம். அப்போது அவள் பேரழகி. வவுனியாவின் இளவட்டத்திடமிருந்து இவளைப் பாதுகாக்க தாம் எப்படியெல்லாம் பாடுபட்டோம் என்று அவளின் தங்கைமார் இருவரும் பெருமையாகப் பொறாமைப்படுவார்கள். இத்தனை ஆண்டுகளில் அவளது அழகு கொஞ்சமேனும் குலைந்து போகவும் இல்லை. இரண்டு பிள்ளைப்பேறுகளோடு இரண்டு சுற்றுகள் பெருத்து விட்டாலும் முகம் இன்னமும் முதலில் பார்த்த புகைப்படத்தில் இருந்ததுபோல அப்படியே பிரகாசிக்கிறது. என்ன ஒன்று, இடுப்பு வரை நீண்டிருந்த மயிர் அரைவாசியாகி விட்டது. அதையும் ஏனோ ஸ்டெரெயிட் பண்ணிவிட்டாள். ஆனாலும் அழகுதான். சேலை அவளது அழகை அடுத்த கட்டத்துக்கு எடுத்துச்சென்று விடுகிறது. சிட்னியின் மிதமான வெக்கையில் அவளது கழுத்தடியில் ஆங்காங்கே பூத்துக் கிடக்கும் வியர்வைப் பனித்துளிகளுக்கு நான் எப்போதுமே அடிமை. பூமி எப்போதுமே அழகுதான். நிலா தூரத்தில், தண்மையில் அழகாய்த் தெரியலாம். ஆனால் அதில் சீவன் இல்லை. ஈரம் இல்லை. அங்கு போனால் வெறுமனே குண்டும் குழியும்தான். நிலாவிலிருந்து கொண்டு பூமியைப்பார்த்து ஏங்கும் கொடுமை எனக்கில்லை. சுலோகம் சொல்லி பிரகாரத்தைத் தொட்டுக் கும்பிட்டு நிமிர்ந்த

லதா, நான் அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்ததைக் கவனித்திருக்கவேண்டும். என்ன என்று புன்னகைத்தாள். அவள் புன்னகைக்கும் போது ஒரு கன்னம் மட்டும் குழி விழும். நான் விளையாட்டாக மறு கன்னத்தில் விரலை அழுத்திச் செயற்கைக் குழி செய்தால் இன்னமும் சிரிப்பாள். நான் சிட்னி முருகனுக்கு நன்றி சொன்னேன். அவன் புரிந்து கொள்வான் என்று எனக்குத் தெரியும். கடவுள்களில் முருகன்களுக்கு மாத்திரமே என் போன்றவர்களின் நிலைமை விளங்கும். விளங்குவதால்தான் அவன் முருகன். பார்வதிகள் விநாயகர்களையும் பரமசிவன்கள் முருகன்களையும் படைத்துவிட்டதன் சூட்சுமமும் இதுவே.

சண்டேசுவரர் சிலையை வணங்கும்போது லதா என் தோளில் செல்லமாக இடித்தாள்.

“என்ன, கோயிலில் வந்து ஒரு கிழடு யாரையோ சைட் அடிக்கிறமாதிரிக் கிடக்கு?”

“என்ன செய்ய, இப்பிடி ஒரு தேவதை நிக்கேக்க கோயில் குளமெண்டு பாக்கமுடியுமா?”

அவள் சிரித்தாள். நான் அவளது குழி விழாக் கன்னத்தில் என் விரலை வைத்து அழுத்தப்போனேன். அவள் தட்டிவிட்டாள்.

“ச்சிக் என்ன அரியண்டப் பழக்கம் இது? மூன்றுமுறை கைதட்டுங்கோ. சேர்ட்டில நூலை அறுக்கேலுமா?”

நான் பட்டனுக்கருகே நீண்டிருந்த நூலை அறுக்க முயன்றேன். பட்டனும் கையோடு வந்துவிட்டது. இரண்டையும் சண்டேசுவரர் சன்னிதியில் வைத்துவிட்டு வணங்கினேன்.

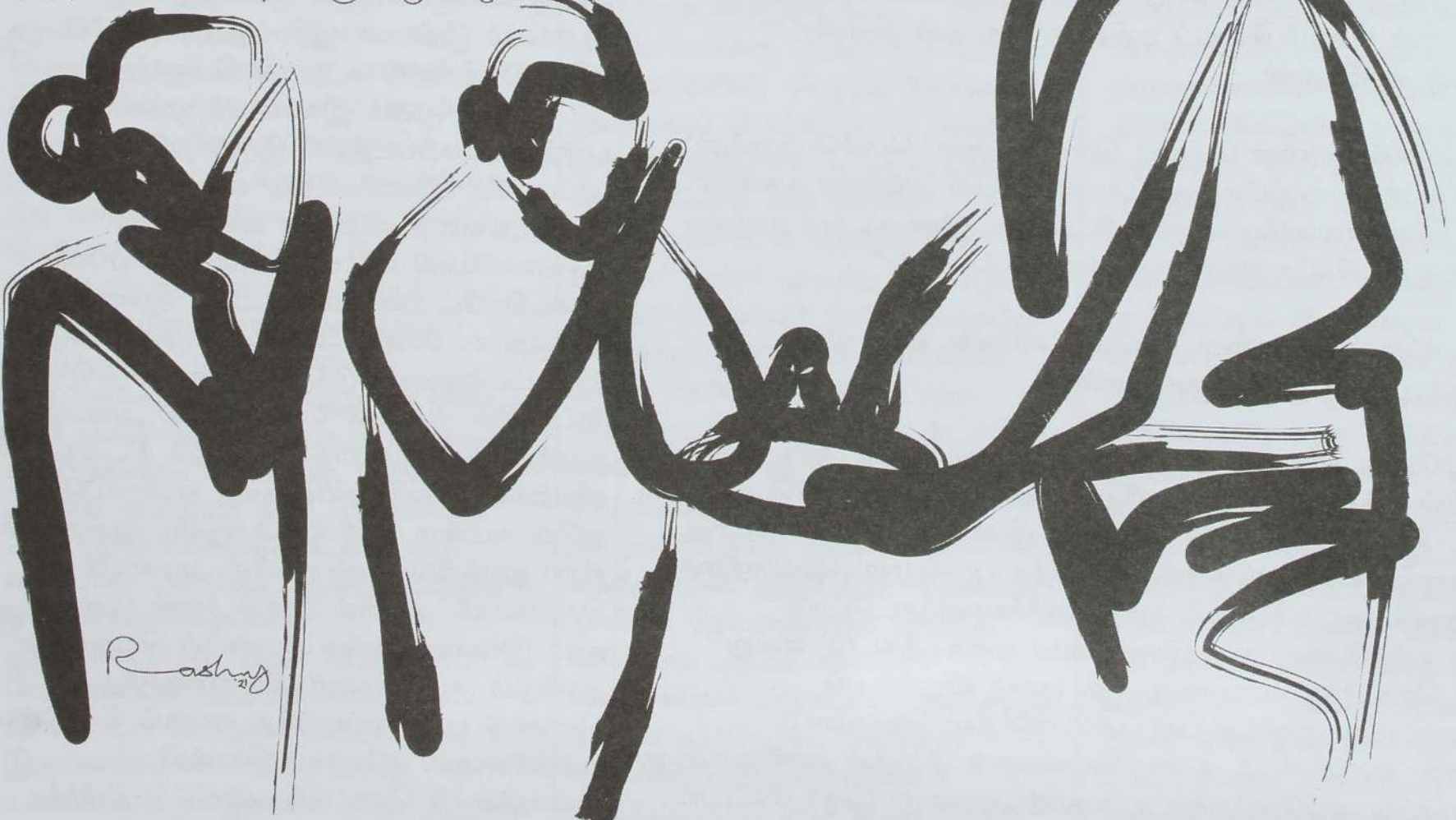
லதா கிசுகிசுத்தாள்.

“அவியுக்கு விசில நல்ல மார்க்ஸ் வரோணும் எண்டு நேர்த்தி வச்சனான். நீங்களும் கும்பிடுங்கோ”

கும்பிட்டு முடித்து கோயில் வளாகத்தில் அமைந்திருந்த சைவக் கடையிலேயே நாங்கள் இடலியும் தோசையும் சாப்பிட்டோம். பின்னர் லதா பல்பொருள் அங்காடிக்குப் போகவேண்டுமென்றாள். காரை எடுத்துக்கொண்டு பிளாசாவுக்குப் போனோம். அவள் துணிக்கடையில் ஆய்வு செய்யும்போது நான் நைசாகக் கழன்று பக்கத்திலிருந்த நகைக்கடைக்குப் போனேன். அங்கு வெள்ளைத்தங்கத்தில் முத்துப் பதித்த சிமிக்கி ஒன்றை நானூறு டொலர்களுக்கு வாங்கினேன். திரும்பித் துணிக்கடைக்குள் போகும்போது லதா நான்கு விதம் விதமான சட்டைகளைக் காட்டினாள். எல்லாமே பூ, கோடு வைத்த சட்டைகள். ‘போட்டுப்பார்த்தாயா?’ என்றதற்கு, ‘சீலையோட மாத்தேலாது, வீட்ட்போய்ப் பார்ப்போம்’ என்றாள். காட்டு கொடுத்து சாமான்களை வாங்கிக்கொண்டு ஒரு கோப்பிக்கடைக்குள் நுழைந்தோம். அவள் ‘சாய் லாட்டே’ சொல்ல நான் ‘லோங் பிளக்’ என்றேன். ஓர்டர் கொடுத்துவிட்டு இருவரும் ஒரு மேசையில் வந்தமர்ந்தோம்.

“எங்கே இடையில் பாய்ஞ்சிட்டியள்? ஊ எண்டு திரும்பினா ஆள் ஓடிட்டுது”

“சர்ப்பிரைஸ்” என்றபடி நான் சிமிக்கிப் பெட்டியை எடுத்து நீட்ட அவள் கண்கள் விரிந்தன. ஆர்வத்தோடு திறந்தாள். ‘யேய்ய்ய்ய்’ என்று உற்சாகத்தில் கத்தினாள். ‘ஐயோ வைட் கோல்ட், அச்சாவா இருக்கு’ என்றாள். அவளுக்கு அதிகமாக ஒன்று பிடித்துப்போனால் அச்சா என்பாள். அதுவும் நகை என்றால் அவளுக்குப் பைத்தியம். பெண்களுக்கு நகை என்றால் பிடிக்கும்தானே என்று இதைப் பொதுவாகச் சொல்லிவிடமுடியாது.

லதா நகை நகையாக வாங்கிக் குவிப்பாள். எங்களிடமிருக்கும் நகைகளை விற்றாலே நான்கு வீடுகள் வாங்கிவிடலாம் என்பேன் நான். 'வீட்டை வாங்கி காதில குத்தினா காது அறுந்துவிடும்' என்று அவள் சிரிப்பாள். நான் அவளையே கண் வெட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பரவசத்தில் அங்கேயே வைத்து போட்டிருந்த காதுக்குத்தியைக் கழட்டிவிட்டு, புதிய சிமிக்கியை அணிந்தாள். நான் படமெடுக்கலாம் என்று என் செல்பேசியைத் தேடினேன். அது அவளது ஹாண்ட் பாக்கில் இருப்பது ஞாபகத்துக்கு வர அதனைத் திறந்து எடுத்தேன். முகப்பில் தேவதாசனின் பதினைந்து மிஸ்கோல்கள் இருந்தன. நான் ஒன்றுமே சொல்லாமல் லதாவை போர்ட்டெரெயிட் மோடில் படம் பிடித்தேன். பின்னர் சிமிக்கியை மாத்திரம் போக்கஸ் பண்ணி மீதியை பிளர் ஆக்கி இன்னொரு போட்டோ. உடனேயே ஒன்றைக் கறுப்பு வெள்ளையாக மாற்றி எட்டப் பண்ணினேன். வெள்ளைத்தங்கத்து முத்தில் பிளாசா வெளிச்சம் பட்டு மின்ன, படம் கலாதியாக வந்திருந்தது. காட்டினேன். 'நைஸ், அனுப்பிவிடுங்கோ' என்றாள். பிறகு ஏதோ நினைத்தவளாய் முகத்தை டிஷ்சியூவால் துடைத்துச் சரி செய்துவிட்டு இன்னொரு படத்தையும் எடுக்கச்சொன்னாள். எல்லாவற்றையும் அவளது செல்பேசிக்கு அனுப்பினேன். இனி இவற்றை அவள் தன் அத்தனை வைபர், வட்ஸப் குழுமங்களுக்கும் அனுப்பி மற்றவர்களைக் கடுப்பேற்றுவாள். அதில் சிலர் தம் கணவன்மார்களுக்கு இதைப்பற்றிச் சொல்லிக் குறைபடுவார்கள். அந்தக் கணவன்மார்கள் வந்து என்னை நொந்து கொள்வார்கள். எல்லாமே சந்தோசம்-தான் என்று நினைக்கையில் தேவதாசனிடமிருந்து மீண்டுமொரு அழைப்பு வந்தது. நான் பாத்திரம் போகவேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தேன்.

கொஞ்சம் தள்ளிவந்து தேவதாசனுக்கு அழைப்பெடுத்தேன்.

“மச்சான் சொல்லு”

“டேய் எங்கடா இருக்கிறாய்? எத்தனை தரம் அடிச்சனான்?”

“லதாவோட கோயிலுக்கு வந்தனான். என்ன பிரச்சனை?”

“பெரிய பிரச்சனையாப் போச்சடா. மெல்பேர்னில இருந்து கோல் வந்துது. உனக்கும் அடிச்சவங்களா?”

“என்ன கோல்? ஆரு அடிச்சது? அப்பிடி ஒண்டுமேயில்லையே?”

“பஃக், அப்ப எனக்கு மட்டும்தானா? அந்த அறுந்த கிளப்பில முந்த நாளிரவு ஆருக்கோ

பாலியல் விடுதியிலிருந்துதான் தொற்றைப் பெற்றுக்கொண்டோம் என்பது தெரிந்தால் கொரானாத் தொற்றையும் எம் சமூகம் எய்ட்ஸ்போலத்தான் பார்க்கும். சமூகத்துக்குப் பிறரின் ஒழுக்கம்தான் ஒரு பெரும் நோய்த்தொற்று. கிருமி அல்ல. இனிமேல் எம்மை நட்பு வட்டாரம் முற்றாக விலத்தி வைக்கும். கோட்டுக்கு அப்பாலே இராமர்கள் எல்லோரும் சீதைகளோடு திரிய நான் மட்டும் நிராயுதபாணியாகி இந்தப்பக்கம் நிற்பதுபோல. கூடவந்த குற்றத்துக்காகத் தேவதாசன் கைகால் தலையறுந்து கும்பகர்ணன்போல கிடக்கிறான்

கொரானா வந்திட்டாம். அதால நான் குளோஸ் கொண்டக்ட் எண்டு உடனே டெஸ்ட் செய்யச் சொல்லியிருக்கிறாங்கள். அதுக்குத்தான் வந்து வரிசைல நிக்கிறன் இங்க. பதினாலு நாள் தனிமைப்படுத்தவும் வேணுமாம் ”

எனக்குத் திடுக்கென்றது. எப்படிக் கண்டுபிடித்தார்கள்? பெயர் விபரம் எதுவுமே கொடுக்கவில்லையே. இவன் புருக்லினுக்கு எதையும் உளறியிருப்பானோ? இந்தச் சனியன்தான் உள்ளே போகவேயில்லையே. என்னை எப்படித் தவறவிட்டார்கள்?

“நீ அங்க போனது அவங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?”

“ஏ.டி.எம் டிரான்சக்சன் எண்டு நினைக்கிறன். அதை விட்டா என்னை மட்டும் கண்டுபிடிக்கிறதுக்கு வேற வழியில்லை. ஆருக்கும் எண்ட நம்பரோ பெயரோ குடுக்கவேயில்லை. எனக்குப் பயமாயிருக்குடா.”

விளங்கியது. சுகாதார உத்தியோகத்தர்கள் அந்த வங்கியைத் தொடர்புகொண்டு குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஏ.டி.எம்மைப் பயன்படுத்தியவர்களின் விபரங்களைப் பெற்றிருக்கக்கூடும். நிலைமை அத்தனை நல்லதுக்கு இல்லை என்று பட்சி சொன்னது.

“பயப்பிடாத மச்சான். டெஸ்ட் செய்து ரிசல்ட் வரட்டும். இவங்கள் கண்டவன் நிண்டவனையெல்லாம் டெஸ்ட் செய்யச் சொல்லுவாங்கள். உனக்கு கொரானா வராது பயப்பிடாத”

“இல்லையாம் மச்சான். உந்த டெல்டா சனியன் உடனேயே பத்துமாம். ஐயோ நான் ஒரு சவத்தையும் செய்யவேயில்லையே. அவங்களிண்ட பாத்திரம் சோப்பைக்கூடத் தொடயில்லை. ஐயோ, எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த சோதினை? நான் அடிசரக்கிட்ட போனனான் எண்டு மனிசி பிள்ளையளுக்குத் தெரிஞ்சா எண்ட வாழ்க்கை போச்சு. நான் போகையில்லை எண்டு சொன்னா ஆரு நம்புவினம்? தமிழாக்களுக்க கசிஞ்சா நான் தூக்கிலதான் தொங்கோணும் அந்தோனியாரே... கோயில் வாசலிலிருந்து நான் முழங் காலால சொருபம்வரைக்கும் நடக்கிறன்.... மாசம் முழுக்க நடக்கிறன்... என்னைக் காப்பாத்து”

தேவதாசன் அரற்றிக்கொண்டேயிருந்தான்.

“டேய் டேய் .. பொறு யோசி. முதலில பயத்தில ஒருத்தருக்கும் உளறிடாத மச்சான். எங்கை இருந்து வந்தது எண்டு ஆருக்கும் சொல்லவேண்டாம். சாப்பாட்டுக்கடை எண்டு சொல்லலாம். ஓட்டல் எண்டு சொல்லலாம். குறிப்பா மனிசி பிள்ளையளிட்டு அலம்பிடாத. எது எண்டாலும் என்னோட மட்டும் கதை”

அவனுக்குத் தைரியம் சொல்லிவிட்டேனே ஒழிய எனக்கும் உள்ளூர உதறல் எடுக்க ஆரம்பித்தது. தேவதாசனுக்கு கொரானா வந்து, அவன் மூலமாக எனக்கு வந்து, எங்காவது விசயம் கசிந்தால் எல்லாமே

நாறிவிடும். லதாவின் வயசான அம்மா வேறு எங்களோடு இருக்கிறார். தொற்று அந்த மனிசிக்கும் தாவி ஏதாவது எக்குத்தப்பாக நடந்துவிட்டால் நறுமணக்குளமாக இருக்கும் வாழ்க்கை பீக்குளமாவதற்கு அதிக நேரம் எடுக்காது. பாலியல் விடுதியிலிருந்துதான் தொற்றைப் பெற்றுக்கொண்டோம் என்பது தெரிந்தால் கொரானாத் தொற்றையும் எம் சமூகம் எய்ட்ஸ்போலத்தான் பார்க்கும். சமூகத்துக்குப் பிறரின் ஒழுக்கம்தான் ஒரு பெரும் நோய்த்தொற்று. கிருமி அல்ல. இனிமேல் எம்மை நட்பு வட்டாரம் முற்றாக விலத்தி வைக்கும். கோட்டுக்கு அப்பாலே இராமர்கள் எல்லோரும் சீதைகளோடு திரிய நான் மட்டும் நிராயுதபாணியாகி இந்தப்பக்கம் நிற்பதுபோல. கூடவந்த குற்றத்துக்காகத் தேவதாசன் கைகால் தலையறுந்து கும்பகர்ணன் போல கிடக்கிறான். லதாதான் பாவம். வெள்ளைக்காரன்மாதிரி பூங்கொத்து கொடுத்து எல்லாம் அவளைச் சமாளிக்க முடியாது. குழந்தைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு பிய்த்துக்கொண்டு போய்விடுவான். அப்புறம் வழக்கு விசாரணை. வக்கீல் செலவு. வீடுகளை விற்கவேண்டிவரும். குழந்தைகளை எப்போதாவது ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் மாத்திரம் பூங்காக்களில் பார்வையிட அனுமதி கிடைக்கும். அவினேஷ் என்னை ஒரு எதிரியாகவே பார்க்க ஆரம்பிப்பான். அவிஷ்கா எப்படி எடுத்துக்கொள்வாளோ தெரியவில்லை. இந்த நாட்டில் பிறந்த பிள்ளைகளானாலும் வளர்ப்பு நம்முடையது. தாயோடு சேர்ந்து அவளும் காறித்துப்புவாள். எப்படித் தனியே வாழ்வது? சாப்பாட்டுக்கு என்ன செய்வது? யார் என் உடுப்புகளைத் தோய்த்துக் காயப்போட்டு மடித்து வைப்பார்கள்? தேவதாசனின் குடும்பமும் பிரிந்து போகலாம். அவனும் நானும் தனியாக ஒரு பிளாட் வாடகைக்கு எடுத்து, தினமும் அவனுடைய புலம்பல்களை நான் சகித்துக் கொண்டு, ஒவ்வொரு இரவும் எப்படி விவாகரத்து வழக்கை எதிர்கொள்வது என்று கலந்துரையாடி, தண்ணியடித்து, அரற்றியபடியே படுக்கைக்குப்போய், பஃக் பஃக் பஃக், ஐம்பது வயதில் இந்த நிலைமை எனக்குத் தேவையா? கடவுளே, நினைக்கவே உடலெல்லாம் அதிர்ந்தது. யாருமே இல்லாத நடுக்காட்டில் இரவில் பீக்குளத்தினுள் என் உடல் மூழ்க ஆரம்பிப்பதுபோல நான் உணர்ந்தேன். யாரேனும் காப்பாற்றுவார்களா என்று கண்களை எட்டிப்பார்த்தால் வானத்திலிருந்த பிறை நிலா மாத்திரமே முகிலிடையேயிருந்து எட்டிப்பார்த்தது. யூயட். சனியன். சனியன். சனியன். இந்த அறுந்த நினைப்பு எனக்குத் தேவைதானா? நான் ஏன் அப்படி அன்று அங்கே போனேன்? ஹோட்டல் அறையிலேயே பதினைந்து நிமிடங்கள் செல்பேசியிலே போர்ன் பார்த்தபடி சுயமைதுனம் செய்துவிட்டு அப்படியே சிவனேயென்று

சரிவதை விட்டுவிட்டு ஏன் எனக்கு இந்த விபரீத ஆசை வந்தது? அதுவும் இந்த கிழட்டு வயதில். தேவதாசன்கூட படித்துப் படித்துச் சொன்னானே? “என்ன டொய்லட்டில் ரிசேர்ச் எதுவும் செய்தீங்களா? ஏன் இவ்வளவு நேரம்?”

லதா கண்களை அகல விரித்துச் சிரித்தாள். ஐயோ ஐயோ ஐயோ. அந்த வெள்ளி இரவை மாத்திரம் என் வாழ்க்கையிலிருந்து அழி இரப்பரால் தேய்த்து அழித்துவிட்டால் எத்தனை அழகாக இருக்கும். ஒரு இரவின் ஒரு மணித்தியாலத்தை ஒரு கொங்கொங் காரிக்கு காச கொடுத்து சூனியத்தை நானே எனக்கு வைத்துக் கொண்டுவிட்டேனே. முருகப்பெருமானே. நீ எப்படி தேவயானையைச் சமாளித்தாயோ அந்த நுட்பத்தை இந்தப் பக்தனுக்கும் சொல்லித் தந்துவிடு. அடுத்தமுறை நல்லூருக்குத் தேடிவந்து இருபத்தைந்து நாட்களும் பிரதிட்டை செய்கிறேன். தேர்த்திருவிழாவில் மட்டும் மூன்று தடவைகள் செய்கிறேன். நல்லூரானே. கடவுளே.

“என்ன பம்முறிங்கள்?”

“இல்ல, நேற்றிரவு பார்ட்டில் லேட்டா ஆட்டுக்கறி சாப்பிட்டது. அந்தக் குளிருக்குச் சனியன் செமிக்கேல்ல”

“ஆட்டுக்கறியா? ம்கும், நல்லா குடிச்சிருப்பியள், எனக்குத் தெரியாதா?”

“அதுவும்தான் ” நான் விட்டேற்றியாகச்சொன்னேன். லதா எதையும் கவனியாதவளாய் முகமலர்ச்சியுடன் தன் போனை எடுத்துக்காட்டினாள்.

“இஞ்ச எங்கட வேம்படி குருப்பில எண்ட சிமிக்கி படத்தைப் போட்டனான். எல்லாப் பெட்டையளும் டென்சன் ஆயிட்டினம். அரைவாசிக்கு கடுப்பு. அதுவும் நேசப்பிரியா சொல்லுது, நீ லக்கி லதா, தண்ட புருசன் இருக்கிற சிமிக்கையையும் அடகு வச்சுக்கொண்டு திரியுது எண்டு ஹ ஹா லோ பஃனி”

குண்டிக்குள் பனங்கருக்கை யாரோ செருகுவதுபோல உணர்ந்தேன்.

“சரி விடு லதா, அவையவைண்ட குடும்பங்களில என்னென்ன பிரச்சனையோ, எதையும் திடுப் திடுப்பென்று முடிவெடுக்கக்கூடாது எல்லா புருசன்மாரும் குடும்பத்துக்காக உழைக்கிற ஆக்கள்தான்”

நான் வார்த்தைகளை மென்று விழுங்கினேன்.

“ஆனா எண்ட புருசன் தங்கமல்லோ, அதுவும் வெள்ளைத் தங்கம் வாங்கித் தந்த கறுப்புத் தங்கம்”

லதா எட்டிப் பகடியாக என் கன்னத்தைக் கிள்ளினாள். பதிலுக்கு அவளது கன்னத்தை நான் அழுத்துவேன் என்று எதிர்பார்த்திருக்கலாம். நான் எதுவுமே செய்வதறியாது அவளது சிமிக்கியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அந்தச் சிமிக்கியில் பிளாசா ஒளி பட்டுத் தெறிக்கையில் ஹலாம் விடுதியின் எல்.ஈ.டி வெளிச்சம்தான் ஞாபகத்துக்கு வந்தது.

“ஃபக் மீ ஃபக் மீ ஃபக் மீ ”

000

டிவியில் மாஸ்டர் செஃப் சமையல் நிகழ்ச்சி போய்க்கொண்டிருந்தது. ஒரு சிங்களப்பெண் வெள்ளைப் புகைக்கு செத்தல் மிளகாய்ச்சும்பலும் கோழியிறைச்சிக் கறியும் செய்து நடுவர்களின் மேசையில் கொண்டுபோய் வைத்தாள். தன் அம்மாவை நினைத்துக் கண்கலங்கினாள். 'இதைவிட வடிவா மம்மி சிக்கின் கறி வைப்பா' என்று அவினேஷ் சொல்ல, 'ஏன் டாடி வச்சாக்கூட நல்லா இருக்கும்' என்று அவிஷ்கா என்னைப் பாராட்ட, நான் எழுந்து நின்று 'தாங்யூ ஜட்ஜஸ்' என்றபடி கண்களைக் கசக்கி அழுவதுபோல நடத்தேன். லதா என்னை முறைத்துக்கொண்டே 'அப்ப நாளைக்கு டாடிதான் சமையல்' என்று என் தோள்களில் இடித்தாள்.

மேசையிலிருந்த என் செல்பேசி செத்தவீட்டுப் பறைபோல ஒலித்தது. தேவதாசன்தான். உடனே அதை எடுத்துக்கொண்டு அறைக்குள் ஓடினேன்.

"சொல்லுடா ரிசல்ட் வந்திட்டா?"

"மச்சான் நாசமறுந்துபோச்சு. எனக்கு கொரானாவாம்"

திடும்மென்றது.

"என்னடா சொல்லுறாய்? மெய்யாவா?"

"எனக்கென்ன செய்யிறதெண்டு தெரியேல்ல மண்டையெல்லாம் விறைச்சுப்போச்சு மனிசி பிள்ளையள் எல்லாம் என்னை விட்டிட்டு போறமாதிரி ஊரே என்னைப் பார்த்து சிரிக்குது நான் எதிலயாவது போய்த் தொங்கப்-போறன்"

"டேய் விழல்க்கதை கதைக்காத கொரானா வாறதும் தெரியாது, போறதும் தெரியாது சின்ன வருத்தம் தடிமனும் காய்ச்சலும் வந்து ஒரு கிழமைல போயிடும். அதுக்குப் போய்", நானுமே என்ன சொல்வது என்று தெரியாமல் உளறினேன்.

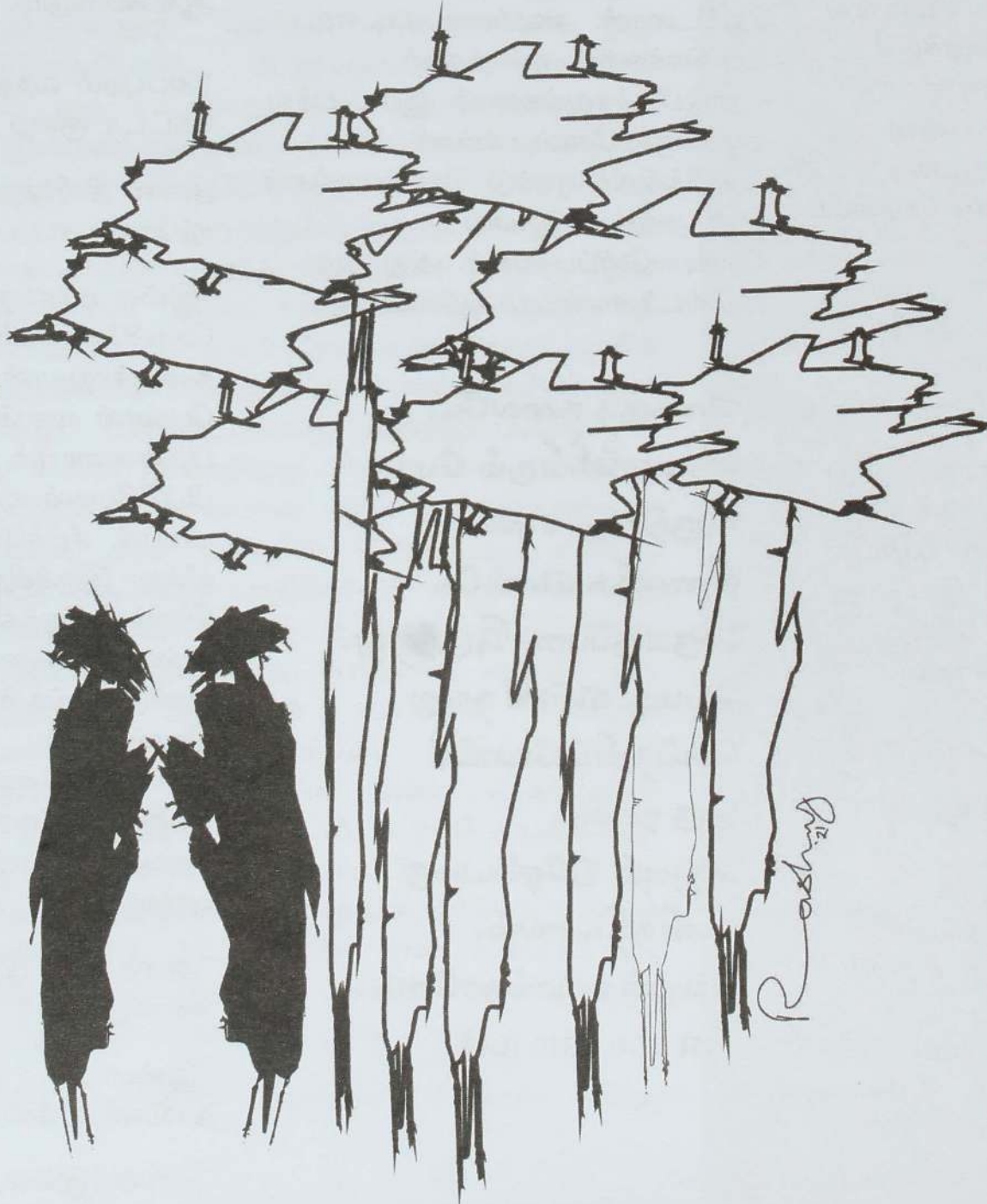
"விசரா ... அதுவா பிரச்சனை? இனி அடிக்கடி கோல் பண்ணுவாங்கள். கொண்டக்ட் டிரேஸ் செய்வாங்கள். எங்கை போனாய், அண்டைக்கு ஆரோட படுத்தாய், பிறகு என்ன செய்தாய் எண்டு விளக்கம் கேப்பாங்கள். போய்ட்டு ஒண்டுமே செய்யாமத் திரும்பீட்டன் எண்டால் வெள்ளை நம்புமாடா? கேதீசண்ட பேர்த்தேக்கு வந்தாக்கள் எல்லாரையும் தனிமைப் படுத்துவாங்கள். எல்லாருக்கும் விசயம் பரவிடும். எல்லாரும் என்னைப்பத்தியே பேசுவாங்கள். ஐயோ, எவ்வளவு கௌரவமா பிழைப்பை நடத்தின எனக்கு ஏன் இந்தச் சோதினை? நான் ஒண்டுமே செய்யேல்லையே ஏசுவே, ஏன் என்னை சோதிக்கிறாய்?"

அவன் சொல்வதும் சரிதான். இனி கோட்டுக்கு அந்தப்பக்கம் நிற்கும் இராமர்கள் அனைவருக்கும் கண்கள் விரிந்து கைகள் துடிக்க ஆரம்பிக்கும். அம்பு மழை பொழியப்போகிறார்கள். திக்கற்று மூத்திரம் பெய்பவர்களுக்கு எங்கோ ஒரு திட்டு கண்ணில் மாட்டும்போது எப்படி இலக்கு ஒருங்கமைகிறதோ அப்படித் தம் அறங்களை ஒருங்கிணைக்க இவர்களுக்கு இன்னொரு சந்தர்ப்பம் இது. 'பிறாத்தலுக்கு போன ஈழத்தமிழர்களுக்குக் கொரானா' என்று இணையத்தளங்கள் செய்தி வெளியிடும். வட்ஸப், வைபர், பேஸ்புக், டுவிட்டர் என்று அச்செய்தி வைரலாகப் பரவப்போகிறது. இதுதான் சந்தர்ப்பம் என்று ஒரு கூட்டம் புலம் பெயர் தமிழர்களின் சமூக ஒழுக்கத்தைப் பற்றிப் பந்தி பந்தியாகக் கட்டுரைகள் வரையும். இவர்களா தமிழை வளர்க்கப்போகிறார்கள் என்று ஏளனம் பண்ணும். இன்னொரு கூட்டம் கட்டற்ற பாலியல் சுதந்திரம் என்று எமக்காக வக்காலத்து வாங்கும். எந்த வகையிலும் அடி வாங்கப்போவது நாம்தான். பெண்கள் ஏன் பாலியல் தொழிலில் ஈடுபடுகிறார்கள் என்று ஒரு ஆய்வு சூமில் இடம்பெறும். ஆண்களை முந்தானைக்குள் முடிந்திருக்கவேண்டியது பெண்களின் கடமை என்று சமயம்

தெரியாது வயதான அம்மாக்கள் அறிவுரை செய்வார்கள். முருங்கைக்காய் பகிடியோடு சேர்த்து நம் இருவரின் புகைப்படங்களும் மீம்களில் இடம்பெறும். கனடாவிலிருக்கும் அமுதஸ்ரீ இவற்றைக் காண நேர்ந்தால் சந்தோசப்படுவாளா? கவலைப்படுவாளா? லதாவையும்கூட இந்த விசயத்தில் இவர்கள் இழுக்கக்கூடும். எங்கள் குடும்பங்கள் சமூக வெளியில் சீரழிந்து நாசமாகும் காட்சிகள் எல்லாம் மனத்திரையில் வேகமாக ஓட ஆரம்பித்தன. என்ன செய்யலாம்?

என் குரல் பலவீனமாகவே ஒலித்தது.

"அப்பிடி ஒண்டும் நடக்காது தாசன். அவங்கள் வெளிய விடமாட்டாங்கள்"

பிரைவசி சட்டம் எல்லாம் இருக்குடா மூச்சுக் காட்ட-மாட்டாங்கள், நீ பயப்பிடாத இப்ப நீ எங்கை நிக்கிறாய்?”

“பரமட்டா பார்க்கில அவங்கள் கோல் பண்ணி என்ன வீட்டை போய்த் தனிமைப்படுத்தச் சொன்னாங்கள். நான் எப்பிடிப் போறது? என்னத்தைச் சொல்லுறது? கர்த்தரே. நான் ஒன்பது கிழமை அந்தோனியாருக்கு மெழுகுதிரி கொளுத்துவன். ஒவ்வொரு நாளும் செபமாலை சொல்லுவன். அடுத்த வருசம் வத்திக்கான் வந்து பாப்பரசரை தரிசிப்பன். என்னைக் காப்பாத்து. இல்லை, இல்லை, எப்பிடியும் விசயம் கசிஞ்சிடும் டேய் நீயும் டெஸ்ட்பண்ணுடா ஒண்டும் செய்யாத எனக்கே தொத்தியிருக்கேக்க உள்ள போய்ப் படுத்த உனக்கு வராமவிடுமா ஓடு”

எனக்கு அடிவயிற்றைப் பிறாண்டியது. அவனுக்கு வந்ததால் நிச்சயம் எனக்கும் தொற்றியிருக்கும்-தான். அவனுக்கூடாகத்தன்னும் வந்திருக்கும். நேரத்தைப் பார்த்தேன். எட்டு மணியாகியிருந்தது. டெஸ்டிங் கிளினிக் ஒன்பது மணிவரைக்கும் திறந்திருக்கும். போகலாமா என்று யோசித்தேன். லதாவிடம் என்ன வென்று சொல்ல? அவசரமாக உடுப்பை மாற்றிக்கொண்டு வெளியே வந்தேன்.

“லதா, தேவநேசனிட கார் பிரேக்டவுனாம் போய் என்னெண்டு பாத்திட்டு வாறன்”

நானும் டெஸ்ட் பண்ணலாம் என்று காரை எடுத்துக்கொண்டு கிளினிக்-க்கை நோக்கி விரைந்தேன். வழியில் ஏதோ ஒன்று உறுத்தியது. இப்போது வேண்டாம். உடனே திருப்பிக் கொண்டு பரமட்டா பூங்காவை நோக்கி வேகம் பிடித்தேன். தேவதாசனுக்கு அழைப்பெடுத்தேன்.

“பார்க்கில எங்கனக்க நிக்கிறாய்?”
“போனகிழமை பாபிகியூ போட்ட இடத்தில இனி குடும்பம், பிரண்ட்ஸ், கோயில் எல்லாமே போச்சுது. வாற கிழமை அரங்கேற்றத்துக்கு சீப் கெஸ்டா கூப்பிட்டவங்கள் சனியன் சனியன் சனியன் .. உண்ட பேச்சைக் கேட்டு எண்ட வாழ்க்கை நாசமறுத்திட்டுது ”

தேவதாசன் இன்னமும் அழுது கொண்டே பேசினான்.

“டேய் புலம்பாம அங்கேயே இரு நான் இந்தா வாறன்”

வழியில் மக்டொனால்ட்சில் இரண்டு பேர்கர்களை வாங்கிக் கொண்டேன். காரைப் பார்க் பண்ணிவிட்டு தேவதாசனைப் பூங்காவினுள் தேடினேன். ஒரு மூலை வாங்கு ஒன்றில் தலையைக் குனிந்துகைகளால் மூடியபடி களைப்பாக தேவதாசன் அமர்ந்திருந்தான். நான் ஒன்றரை மீட்டர் இடைவெளியில் நின்றபடி பேர்கர் பையை அவனிடம் நீட்டினேன். அவன் வேண்டாம் என்றான். நான் வாங்கின கரையில் உணவுப் பையை வைத்துவிட்டு என்ன பேசலாம் என்று யோசித்தேன்.

“வேற ஏதாவது வழியிருக்கும் மச்சான் எங்காவது கடையில, ஹோட்டலில இருந்து தொத்தீற்று எண்டு சொல்லலாம். ஆருக்குத் தெரியப்போகுது?”

“சான்ஸே இல்லை, நான் கேட்டனான். அவங்கள் ஏ.டி.எம் டிரான்சுக்கனை வச்சுத்தான் கண்டுபிடிச்சவங்களாம். இரவு பத்து மணிக்குக் கோல் பண்ணி மிச்சம் விசாரிக்கிறம் எண்டு சொன்னாங்கள். இனி அந்த விடுதியை லிஸ்டிலசேர்ப்பாங்கள். அது ஒரு கிளஸ்டர் எண்டா, அதிலயிருந்து

**எனக்குத் தலையே
நொறுங்கித் தரும் போல
இருந்தது. என்னை
நீனைக்க என்னை
அருவருப்பாக இருந்தது.
அப்படி என்ன துயறு
செய்துவிட்டோம்?
இரு நான்,
அதுவும் இரேயொரு
மண்தீய்பாலம்.
வெறும் காமம்தானே.
Just one little fuck.**

எனக்கு வந்து, என்னட்டயிருந்து கேதீசின்ட பார்ட்டியெல்லாம் பரவி, பார்ட்டிக்கு நாடு முழுக்கயிருந்து வந்த நண்பர்களுக்குப் பரவி, ஒவ்வொரு மாநிலத்துக்கும் கொரானா போகப்போகுது, லொக்டவுன் ஆகப்போகுது. என்னை சும்மா விடுவாங்களா? நாறப்போகுது சாகிறதுதான் ஒரே வழி”
“அப்பிடியெல்லாம் ஒண்டும் நடக்காது முதலில நீ வீட்ட போ மனிசி பிள்ளையளுக்கு இப்ப ஒண்டும் சொல்லாத சுகாதார அமைச்சிலிருந்து கோல் எடுக்கிறவங்க-ளிட்டு சொல்லு, இடத்தை வெளிய விடவேண்டாமெண்டு”

“நான் ஏற்கனவே கேட்டுப்பார்த்திட்டன். எல்லாத்தையும் விதிப்படி-தான் செய்வாங்களாம். மயிராண்டி-கள். இவங்களைத் தெரியாதே. எங்கட குடும்பம் வாழ்ந்தா என்ன, செத்தா என்ன, அவங்களுக்கு வைரசை கட்டுப்படுத்தோணும். அவ்வளவுதான்.”

“பயப்பிடாத மச்சான், எல்லாம் சரியா நடக்கும்”, அவனைப் பார்க்கவே பாவமாக இருந்தது. தயக்கமாக இருந்தது. ஆனால் கேட்டே ஆகவேண்டும்.

“அப்புறம் வந்து நான் ஒண்டு கேட்டா குறை நினைக்கமாட்டியே”

அவன் நிமிர்ந்து என்னைச் சந்தேகமாகப் பார்த்தான்.

“இல்ல உனக்குக் கன நாளா சொல்லோணும் எண்டு நினைச்சதுதான், ஆனா மறந்து போனன் லதாக்கு இதயத்தில ஒரு பிரச்சனையாம், ஆர்டிரியல் பிபிரிலேசன் எண்டு ஒரு வியாதி, கீழ்ச்சோனை கொஞ்சம் வீக்கா இருக்கிறதா கார்டியோலஜிஸ்ட் சொல்லியிருக்கிறார் ஒரு பிரச்சனையு-மில்ல ஆனா கவனமா இருக்கோணும் எண்டு நாங்கள் ஒருத்தருக்கும் சொல்லேல்ல சொன்னா எங்கட சனம் விசர்க்கதை கதைக்கும் எண்டு தெரியும்தானே?”
தேவதாசன் என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“அதை ஏன் இந்த நேரத்தில எனக்குச் சொல்லுறாய்?”

“இல்லடா இப்ப அவளுக்கு நாங்கள் சரக்கிட்ட போனது தெரிஞ்சா”

“நாங்கள்இல்ல, நான்போகவேயில்ல

நீதான் போனனி. மறந்திடாதை”

“மெய்தான் நாந்தான் எல்லாத்துக்கும் காரணம் பிழைதான் சொறி மச்சான் ஆனா இது தெரிஞ்சு லதாக்கு அதிர்ச்சில என்னவும் ஆகினா பிள்ளையள் தனிச்சிடும் மச்சான்”

“எண்டகுடும்பமும்தான் இப்ப பிரியப்போகுது ”

“விளங்குது மச்சான் மூச்சுக்கு மூண்டுமுறை லதா உன்னைப்-பத்தியே ‘தாசன் அண்ணா தாசன் அண்ணா’ எண்டு பேசிக்கொண்டிருக்கும் தங்கச்சிதானே மச்சான். இப்பகூட உனக்கு கார் பிரேக்டவுன் எண்டு சொன்னோன, ரோட்டில அண்ணா நிப்பார், சாப்பிட ஏதும் வாங்கி-யொண்டு போங்கோ எண்டு உண்ட தங்கச்சிதான் சொன்னது. வேணாம் மச்சான். இதில இரண்டு குடும்பமும் சேர்ந்து அழியோணுமா சொல்லு?”

“அப்ப எண்ட குடும்பம் அழியப்போகுது எண்டு முடிவே எடுத்திட்டியாடா?”

எனக்குத் தலையே நொறுங்கிவிடும் போல இருந்தது. என்னை நினைக்க எனக்கே அருவருப்பாக இருந்தது. அப்படி என்ன தவறு செய்துவிட்டோம்? ஒரு நாள், அதுவும் ஒரேயொரு மணித்தியாலம். வெறும் காமம்தானே. Just one little fuck. அந்த கொங்கொங்காரியின் முகம்கூட ஞாபகமில்லை. செயலின்போதும்கூட மனம் முழுதும் நிறைந்திருந்த முகம் அவளுடையது இல்லை. பிறகு எப்படி நாங்கள் தவறு செய்தவராகிறோம்? எதற்காக இத்தனை பெரிய பிரச்சனையாக இது வெடிக்கவேண்டும்? லதாவிடம் இதனைச் சொல்வதில் என்ன பிழை? இஞ்ச பாரு லதாக்குட்டி, தனியே இருந்தோமா, பேச்சுவாக்கில் ஒரு மலினமான சிந்தனையில் போய்விட்டோம், மற்றபடி வேறு ஏதுவும் கிடையாது. மெல்பேர்னில் நிகழ்ந்தது மெல்பேர்னோடே போய்விட்டது என்று சொல்லிக் கெஞ்சிக் காலில் விழுந்து மனைவியைச் சமாதானம் செய்வது நம் சமூகத்தில் ஏன் கடினமாக இருக்கிறது? வெள்ளைக்காறர்கள் என்றால் கொஞ்சம் பிசுசெய்து விட்டு மனம் மாறிவிடுவார்கள் அல்லவா? நம் கலாச்சாரம் ஏன் இப்படிப் பிற்போக்குத்தனமாக இருக்கிறது? மனிதன் வெறுமனே ஒரு விலங்குதானே. சாப்பிடுவதுபோல, பேலுவதுபோல, மூத்திரம் பெய்வதுபோல கலவியும் ஒரு உடல்கூறுதானே. அவசரமாக வரும் போது அருகில் கக்கூஸ் இல்லையென்றால் வேலிக்கரையில் ஒண்டுக்கு அடிக்கமாட்டோமா? சாதாரண சேப்பியன்கள் ஏன் இடைநடுவே திடீரென்று இராமன்கள் ஆனார்கள்? ஒருவனுக்கு ஒருத்தி என்று என்ன மயிருக்கு இதனை உன்னதப்படுத்தி வைத்திருக்கிறோம்? எனக்கு இந்த சமூகம்மீது அத்தனை ஆத்திரமாக வந்தது. வரப்போகின்ற கொராணாதொற்றைப்பற்றிக் கவலைப்படாமல், அதன் நோய்ப்பாதிப்பைப் பற்றிக் கரிசனை கொள்ளாமல், குடும்பங்கள் பிரிந்துவிடுமே என்று அச்சப்படும் சூழலை ஏற்படுத்திய தமிழ்ப் பண்பாட்டின்மீது காறித்துப்பவேண்டும் போல இருந்தது. ஓரிரவு யாரோ முகமறியாத கொங்கொங்காரியுடன் படுப்பதாலேயே பிரிந்துவிடும் பலவீனமான குடும்பங்களா எங்களுடைய குடும்பங்கள்? பஃக் திஸ் பஃக்கிங் சொசைட்டி. எனக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. இதே காட்சியில் பாத்திரங்கள் மாறி, லதா ஒரு நாள் இப்படி வந்து எனக்குச் சொன்னால் எப்படியிருக்கும் என்று யோசித்தேன். ‘நான் ஷாருக்கானை நினைத்துப்போனேன், உள்ளே ஒரு கொரியாக்காரன் இருந்தான், ஆனாலும் பஃக்கை நன்றாக அனுபவித்தேன், என்னை மன்னித்துவிடுங்கோ’ என்று அவள் சொன்னால்? ச்சீக். அரியண்டம். லதாங்கினி நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த பெண். அந்த நினைப்பே அவளிடம் வரப்போவதில்லை. அப்படியே போய்விட்டு வந்தால்? அவள் எப்பிடிப் போகலாம்? வேசைக்குட்டிக்கு ஷாருக்கான் கேக்குதா? நாலு சாத்து சாத்தி வெட்டிக்கூறு போட்டு விடுவேன். ச்சிக் ச்சிக் ச்சிக். நானே என் கன்னங்களை வேகமாக விளாசிக்கொண்டேன். இப்படி யோசிக்காதே. இதுவும் கடந்துபோகும். எல்லாவற்றுக்கும் எப்போதும் தீர்வு உண்டு.

நான் புறதரையில் எச்சிலை வாய் நுனியில் சேர்த்துக் கீழே துப்பினேன்.

“மச்சான் பிளீஸ் நான் நாய்தான், நாயிலும் கேவலம் கெட்டவன்தான். ஆனா நானும் அண்டைக்கு குற்ற உணர்ச்சியோடதான் இருந்தன். அந்தச் சனியனைத் தொடக்க ஒரு பீலிங்கும் வரேல்ல. நீ எண்ட தங்கச்சி ஜெபமலரிட்டயும் நான் அங்கை வந்தத சொல்லிடாத நீ போயிட்டு மனம் மாறி ஒண்டுமே செய்யாம திரும்பீட்டதா மட்டும் சொல்லு பொம்பிளையளுக்கு இரகசியத்தை வச்சிருக்கத் தெரியாது. எங்கட பிரண்ட்சிப்பமாதிரி இல்லை அவையளிண்ட மச்சான் உண்ட அம்மாணை சொல்லீடாதை”

“தாசன் எதுவுமே ஆகாது நான் கதைக்கிறேன் கேதீசிட்டயும் சொல்லுறன் ஆனா பிளீஸ் நான் அந்த லொட்ஜுக்கு வந்ததை ஆருக்கும் சொல்லிடாதே லதாவாணை கேக்கிறன்”

அவன் அமைதியாக இருந்தான். சனியன். விறைச்ச நண்டன். தான் விழேக்க என்னையும் சேர்த்து விழுத்தப்பார்க்கிறான். எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. வேறு வழியில்லை. அவனைத் தொட்டுத்தான் ஆகவேண்டும். நான் திடுப்பென்று அவனது காலடியில் குந்தியமர்ந்து அவனுடைய கைகளைப் பற்றினேன்.

“மச்சான் பிளீஸ். எனக்கு உண்ட நிலைமை விளங்குது ஆனா ஆருக்கும் சொல்லிடாத. நீ தனியாத்தான் போனாய் எண்டு சொல்லு. எனக்கு பொசிட்டிவ் எண்டு வந்தாலும் அது ஒரே ஹோட்டல் ரூமில் தங்கினதால எண்டுதான் அவங்கள் நினைப்பாங்கள் மச்சான் கெஞ்சிக் கேக்கிறன் என்னைக் காப்பாத்து, பிளீஸ்”

அந்தர் வெங்காயத்தை அறுக்கும்போது கொட்டுவதுபோல கண்ணீர் கொழுகொழுவெனக் கொட்ட ஆரம்பித்தது. அது தேவதாசன் கைகளிலும் விழுமாறு பார்த்துக்கொண்டேன். தேவதாசன் எதுவுமே பேசாமல் என்னைத் தள்ளிவிடப்பார்த்தான். நான் அவன் கால்களை விடுவதாயில்லை.

“மச்சான் லதா ஹார்ட் அட்டாக்கில செத்துப்போனா நானும் தாங்கமாட்டன், நீயும் தாங்கமாட்டாய், பிறகு பிரேதத்துக்கு முன்னால நிண்டு ரெண்டுபேரும் அழுறதில வேலையில்லை”

தேவதாசன் என்னை உதறிவிட்டு எழுந்தான்.

“சீக் நாய்க்கதை கதைக்காத எனக்கு உன்னையும் தெரியும்... லதாக்கு ஒரு வருத்தமும் இல்லை எண்டதும் தெரியும்... மடுமாதா அப்பிட்யெல்லாம் அநியாயம் செய்யமாட்டா. நீ எனக்கு முன்னால நிக்காதை...போய்த்துலை... உன்னைப் போல நாயலோட பிரண்ட்சிப் வச்ச என்னை செருப்பாலை அடிக்கோணும்... விடு, நான் வீட்ட போகோணும்... ஜெபமலரிண்ட காலில விழோணும் அவளுக்கு சொன்னா விளங்கும்...நான் அண்டைக்கு உண்ட பேச்சைக் கேட்டுப்போனது பிழைதான், ஆனால் நான் எண்ட மனிசியை விட வேற ஒருத்தியையும் மனசால கூடத் தொட்டது இல்லை. அதுதான் மெய். அத நான் அவளுக்குச் சொல்லுவன், அழுவன், அவள் என்னை வெட்டிக் கொண்டாலும் பரவாயில்லை, விடு நாயே”

“மச்சான்... பிளீஸ்... நான் நாய்தான், நாயிலும் கேவலம் கெட்டவ-ன்தான். ஆனா நானும் அண்டைக்கு குற்ற உணர்ச்சியோட-தான் இருந்தன். அந்தச் சனியனைத் தொடேக்க ஒரு பீலிங்கும் வரேல்ல. நீ எண்ட தங்கச்சி ஜெபமலரிட்டயும் நான் அங்கை வந்தத சொல்லிடாத...நீ போயிட்டு மனம் மாறி ஒண்டுமே செய்யாம திரும்பீட்டதா...மட்டும் சொல்லு பொம்பிளையளுக்கு இரகசியத்தை வச்சிருக்கத் தெரியாது... எங்கட பிரண்ட்சிப்மாதிரி இல்லைஅவையளிண்ட மச்சான்... உண்ட அம்மாணை சொல்லீடாதே”

கர்ணனிடம் வரம் கேட்ட குந்திதேவி மாதிரி என் நிலைமை ஆகிப்போனது. நான் கெஞ்ச அவன் நன்றாகக் காறி புற்தரையில் துப்பினான். நான் ‘மச்சான்’ என்று இழுத்தேன்.

“போடா சனியனே... போய் டெஸ்ட் பண்ணீட்டு வீட்ட ஓடு, நான் ஒருத்தருக்கும் சொல்லமாட்டன்... ஆனா இதோட உனக்கும் எனக்குமான பிரண்ட்சிப் முடிச்சது... இனி நீ எண்ட கண்ணிலயே படக்கூடாது”

தேவதாசன் போன்ற கெஞ்சுவதைக் காட்டி சொல்லிவிட்டுப் போய்க் ஆனால் எங்கு போவது? வா இவன் ஒருவனிடம் கெஞ்ச எந்தக் கல்லுக்குள் பூராக கண்டார். எல்லாவற்றைய பூரான்களைக் கெ

அவன் என்பக்கம் திரும்பாமலேயே தன் காரை நோக்கித் தொடர்ந்து நடந்தான். ஆனாலும் நான் பெருமூச்சு விட்டபடி தேவதாசன் தன் காருக்குள் ஏறும்வரையில் விம்மிக்கொண்டேயிருந்தேன். சின்னப்பிழைதான். ஆனால் அது எவ்வளவு தூரம் எங்களிருவரையும் கொண்டு வந்து நிறுத்திவிட்டது. இதை மாத்திரம் கவனமாகக் கையாளாவிட்டால் கதை முடிந்தது. தேவதாசன் காரை எடுத்துக் கொண்டு பிரதான வீதியில் திருப்புவ-தைக்கண்டேன். இப்போது பூங்காவில் நான் மாத்திரம் இருந்தேன். பசித்தது. நான் பொக்கட்டிலிருந்த சனிடைசரை எடுத்து கைகளையும் மூக்கடியையும் நன்றாகத் துடைத்தேன். தேவதாசனுக்கு என்று வாங்கிவந்-திருந்த மக்டொனால்ட்ஸ் பேர்கர் குளிரந்திருந்தது. அதன் பாணை வீசியெறிந்துவிட்டு இறைச்சியை மாத்திரம் எடுத்துக் கடித்தேன். மேலே தெரிந்த பிறைநிலா சன்னமாக புற்தரையில் வெளிச்சத்தைப் பரப்பிக்கொண்டிருந்தது. யூயட்டின் ஞாபகம் வந்தது. அவளும்

ஒரு கோழையிடம்
லும் 'பஃக் யூ' என்று
கொண்டேயிருக்கலாம்.
ழ்க்கை நாசமறுத்துவிடும்.
சுவதில் பாதகமில்லை.
ன் கிடக்கும் என்று யார்
ம் பிரட்டி தேடித்தேடிப்
ல்லவேண்டும்.

இப்போது தனிமைப்படுத்தப்பட்டிருப்பாளா? எங்கிருப்பாள்? ஹொங்கொங்காரிகள் கடுகுமாதிரி. ஆனால் காரம் பெரிது என்று யோசித்தபோது சின்னதாக சிரிப்பு வந்தது. கொரானா எல்லாம் முடியட்டும். மீண்டும் எப்போதாவது மெல்பேர்ன் போனால் அந்த யூயட் என்ன செய்கிறாள் என்றாவது போய்ப் பார்க்கலாம்.

திடீரென்று மூளையில் அலாரம் அடித்தது. எப்படி மறந்தேன்? உடனே செல்போனில் முகநூல் அப்ளிகேஷனுக்குப் போனேன். அதிலே யூயட் என்றும் ஹலாம் விடுதி என்றும் நான் வெள்ளியும் சனியும் தேடியிருந்த வரலாறு வரிசைக்கிரமமாக இருந்தது. அதை மொத்தமாக அழித்தேன். பிரவுசரிலும் கிடந்த மிச்சம் சொச்சம் எல்லாவற்றையும் அழித்தேன். லதாவுக்குபத்து நிமிடங்களில் வீட்டுக்கு வருகிறேன் என்று டெக்ஸ்ட் பண்ணினேன். போகும் வழியிலிருக்கும் விறகடுப்பு பிட்சாகடை ஒன்றில் நட்லா பிட்சாவை

ஓர்டர் செய்தேன். தேவதாசன் நல்லவன். நியாயத்துக்குக் கட்டுப்பட்டவன். லதாவின் எதிர் காலத்துக்காக அவன் உளறமாட்டான் என்ற நம்பிக்கையிருந்தது. கொஞ்ச நாள் கழித்து பிள்ளைகளின் பிறந்த நாளுக்கு வீட்டுக்குப்போனால் அவன் என்னைத் துரத்தமுடியாது. அவனது மகளின் சாமத்திய வீட்டில் ஒரு நகையை வாங்கிப் போட்டு விட்டால் போகிறது. அந்த வீட்டில் ஜெபமலர் இடுவதுதான் சட்டம். இவரால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது. மூதேவி, பக்கத்திலிருந்த பைசா அறைக்குள் ஒரு எட்டு போயிருந்தால் இந்நேரம் ஒரு வெள்ளைக் காரியின் உடலைத் தொட்டிருக்கலாம். சிலரின் இராசி அப்படி. நினைக்கும் போது சிரிப்பு வந்தது. ஜெபமலருக்குச் சொல்லிவிடுவானோ? மனைவிக்கு நல்லவனாக நடிக்க நண்பர்களைக் கெட்டவனாக்கும் பலரை நான் அறிந்திருக்கிறேன். ஆனால் தேவதாசன் கடவுளுக்குப் பயந்தவன். சொல்லமாட்டான். ஆனாலும் 'மச்சான் ஹவ் ஆர் யு பீலிங்?' என்று மெசேஜ் அனுப்பினேன். அவனிடமிருந்து பதில் வரவில்லை. வாகனம் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கலாம். 'அந்தோனியராணை தங்கச்சிக்குச் சொல்லி-டாதா பிளீஸ்' என்று திரும்பவும் அனுப்பினேன். இப்படி அனுப்புவது அசிங்கமாகத்தான் இருந்தது. தேவதாசன் போன்ற ஒரு கோழையிடம் கெஞ்சுவதைக் காட்டிலும் 'பஃக் யூ' என்று சொல்லிவிட்டுப் போய்க் கொண்டேயிருக்கலாம். ஆனால் எங்கு போவது? வாழ்க்கை நாசமறுத்து விடும். இவன் ஒருவனிடம் கெஞ்சுவதில் பாதகமில்லை. எந்தக் கல்லுக்குள் பூரான் கிடக்கும் என்று யார் கண்டார். எல்லாவற்றையும் பிரட்டி தேடித்தேடிப் பூரான்களைக் கொல்லவேண்டும். கடைசியில் அவனுக்கு அழைப்பு எடுத்தேன். மூன்றாவது முறை அழைத்தபோது அவன் எடுத்துப் பேசினான்.

“டேய் மூதேசி, நான் ஆருக்கும் சொல்லமாட்டன், கோல் அடிச்ச அரியண்டம் பண்ணாதை, விட்டுத் துலை”

சொல்லிவிட்டு அழைப்பைத் துண்டித்துவிட்டான். அவன் குரல் கொஞ்சம் அடங்கியிருந்தாற்போல. மூதேசி என்று அதிக மோசமில்லாத வசை கொண்டு திட்டியதால் கொஞ்சம் நிம்மதியாகவும் இருந்தது. கேற்றடிவரை பெட்டி படுக்கைகளோடு குழந்தைகளைக் கூட்டிச்சென்ற லதா திரும்பி வந்துகொண்டிருந்தாள். விவாகரத்து இல்லை. மனைவி குழந்தைகளோடு என் குடும்பம் குலையாமல் வாழப்போகிறது. அம்மாடி இனி நிம்மதி.

நான் கடைக்குப்போய் நட்லா பிட்சாவை வாங்கிக்கொண்டு வீட்டுக்கு விரைந்தேன்.

000

“தும்பி வலக்கையைப் பின்பக்கத்தால கொண்டு வந்து இடுப்பில பிடியும். அக்கா நீங்கள் அவர்ட தோளில தலையைச் சாய்க்கோணும். மெல்லமா சிரியுங்கோ, ஆ பல்லுத் தெரியக்கூடாது”
நான் லதாவின் இடுப்பை சளுக்கென்று கிள்ள அவள் அந்தரப்பட்டுக் குலுங்கினாள். கென்னடி அண்ணாவிடம் இருவருமே ஏச்சு வாங்கினோம்.

“உங்கட சேட்டையளை இரவில் வச்சுக்கொள்ளுங்கோ, இப்ப நான் படம் எடுக்க விடுங்கோ”

சிரித்தபடியே லதா என் தோளில் சாய்ந்தாள். கிளிக். என்னைக் காதலோடு பார்த்தாள். கிளிக். நான் கதிரையில் இருக்க என் தோளில் கை வைத்தபடி பின்னால் நின்றாள். கிளிக். அவள் குனிந்து நிற்க நான் உச்சந்தலையும் முத்தம் கொடுக்கிறேன். கிளிக்.

“அந்தப் படம் எடுத்த டைம் ஞாபகம் இருக்கா?”, நான் லதாவின் தலைமயிரைக் கோதியபடியே கேட்டேன்.

“எந்தப்படம்?” என்றபடி லதா என் மார்பிலிருந்து தலையை உயர்த்தி சுவரில் மாட்டப்பட்டிருந்த புகைப்படத்தைப் பார்த்தாள். அவளுக்கும்

நாங்கள் அந்த போட்டோ ஷூட்டின்போது செய்த சில்மிசங்கள் ஞாபகத்துக்கு வந்திருக்கக்கூடும். “ஆரு இந்த வீரவான் எண்ட இடுப்பைக் கிள்ளினதா? மாங்குளம் அடிச்சமாதிரி அதுக்குப் பெருமை வேறே”

அவள் மீண்டும் என் மார்பில் தலை சாய்க்க நான் உச்சியில் முத்தம் கொடுத்தேன்.

“உன்னை விட்டிட்டு எப்பிடி ரெண்டு நாள் இருந்தன் எண்டே தெரியேல்ல லதாக்குட்டி”

“ஏன் நல்லா பம்பல் அடிச்சிருப்பியள். குடிகாரங்களை எனக்குத் தெரியாதா?”

“நான் எங்கை பம்பலா இருந்தன் கேதீஸ் வீட்டுக்கும் ருமுக்குமாய் மாறி மாறிக் கிடந்தது. முதல்நாள் போனவுடனேயே அவ-னிண்ட வீட்டை சோடிக்கிற வேலையிருந்தது. அடுத்தநாள் பார்ட்டி விசயங்களில் பிசி ஆனா இந்த தேவதாசன் மெய்யாலுமே வாழ்ந்தாண்டி”

“என்ன சொல்லுறிங்கள்?”

“வேண்டாம் விடு, ஏன் இப்ப அவனிண்ட கதை... வா நாங்கள்”, நான் அவளை இறுக்க அணைத்தேன். அவளோ தள்ளிவிட்டாள்.

“இல்ல, அந்த லூசு தாசன் என்னத்த வாழ்ந்துது, சொல்லுங்கோ?”

“சரி உனக்கு ஏன் நான் மறைக்-கோணும் அவன் முதலில் காசு செலவழிச்சு கேதீசிண்ட பேர்த்தேக்கு மெல்பேர்ன் வந்ததே ஆச்சரியமா இருந்துது பிறகுதான் விளங்கி-னது அண்ணர் ஏன் அங்க வந்தவர் எண்டு ”

“ஏன் .. என்ன நடந்துது?”

“வெள்ளிக்கிழமை இரவு நான் உன்னோடை கதைச்சிட்டு கேதீஸ் வீட்ட தனியாப் போய்க் கொஞ்சம் தண்ணி அடிச்சனான் அல்லோ?”

“வெள்ளியும் அடிச்சனிங்களா? எனக்குத் தெரியாது”

“சொல்லேல்லையா? இரவு ஒன்பது மணி போல கேதீஸ் அடிச்சுக்கேட்டான் வா மச்சான் தண்ணி அடிப்பம் எண்டு. நடாவும் தலைவரும் கூட நிண்டவங்கள். போட்டோகூட எடுத்தனாங்கள். பொறு காட்டுறன்”

நான் செல்பேசியைத் தடவி எடுத்தேன்.

“இப்ப அந்தப்படம் எதுக்கு எனக்கு? நீங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கோ. லூசுதாசன் என்ன செய்தவர்?”

“அவர் கள்ளப்படுக்கர் வரமாட்டன், களை-ப்பா இருக்கெண்டார். பிறகுதான் பிடிச்சன்

சிங்கள் ஏன் வரேல்லயெண்டு”

“ஏன் வரேல்ல?”

“ஆள் அடி சரக்கிட்டப் போயிருக்கிறார்”, சொல்லும் போதே எனக்கு அலுமினியச் சட்டியைக் இரும்பால் கீறினாற்போல பல்லுக்கூசியது.

“அடி சரக்கு எண்டா?”, லதா சந்தேகமாகக் கேட்டாள்.

“பிறாத்தல்காரியளை ஊரில் அப்பிடித்தான் சொல்லுறது”

லதா திடுப்பென்று துள்ளி எழுந்தாள். இது ஒரு கயிற்றின்மீது நடக்கும் அபாயம் என்பதை மூளை எச்சரித்துக்கொண்டேயிருந்தது. எந்தப் பள்ளியிலும் அவளுக்கு என்மேல் சந்தேகம் வந்துவிடக்கூடாது. அவனுக்குக் கொரானா வந்ததை நாளைக்குச் சொல்லிக்கொள்ளலாம். ஆனால் இன்றைக்கு அத்திவாரத்தைச் சரியாகப் போட்டுவிடவேண்டும்.

“என்னது? அந்த லூசு தாசனா? சேர்ச்சு சேர்ச்சு எண்டு திரியுமே? அது ஜெபமலர் அக்காவுக்குத் துரோகம் செய்யுமா? இந்த வயசில-யா? ச்சிக். அரியண்டம். நம்ப ஏலாம் இருக்குது”

“சேர்ச்சுப் போதகர்மார்தான் பச்சைக் கள்ளங்கள் லதா”

“ப்பிச் .. ஆனாலும் அந்த லூசு இப்பிடி அசிங்கமான வேலை செய்யுமெண்டதை நம்ப ஏலேல்ல”

“எனக்கும்தான் லதா. தலைவர்தான் என்ன கேதீசிண்ட வீட்டிலிருந்து ஹோட்டலில் கொண்டுவந்து-விட்டது. நான் ருமை வந்து தட்டி-னா ஆள் உள்ள இல்ல. கோல் அடிச்சாலும் எடுக்கேல்ல. பிறகு ரிசப்சனுக்குப் போய் வேற திறப்பு எடுத்துத்தான் நான் உள்ள போனன். சிங்கள் சத்தம்போடாமல் அங்க எங்கையோ போய்ட்டார்”

“சரியாத் தெரியுமா? அவர் சாப்பிட எங்கையும் போயிருக்-கலாம்தானே உங்களுக்கு எப்ப-டித்தெரியும் அவர் அந்த மாதிரி இடத்துக்குத்தான் போனவரெண்டு”

“ஆள் திரும்பி வரேக்க நடுச்சாமம் ஆயிட்டு சனியன் தண்ணியும் பெரிசா அடிக்காது. வேற

எங்க போறது? அதுவும் அந்த மெல்பேர்ன் குளிரில். எனக்குத் தண்ணி காட்டினவர்தான். ஆனா பிடிச்சிட்டன். புது செண்டு வாசத்தில வண்டவாளம் வெளிவந்திட்டுது. ரெண்டு உறு-க்கிக் கேட்டன். உளறிட்டார்.”

“என்னெண்டு?”

“இப்ப அந்த விளக்கம் தேவையா? ஒரு எண்ணத்தில போய்ட்டான் பாவம். அவனு-க்கு வீட்டில என்ன பிரச்சனையோ. ஜெபமலருக்கும் ஐம்பது வயசாகுது. அவையளு-க்க என்னவும் நடக்கிறதோ தெரியாது. அதான் ... நான் ஞாயப்படுத்தேல்ல. ஆனால் சில விசயங்களைக் கண்டும் காணாமல் விட்டிடோணும். அவனுமே போய்ட்டு வந்தப்பிறகு குற்ற உணர்ச்சியோட புலம்பிக் கொண்டிருந்தவன். சரி இனி இப்பிடிச் செய்யாதே எண்டு புத்தி சொன்னான்”

“வெளுத்திருக்கோணும் ஆளை. எனக்கு எப்பிட்யெண்டாலும் இதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியாது. ஜெபமலர் அக்கா இப்பிடி எங்காவது போனா அவர் ஏத்-துக்கொள்வாரா? அவர்ட முழி எனக்கு எப்பவுமே பிடிக்கி-றதில்லை. திருட்டுக் கொடுக்-கான் முழி. ஏன் இவையளோட பிரண்ட்சிப் வச்சிருக்கிறியள். வெட்டித் தள்ளோணும் உந்த நாயளை”

“பாவம் விடு. அவையவைண்ட பிரச்சனை அவையவையோட. எங்களுக்கென்ன?”

லதா திடீரென்று என் காதுகளைத் திருக ஆரம்பித்தாள்.

“ஏனிப்ப இந்தக்குரங்கு அதுக்கு வக்காலத்து வாங்குது? அந்த லூசு போனதெண்டு இந்த வீரவானுக்கும் ஏதும் நினைப்பு வந்துதா?”

“எடியே விடுடி, நோகுது விசரா உனக்கு. என்னால வீட்டை விட்டிட்டு இரண்டு நாள் வேற ஊரிலயே இருக்கேலாமக் கிடக்கு. நான் அப்பிடிப் போவனா? யோசிக்கவே ஓங்காளிக்குது.

இதெல்லாம் தாசனாக்கள் நினைக்கிற மாதிரி வறுமனே உடம்பு சார்ந்த விசயமில்லை எனக்கு. இது காதலும் காமமும் கலந்த விசயம். பாரு இப்பிடி நான் கிள்ளேக்க உனக்கு கூச்சம் வருதல்லா இஞ்ச நுள்ளேக்க திரும்பிரியல்லா... இஞ்ச பிடிக்கேக்க சிரிக்கிரியல்லா”....

நான் அவளின் ஒவ்வொரு பாகங்களாகத் தொட்டு விளையாட ஆரம்பிக்க, லதா அடங்க மாட்டாமல் சிரித்தாள். அவளின் மெல்லிய உடல் கூச்சத்தில் நெளிந்து குலுங்க ஆரம்பித்தது. அடுத்த ஆண்டு இந்த உடலுக்கு நாற்பது வயது ஆகும் என்றால் யார் நம்புவார். நமக்கிடையே பதினொரு வருடங்கள் இடைவெளி அமைந்தது எவ்வளவு நல்லதாகப் போய்விட்டது. தேவதாசனும் ஜெபமலரும் ஞாபகத்துக்கு வந்து போனார்கள். தாசனை நினைக்கக் கவலையாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு சலனக் கணத்தில் என்னோடு கூட வந்த ஒரேயொரு பாவத்தைவிட வேறு ஏதனையும் அவன் செய்தானில்லை. வாழ்க்கையே ஒரு சூதுதான். இதிலே வினை விதைத்தவன் திணையும் அறுப்பான். திணை விதைத்தவன் வினையும் அறுப்பான். நீதி என்ற எந்த மயிரும் இந்த உலகத்தில் கிடையாது. வெறுங்கல்லுக்கட்டி பூமி. சந்தர்ப்ப சூழலால் தண்ணீரும் உயிர்வாயுவும் உயிரும் உடலும் உணர்ச்சியும் அதற்குக் கிடைத்ததே ஒழியே வேறெதுவும் இல்லை. இங்கே அறமும் அவ்வகை ஒரு தற்செயல்தான். நிலைமை இப்படியிருக்க நான் ஏன் குற்ற உணர்ச்சியை அடைய வேண்டும்? தாசனின் விதி அப்படியென்றால் நான் என்ன செய்யமுடியும்? அப்படி என்ன தவறுதான் செய்தேன்? நான் என்ன லதாவுக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டு யூயட்டோடு குடும்பமா நடத்துகிறேன்? வெள்ளியிரவு வெள்ளியோடு போனது. இது ஞாயிறு. புதிய இரவு. இதோ என் அருகில் இந்த லதாங்கினி எனும் தேவதை இருக்கிறாள். ஏன் கண்டறியாத வீண் பேச்சு. நான் யோசித்துக் கொண்டிருக்கும்போதே லதா அடங்கமாட்டாத காமத்துடன் என்னைத் தழுவ ஆரம்பித்தாள். இதுதான் நிஜம். உடலோடு உணர்வும் சேர்வதே காமம். நானும் அவளை அப்படியே புரட்டிப்போட்டேன்.

திடீரென்று அந்த அறை சிவப்பு வண்ண வெளிச்சங்களால் பளிச்சிட ஆரம்பித்தது. சுவரில் தொங்கிய குடும்ப போட்டோ ஒரு காமசூத்திரக் காட்சியாக உருமாறியது. ஹாங்கரில் மாட்டியிருந்த துணிகள் எல்லாம் இறகுகளால் கோர்த்த மாலைகள்போல. நடுவே கட்டிலில் அவள் புரண்டு படுத்திருந்து, திறந்த முதுகுகளைக் காட்டியவாறு, கால்களை ஆட்டியபடி 'ஹாய் ஹாண்ட்சம்' என்று அழைக்க,

நான் யூயட்டை ஆவேசமாக அணைத்து முத்தமிட ஆரம்பித்தேன்.

04-08-2021

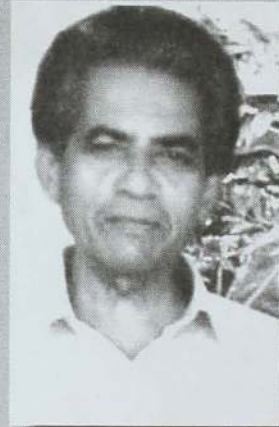
செல்லையா டானியல்

கிழக்கிலங்கையின் முக்கிய ஓவியர். களுதாவளையில் பிறந்த இவர் தற்போது எருவிலில் வாழ்ந்து வருகின்றார். நவீனம், யதார்த்தம், பாரம்பரிய மரபுவழி ஓவியங்கள், கோட்டோவியங்கள்

வரையும் ஆற்றலுள்ளவர். அக்காலத்தில் இலங்கையில் புகழ்பெற்ற பேராசிரியர்களான ஸ்டான்லி அபேசிங்ஹ, அல்பேர்ட் தர்மபூநீ, எஸ்.என். பி.சார்ள்ஸ் ஆகியோரிடம் ஓவியக் கலை பயின்றவர். சித்திரப்பாட ஆசிரியரான இவர் அத் துறையில் பல பதவி நிலைகள் உயர்ந்து தற்போது கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம், சுவாமி விபுலானந்தா அழகியற் கற்கைகள் நிலையத்தில் வருகை விரிவுரையாளராக விளங்குகிறார். உயரிய விருதுகள் பலவற்றையும் பெற்றுள்ளார்.

சீ.ருத்ரா

கல்முனையைச் சேர்ந்தவர். கல்முனை விளம்பர ஓவியத்துறையில் இவருடைய பங்கு கணிசமானது. இப்பிரதேசத்தின் நூல்கள், இதழ்கள் பலவற்றினதும்

முகப்போவியங்கள் வரைந்துள்ளார். மரபுவழிச் சித்திரங்களும், நவீன ஓவியங்களும் வரையக் கூடியவர். சித்திர பாடத்துக்கான ஆசிரிய ஆலோசகராகப் பணியாற்றுகிறார்.

செல்வநாயகம் பிரசன்னா

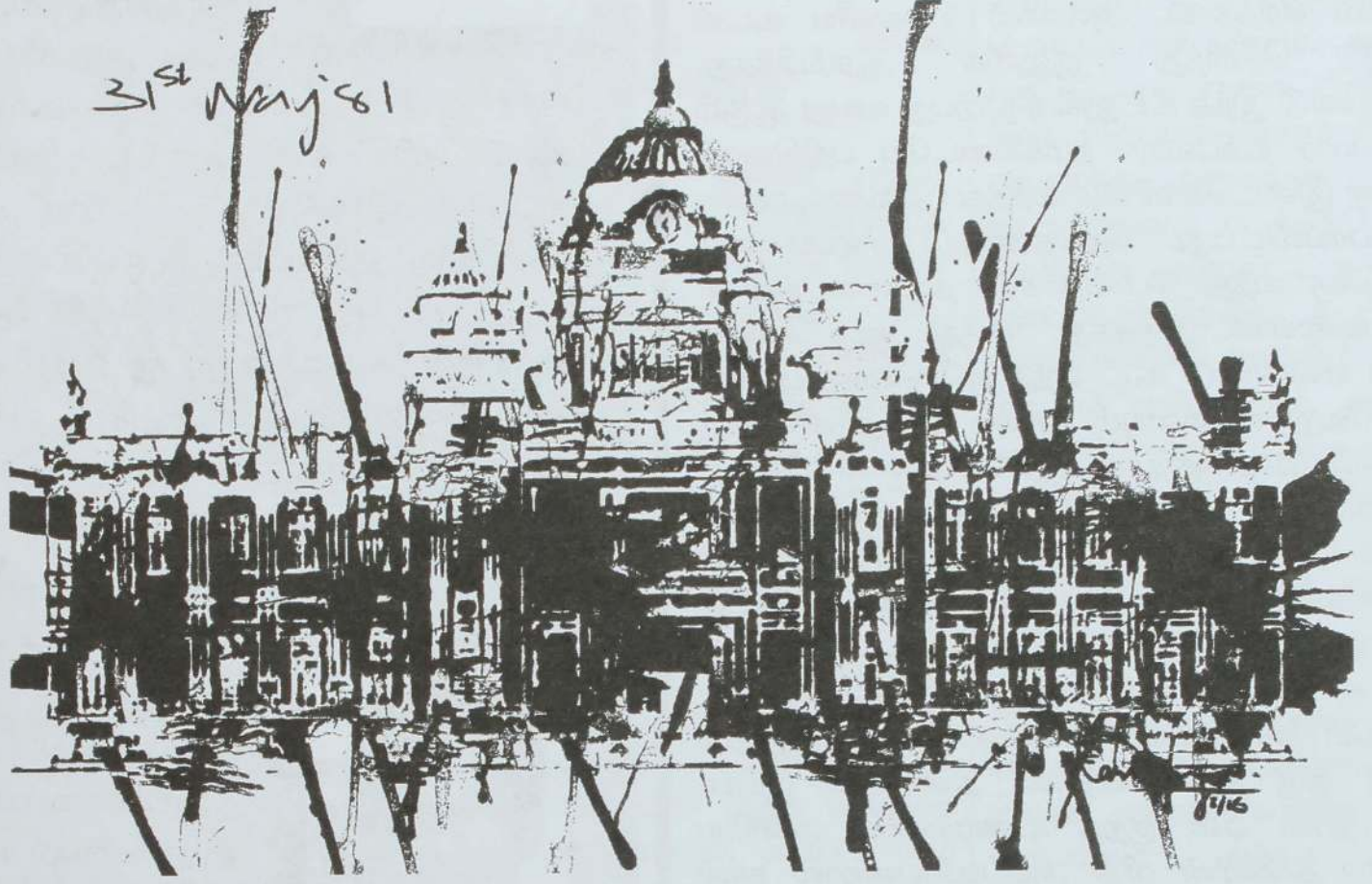

கல்முனை வாசியான இவர் கிழக்குப் பல்கலைக்கழகத்தின் வணிக முகாமைத்துவப் பட்டதாரி. ஓவியம், ஒளிப்படம் ஆகிய கலைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர். தற்போது ஆசிரியராகப் பணியாற்றுகிறார். கிழக்குமாகாண பண்பாட்டலுவல்கள்

திணைக்களத்தால் அரச ஊழியர்களுக்கென நடாத்தப்பட்ட ஓவியப் போட்டியில் முதலாமிடம் பெற்றவர்.

சுஹர்ஷணி
 சிங்களத்திலிருந்து:
 பிரியதர்ஷினி சிவராஜா
 ஓவியம் - பிரசன்னா

சீங்கடா கலெக்டர்

சாமிநாதன் விமல்

சாமிநாதன் விமல்
 விசாலமான உங்கள்
 இதயத்தை எடுத்து
 வாருங்கள்
 டேவிட் அடிகளாரை
 நிரந்தர உறக்கத்திலிருந்து
 எழுப்புங்கள்

பொன்னிற சூரிய ஒளிக்கீற்றில் பிரகாசிக்கும்
 வெண்மையான பெரிய நூற்குகையை
 புகை தூசி மறைந்துவிட்ட
 நீலமேகக் கூட்டங்களின் மத்தியில்
 கரங்களை நீட்டிக்
 காட்டுங்கள்
 அன்பை பாசத்தை
 வருந்துதலை
 பெரிய நூலாக
 ஒன்றாய்ப் பிணைத்து
 அனுப்புகின்ற இந்தத்
 தகவலை
 வாசியுங்கள்

பாண்டிய நாட்டை
 சினேகத்தினால் நிரப்புங்கள்
 எனது இடது மார்பின்
 அருகில்
 துடிக்கும் இதயத்தை
 பிடுங்கி
 நிலத்தில் அறைவேன் எனக்
 கூறுங்கள்

0

1. யாழ்ப்பாண நூலகம் தீக்கிரையாக்கப்பட்ட போது அதனைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சங்கைக்குரிய பிதா டேவிட் அடிகளார் அதிர்ச்சியினால் மாரடைப்பு ஏற்பட்டு மரணமடைந்தார்.
2. இறுதிவரிகள் கண்ணகியின் பாத்திரத்தை சுட்டுவது.

ஆறு எழு உலகம்

சிறு வயதில்
அம்மா எனக்குத் தந்த உலகம்
அழகிய நீலநிறமானது
நடுவில் இரண்டாகப் பிளக்கும்
மீள மீளப் பொருந்தும்
மிகவும் மென்மையான சிறந்த உருண்டை

பள்ளிக்கூடப் பாடப்புத்தகத்தில்
எனக்குக் காண்பித்த உலகத்துக்கு
நீள் சதுரவடிவும் தனிப் பக்கமும்
வடக்கு தெற்கு
கிழக்கு மற்றும் மேற்கை
நாலு மூலைக்கும் வீசியெறிந்து
வலை வலையான பெட்டிக்குள் சிறைப்படுத்தி...

வானில் ஏறிப் பார்க்கின்றேன்
நான் விரும்பும் உலகை
கடலும் கரையும் தவிர்த்து
பிரிவினைக் கோடுகள் எவையும் அற்றதாக

அம் மூலையிலிருந்து இம் மூலைக்கு
மோதிமோதி அலையைத் தகர்த்து மீளப் பிறக்கும்
நுரைக் கொத்துகள்
கடல் எல்லையை அறியாமல்
விரும்பிய பக்கம் நோக்கி சிதறும்

0

சுஹர்ஷனி தர்மரத்ன-

சிங்களக் கவிஞர்.
பாடலாசிரியர். 2019ல் சார்க்
நாடுகளின் கலாசார
அமையத்தினால்
டெல்லியியில் ஒழுங்கு செய்யப்பட்ட
நிகழ்வில் இலங்கையைப்
பிரதிநிதித்துவம் செய்யும்
கவிஞராகக் கலந்து கொண்டார்.
விஞ்ஞான முதுமாணி பட்டதாரி.
உயிரியல் ஆசிரியையாகத் தற்போது
பணியாற்றுகிறார்.
உள்நாட்டின் உயரிய இலக்கிய
விருதுகள் பலவற்றையும் பெற்றுள்ளார்.

Rashmi

பெங்கால் தோழி

அதி வேகமான
பாதச் சலங்கையின் நாதம்
அறை முழுதும் பரவ
மறக்காதவற்றையும் மறந்தவற்றையும் தேடுகின்ற
மணிகளின் சிரிப்பொலி.

கொஞ்சிக் கொஞ்சி எதிரொலிக்கின்ற
நெற்றியின் மீது 'பொட்டு'
விளக்கொளியில் பிரகாசிக்கும்
வளையோசையெழும் கரங்களினால்
என்னிரு இதழ்களுக்கு இமைகளுக்கு
நிறம் பூசி
முழங்காலிட்டு அமர்ந்து
சேலை மடிப்பை சரிப்படுத்துகின்ற உன்னிடம்

சின்னஞ்சிறு தீவின்
இதயத்தை அவிழ்க்க
ஒருவரும் கிடைக்காத என்னை
கடவுள் எப்படித்தான்
அனுப்பினார்
*மயில் வாகனத்தில் ஏற்றி

இன்னும் தேடுகின்றேன் நான்
பறித்தெடுத்த தொப்புள் கொடியை.
எம்மை இரு புறங்களிலும் வீசியெறிந்த
தெய்வம் எங்கே பிழைத்துப் போனதென்று!

0

*மயில்வாகனம்- AIR LANKA விமானம்

ஐலை ஏன் இருளானது?

அழகிய ஐலை மாதம் மஞ்சள் பூவிதழ்கள் எங்கும் பரவியிருக்க
தலதா கடவுளைத் தொழ கண்டி வீதிகள் அலங்கரித்திருக்க
ஐலையில்தான் எமது மனங்களைக் கருணையினால் நிரப்பியவர் சென்றாராம் அம்மா.
எனக்கு விளங்கவில்லை. ஏன் ஐலை மாதம் இருளானது?

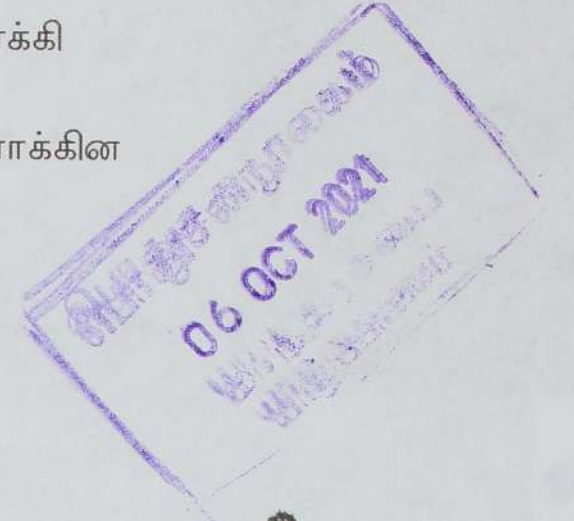
மருந்து குடிக்க பனங்கருப்பட்டி தரும் டொக்டர் நாதன் யாழில்
மருந்துடன் பலகாரங்களை எடுத்துக் கொண்டு கொழும்பு கோட்டையில் ஏற
கூவிக் கொண்டு வந்த ரயில் அன்று மலையடிவாரத்தில் நின்று போக
தண்டவாளம் மீது உறைந்த இரத்தக் கறையில் மகனே ஐலை இருளானது.

மல்லிகை மலர்களை தலையில் சூடி வெள்ளந்திப் புன்னகையை உதிர்க்கும்
ராஜினி மிஸ்ஸின் திலகம் அன்று கண்ணீரில் கரைந்துபோனது
அனா ஆவன்னாவும் குழம்பி அரிச்சுவடியும் மறந்துபோனது
அவர் முகத்தில் தோன்றிய கருமை ஐலை இருளுடன் ஒன்றிப்போனது

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

சிங்க வேடம் ஏற்ற ஓநாய்க் கூட்டம் வாலின் நுனியில் தீயை மூட்டி
 ஓடி ஓடிக் கடை வீதிகளில் பற்ற வைத்து சகோதர பாசத்தைத் தீக்கிரையாக்கி
 மூட்டி மூட்டி மனதில் கொந்தளித்த பழிவாங்கும் கரும்புகை மூட்டம்
 மலைகள் மீது குதித்தேறி தேசத்தை வாரிச்சுருட்டி மகனே வாளை இருளாக்கின

மலையுச்சியின் உறைபனியில் இன்னும் புகைப்படிவுகள் தெரிகின்றன
 மலையடிவாரத்திலோ பாலச்சந்திரன் பால் சிரிப்பினை சிந்துகின்றான்
 உனக்காகக் கொண்டுவந்த இனிப்பை சிறிய கரங்களில் வைக்கின்றேன்
 ஜூலை இருளை ஒளிமயமாக்கும் கனவு எனக்குள் இருக்கின்றது!

0

‘இல்லை’

விடுதியில்
 தனித்த கட்டிலில் வெறுமை
 நீங்க
 அவள் வருவாள் எனக் காத்திருந்தேன்..

தவணை முடிய
 மாதம் இருக்கையில்
 அவசரமாக அவள் வந்தாள்..

கட்டிலின் மீதமர்ந்து
 ஐயத்துடன் அக்கம்பக்கம்
 பார்த்து
 புரியாமொழியில் ஏதோ சொன்னாள்

அன்று முதல் விழிகளில்
 சைகையால்
 உடைந்த ஆங்கிலத்தால்
 அறையில் சோறு சமைத்தோம்
 லெக்சருக்கு ஒன்றாக
 ஓடினோம்..

விடுமுறை வந்தது
 “வீட்டுக்குப் போகிறாயா நீ”
 அவளிடம் கேட்டேன்..

“இல்லை”
 அவள் சொன்னாள்..

சிலவேளை
 ரயிலின் கூவலொலிக்கு
 அதிர்ந்து எழுந்து
 பாதி நினைவில் அழுது அழுது அவள்
 எங்கேயோ ஓடினாள்...

ஏன் என்று கேட்கும் போது..
 “இல்லை”
 அவள் சொன்னாள்..

மட்டக்களப்பிலிருந்து வந்த
 கடிதமொன்றை
 வாசித்து
 அதிர்ந்து
 அவள் அப்படியே சிலையாகி
 மணித்தியாலங்கள் கழிந்தன.

“எனிபுரொப்ளம்..?”
 நான் அவளிடம் கேட்டேன்..

“இல்லை” அவள் சொன்னாள்..

மறுநாள்..
 மட்டக்களப்பு பஸ்ஸுக்கு
 அவசரமாக ஓடினாள்

அவளுக்கும் எனக்கும்
 பழக்கமான சோறை
 அதன்பின்
 தனியே சமைத்தேன்..

ரயில் எந்தநாளும்
 வழமையான நேரத்தில்
 கூவியபடி அதன் பாட்டுக்கு
 ஓடிக் கொண்டிருந்தது..!!

0

நிழலின் நிழல்

தீபன் (Dheepan) படம் ரொரன்ரோ சர்வதேச திரைப்பட விழாவில் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது, திடீரென சோபா சக்தி தெலுங்கு பட நாயகனாக மாறி Jacques Audiardன் வில்லன்களைப் பந்தாடிக் கொண்டிருந்தார். ஒரு பிரெஞ்சு இயக்குனருக்கே தெலுங்கு படங்களின் பாதிப்பு இருக்குமெனில் தமிழ்ப் படங்கள் மட்டும் விதிவிலக்கா? அருகில் தெலுங்குப் பட உலகை வைத்துக் கொண்டு நல்ல தமிழ்ப் படங்கள் பற்றிப் பேசலாமா? தமிழ்ப் பட நாயகர்களும் தெலுங்குப் பட நாயகர்களுக்கு சளைத்தவர்கள் அல்ல என நிரூபித்து வருகின்றார்கள்.

தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி பல புதிய ஊடக மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியுள்ளது. நெட்பிளிக்ஸ் போன்ற இணைய அரங்கங்கள் தோன்றியுள்ளன. ஆரம்பத்தில் இவை சுயாதீன படைப்பாளிகளை உள்வாங்கின. காலப்போக்கில் இவையும் பெரும் நடிகர்களை அல்லது சர்ச்சைக்குரிய விடயங்களை வணிகப்படுத்துவதில் கவனமெடுக்கின்றன. 'நவரசா' போன்ற படங்களின் வருகை இதனை உறுதிப்படுத்துகின்றது. இன்று உலகின் பல நாடுகளிலிருந்தும் தமிழ்ப் படங்கள் வெளிவருகின்றன. தமிழைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத பல இயக்குனர்கள் தமிழ்ப்படங்களை இயக்கியுள்ளனர். பல குறும்படங்களும், திரைப்படங்களும், சர்வதேச திரைப்படவிழாவில் திரையிடப்பட்டுள்ளன. மாற்று சினிமாவை நோக்கி நகர்ந்து சென்ற குறும்பட உலகை 'நாளைய இயக்குனர்' போன்ற நிகழ்ச்சிகள் அழித்துவிட்டன. புளொக் பி என்ற தமிழ்க் குறும் படம் ரொரன்ரோ சர்வதேச

திரைப்பட விழாவில் சிறந்த குறும்பட விருதைப் பெற்றது. இதனை இயக்கியிருப்பவர் க்றிஸ் சான் ஃபுய் சோங் (Chris Chan Fui Chong.) தமிழ்த் திரைப்படங்களில் தற்பாலியலாளர்களை மையப்படுத்திய படங்கள் மிக மிகக் குறைவே. ஒரு சில படங்களில் அவர்கள் ஒரு உதிரிப் பாத்திரமாகவே தோன்றுவார்கள். பல படங்களில் அவர்கள் மோசமானவர்களாக, கேலிக்குரியவர்களாகவே சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். ஆனால் இந் நிலை தமிழ்ச் சமூகத்தில் மாத்திரமல்ல, சர்வதேச சமூகத்திலும் இப்போது மாறத் தொடங்கியுள்ளது

திருநங்கைகள் பற்றிய அருணா, நூரியின் கதை, இரண்டாம் பிறவி, கூடவாகம், நிர்வான் ஆகிய ஆவணப் படங்களை மறைந்த இயக்குனர் அருண்மொழி படைத்துள்ளார்.

கடந்த வருடம் ஒஸ்காருக்கு பிறமொழிப் பட விருதுக்கு கனடாவிலிருந்து அனுப்பப்பட்ட படம் Funny Boy. பின்னர் வேறு படம் அனுப்பப்பட்டது. 'ரூபா', 'கட்டுமரம்' ஆகியவை பல சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களில் திரையிடப்பட்டன. இம் மூன்று படங்களும் தற்பாலியலாளர்களின் வாழ்வியலைப் பதிவு செய்த அண்மைக் காலப் படங்கள்.

கட்டுமரம்

சொர்ணவேல் மிச்சிக்கன் மாநில பல்கலைக்கழகத்தில் ஒரு ஊடகவியல் பேராசிரியர். தமிழில் வெளிவந்த மிகச் சிறந்த ஆவணப்படங்களைப் பற்றிய 'சினிமா: சட்டகமும் சாளரமும்' நூலின் ஆசிரியர். பல ஆவணப்படங்களை இயக்கியுள்ளார். ஆங்கிலத்திலும் இவர் தமிழ் சினிமா உலகம்

பற்றிய நூல்களை எழுதியுள்ளார். திரைப்படவியல் ஆய்வாளர். சுனாமி என்ற போரினால் பாதிக்கப்பட்ட காரைக்கால் மாவட்டத்தில் உள்ள ஒரு நெய்தல் கிராமம். 2004 மார்கழியில் அடித்த சுனாமியினால் அதிகமாக பாதிக்கப்பட்ட ஒரு மீனவக் கிராமம். அங்கு பல-தரப்பட்ட மனிதர்கள் வாழ்கின்றனர். அக் கிராமத்தில் நடைபெறும் கதை 'கட்டுமரம்'. ஒரு தாய் மாமனுக்கான

கடமைகள் என்ன? சுனாமி அலை யில் தாயும், தந்தையும் அடித்துச் செல்லப்பட, சிறுவனும், வயது வந்த மகள் ஆனந்தியும் அநாதரவாகின்றனர். அவர்களுக்கு ஒரு தாய் மாமனாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அவை அனைத்தையும் இந்தத் தாய் மாமன் செய்கின்றார். உணவு, உடை, உறையுள் இவற்றுடன்

மிஷ்கின் ப்ரீதி கரன் அனுஷா பிரபு

சுட்டுமரம்

எழுத்து - இயக்கம்

ஸ்வர்ணவேல் ஈஸ்வரன்

கார்த்திக் முத்துகுமார் | பி.பரணிதரன் | அருண்

தபஸ் நாயக் | ஜோயல் பெனெட் | ஜென்னிபர் ரெபெக்கா | அருண்மொழி

வேல்
சொர்ணவேல்
பேராசிரியர்

வாழ்வு முடிந்து விடாது. பாடசாலை ஒன்றில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆனந்திக்கு திருமணமும் நடைபெற வேண்டும். அதற்கும் தாய் மாமன் ஏற்பாடுகள் செய்கின்றான். ஆனால் ஆனந்தி மறுத்து விடுகின்றார். அக் கிராமத்துப் பாடசாலைக்கு புகைப்படவியல் கற்பிக்க கவிதா வருகின்றார். கவிதாவும், ஆனந்தியும் நெருக்கமான நண்பர்களாகின்றனர். கவிதா தனக்கு ஒரு பெண் துணைவி முன்பிருந்ததாகவும், அவர் இறந்து விட்டதாகவும் கூறுகின்றார். தாய் மாமன் சிங்காரம், ஆனந்திக்குத் திருமணம் செய்து வைத்தாரா?, ஆனந்திக்கும், கவிதாவுக்குமான உறவுக்கு என்ன நடைபெற்றது? இதுவே மிகுதிப்படம்.

இயக்குனர் படத்தை மிகவும் அவதானத்துடன் சிற்பத்தை செதுக்குவது போல் செதுக்கியுள்ளார். சுனாமியின் பின்னரான கிராமம்,

அக்கிராமத்தின் கலாசார, பண்பாட்டு விழுமியங்களைத் தீர்மானிக்கும் ஊர் மக்கள், இவர்களுடன் அங்கு வாழும் பாதிக்கப்பட்ட ஒரு குடும்பம். இந்த மூன்று கதைக் களங்களையும் மிகவும் சிரத்தையுடன் இணைத்துள்ளார். கிராம மக்களுக்கான அறிவுசார் தெளிவின்மையை கவலையுடன் பதிவாக்கியுள்ளார். சுனாமியின் அலையில் அக் கிராமத்தின் அன்புக்குரியவர்களும் அடித்துச் செல்லப்பட்டார்கள். அக் கிராமத்து மக்கள் அன்புக்கு ஏங்குகின்றார்கள். கணவன்மார் கடலுக்கு இரவில் சென்றுவிடுவார்கள். பகலில் அவர்கள் கொண்டுவரும் மீனையும் விற்று, குடும்பத்தையும் பார்க்க வேண்டிய பொறுப்பு பெண்களுக்குரியது. அவர்கள் தங்கள் அன்புக்குரியவர்களைச் சந்திக்கும் நேரம் மிக, மிகக் குறுகியது. இவ்வாறான கிராமங்களில் செய்யப்பட்ட ஆய்வுகள், இக் கிராமங்களில் பெண்கள், தங்களது துணைகளாக பெண்களை நாடுவது அதிகமாகவுள்ளது எனத் தெரிவிக்கிறது. இக் கிராமமும் அதற்கு விதிவிலக்கல்ல.

'திருமணம் என்ற நிறுவனம் உடைக்கப்பட வேண்டும், கட்டுடைக்கப்பட வேண்டும், அதன் பின்னால் இயங்கும் சாதி, மதம், பணம் போன்ற கூறுகளின் பின்னால் இயங்கும் அரசியல், அவை ஏற்படுத்தி வரும் ஆபத்துகள் பயங்கரமானவை'- இதனை இயல்பாக காட்சிப்படுத்தலினூடாகவும், தேர்ந்தெடுத்த சமூக உறுப்பினர்களினூடாகவும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். சமூகம் முன்னிறுத்தும் ஒழுக்க நெறிகளை, படத்தில் வரும் பாத்திரங்களினூடாக விசாரணைக்குட்படுத்தியுள்ளார். ஆணாதிக்க சமூகத்தால் சுரண்டப்படும் பெண்களை காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சமூக சிந்தனைகள் வரலாற்று ரீதியாகவும், சமூகரீதியாகவும் உருவாக்கப்பட்டுள்ளன. இவை உடையவேண்டும் எனத் துணிச்சலுடன் கூறியுள்ளார். பார்வையாளர்களுக்கு அந்தத் துணிச்சலையையும், நம்பிக்கையையும் உரத்த தொனியில் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். நுகர்வோரும் அந்த மனோநிலையை நோக்கித் தள்ளப்படுகின்றார்கள். தனி மனித உணர்வுகளுக்கு இந்த சமூகம் மதிப்பளிக்கின்றதா? இல்லையேல் சமூகம் தனி மனித உணர்வுகளைத் தீர்மானிக்கின்றதா? என்ற கேள்வியும் இப் படத்தைப் பார்க்கும் பொழுது ஏற்படுகின்றது. இம் மக்கள் பெருந்தெய்வங்களை வணங்குவதைக் குறைத்து. சிறு தெய்வங்களையே அதிகம் நாடுகின்றார்கள். காதல் எவ்வாறான மனோநிலையில் தோன்றுகின்றது? யாருடன் காதல்

வரும்? இதற்கு எல்லைகள் உண்டா? எல்லைகளை, கட்டுப்பாடுகளை சமூகம் தோற்றுவிக்கமுடியுமா? அமைதியாக அக் கிராமத்தில் வலம் வந்து கொண்டிருந்த ஆனந்திக்கு சமூகத்தை எதிர்க்கும் துணிச்சல் எவ்வாறு தோன்றியது? கடமையுணர்வுடன் கூடிய, சமூகக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் அடங்கி வாழும் சிங்காரத்துக்கு, அக் கிராம வரலாற்றிலேயே நடைபெறாத விடயத்தை துணிச்சலாகச் செய்ய எவ்வாறு முடிந்தது? சமூகம் பொருந்தாக் காதலைக் கவனிக்கும் செல்கின்றது. ஆனால் மதம், சாதி என்பனவற்றை, பெரும் அழிவின் பின்னரும் விட்டுக் கொடுக்க மறுக்கின்றது. சமூக முரண்களை மிகவும் சிறப்பாக பதிவாக்கியுள்ளார் இயக்குனர். சுனாமியை ஒரு கொடுங்கனவென நினைத்து நகர்ந்து செல்ல முடியாது. சுனாமி அழித்த வீட்டின் உதிரிகளில், அவ்வப்போது நின்று, நினைவுகளை மீட்டுச் செல்லும் சிறுவனின் முகம் வெளிப்படுத்தும் வலி அதிர்வை ஏற்படுத்துகின்றது. சுனாமி அடித்து சுமார் 17 வருடங்களாகிவிட்டன.

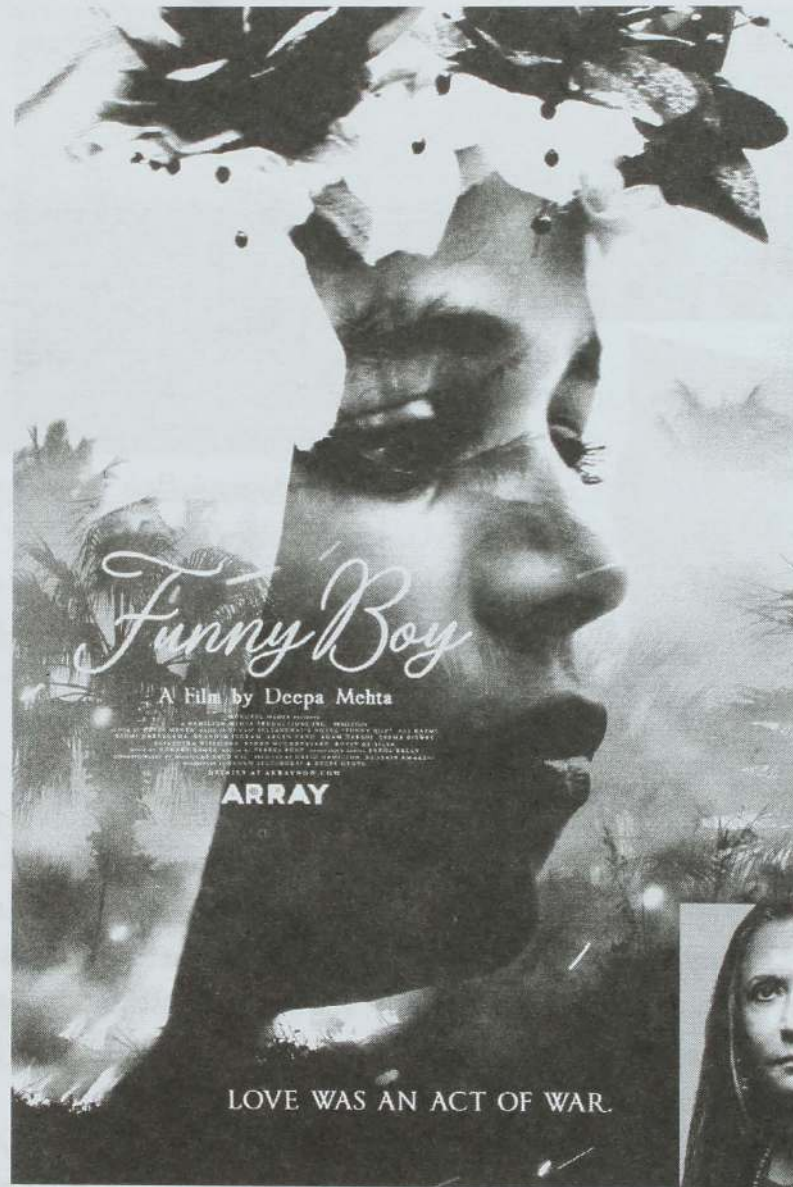
அக் கிராமத்தைப் பாருங்கள். இன்னமும் அப்படியே உள்ளது. கிராமங்கள் மீதான அரசின் கவனமின்மையையும், இக் கிராமங்களின் இருண்ட உலகின் பின்னால் உள்ள அரசியல் பரிமாணத்தையும் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார்.

படம் முழுவதும் பார்வையாளன் அலை ஓசையுடனேயே படத்தை நுகர்கின்றான். படம் முடிந்தும் அதன் ஒலி அடங்க பல மணி நேரங்களாகின. காட்சிப் படிமங்களே உணர்வுகளையும் வெளிப்படுத்துகின்றன. இது சிறப்பு. சிறப்பான காட்சிப் படிமங்கள், மிகவும் நுட்பமாக உருவாக்கப்பட்ட காட்சிகள், ஒளிப்பதிவு, சிறப்பான தொகுப்பு, பின்னணி இசை போன்றன கட்டுமரத்தைப் பார்வையாளர்களிடம் சுனாமியுடன் கூட்டிச் செல்கின்றது. ஒரு ஊடகவியல் பேராசிரியராக கப்புலச் சித்தாந்தத்தை பார்வையாளர்களிடம் ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதில் வெற்றி கொண்டுள்ளார். சமூக அக்கறை கொண்ட இயக்குனரின் படமிது என்றால் மிகையாகாது. படத்தில் வரும் அலங்காரம் என்ற அரவாணிப் பாத்திரத்தை இன்னும் விரிவுபடுத்தி, அலங்காரம் சந்திக்கும் வன்முறைகளையும் காட்சிப்படுத்தி இருக்கலாம். பிரியாவுக்கும், ஆனந்திக்குமான வெளியை சற்று அதிகப்படுத்தியிருக்கலாம். அவர்களின் உணர்வுகளை மேலும் வலுப்படுத்தியிருக்கலாம். 73 நிமிடங்களில் இவை சில சமயங்களில் சாத்தியமற்றுப் போயிருக்கலாம். சிங்காரமாக இயக்குனர் மிஷ்கின் நடித்துள்ளார். மிஷ்கினின் சிறந்த நடிப்பு இப் படத்துக்கு மேலும்

வலுவிட்டுகின்றது. மிஷ்கினின் உடல் மொழி அபாரம். இனிமேல் தாய் மாமன் என்றால் மிஷ்கினின் உருவமே எமது மனதில் தோன்றும். பிரீத்தி ஹரன் உட்பட மற்றைய நடிகர்களுக்கு இப் படம் ஒரு புதிய களத்தை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது.

ஒரு இயல்பான காதல் கதையை சமூக நிறுவனங்களின் நிலை மாற்றத்தின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி திரைப்படமாக்கியுள்ளார். ஆணாதிக்க சமூகத்தின் சிதைவுகள் ஆரம்பமாகிவிட்டதை மகிழ்ச்சியுடனும், புன்னகையுடனும் படத்தின் இறுதியில் உறுதியுடன் காட்சிப்படுத்தியுள்ளார். சுனாமியின் பின்னர் கிராமங்களின் நிலையைப் பார்த்து ஒரு விரக்தியுற்ற படைப்பாளியின் தார்மீகக் கோபத்தை அமைதியாக, ஒரு மறுக்கப்பட்ட காதலை கட்டுடைத்து வெளிப்படுத்தியுள்ளார் திரு. சொர்ணவேல்.

Funny Boy

தீபா மேத்தா

(படத்தில் வெளிப்படும் அரசியல் கருத்துகளைப் பற்றிய பார்வை இக் கட்டுரையில் தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது).

தீபா மேத்தா 2012ல் சல்மான் ருஷ்டியின் நாவலான Midnight Childrenஐ அதே பெயரில் இயக்கியிருந்தார். பெரும்பாலான விமர்சகர்களால் மிக மோசமான படமாக அது கருதப்பட்டிருந்தது. இதன் பின்னர் ஷியாம் செல்வத்துரையின் Funny Boy நாவலை, நூலாசிரியருடன் இணைந்து திரைக்கதை அமைத்து இயக்கி இருந்தார். இது ஒரு காலக்கூறு (Period) திரைப்படம். மூல நாவல் தற்பாலியலாளர்களை மையப்படுத்தியிருந்தது. மூன்றாவது நாவலின் காலகட்டம் இலங்கையில் சிறுபான்மையினத்தினரின் மீது இன வன்முறைகள் பிரயோகிக்கப்பட்ட காலப்பகுதி. பொதுவாக இவ்வாறான படங்களை இயக்கும் இயக்குனர்கள் நாவலைப் பல தடவைகள் வாசித்திருப்பார்கள். பல ஆய்வுக் குறிப்புக்களை வாசித்திருப்பார்கள்.

திரைக்கதையை பல தடவைகள் சீர்திருத்தியிருப்பார்கள். அதுவும் தீபா மேத்தாவிற்கு இது ஒரு புதிய களம். இவரது மற்றைய படங்களிலிருந்து மிகவும் மாறுபட்டது.

திரைப்படம் வழமையான தீபா மேத்தாவின் படத்தைப் போலவேயிருந்தது. நாவலாசிரியரின் தந்தை தமிழர். தாய் சிங்களவர். படத்தில் தாய் தமிழர் என மாற்றப்பட்டுள்ளது. படத்திற்கான களம் இலங்கையில் மேட்டுக்குடித் தமிழர்கள் வாழும் பகுதி. அவர்கள் ஆங்கிலத்திலேயே பொதுவாக உரையாடுவார்கள். ஆங்காங்கே சிங்களச் சொற்கள் எட்டிப் பார்க்கும். வெகு குறைவாகவே தமிழ்ச் சொற்களை அவர்களது பேச்சில் கேட்கலாம். கொழும்பில் வாழும் ஏனைய தமிழர்களிடமிருந்து விலகியே இருப்பார்கள்.

படத்தில் வலிந்து தமிழும், சிங்களமும் திணிக்கப்பட்டுள்ளன. படத்தில் பேசப்படும் ஆங்கிலம், அப் பிரதேசத்தில் அவர்களால் பேசப்படும் ஆங்கிலத்திலிருந்து மாறுபட்டேயிருந்தது. படத்தை ஏன் தமிழ் மொழிப்படமாக மாற்றினார்கள் என்பதற்கான விடை 'ஒஸ்கார்'!

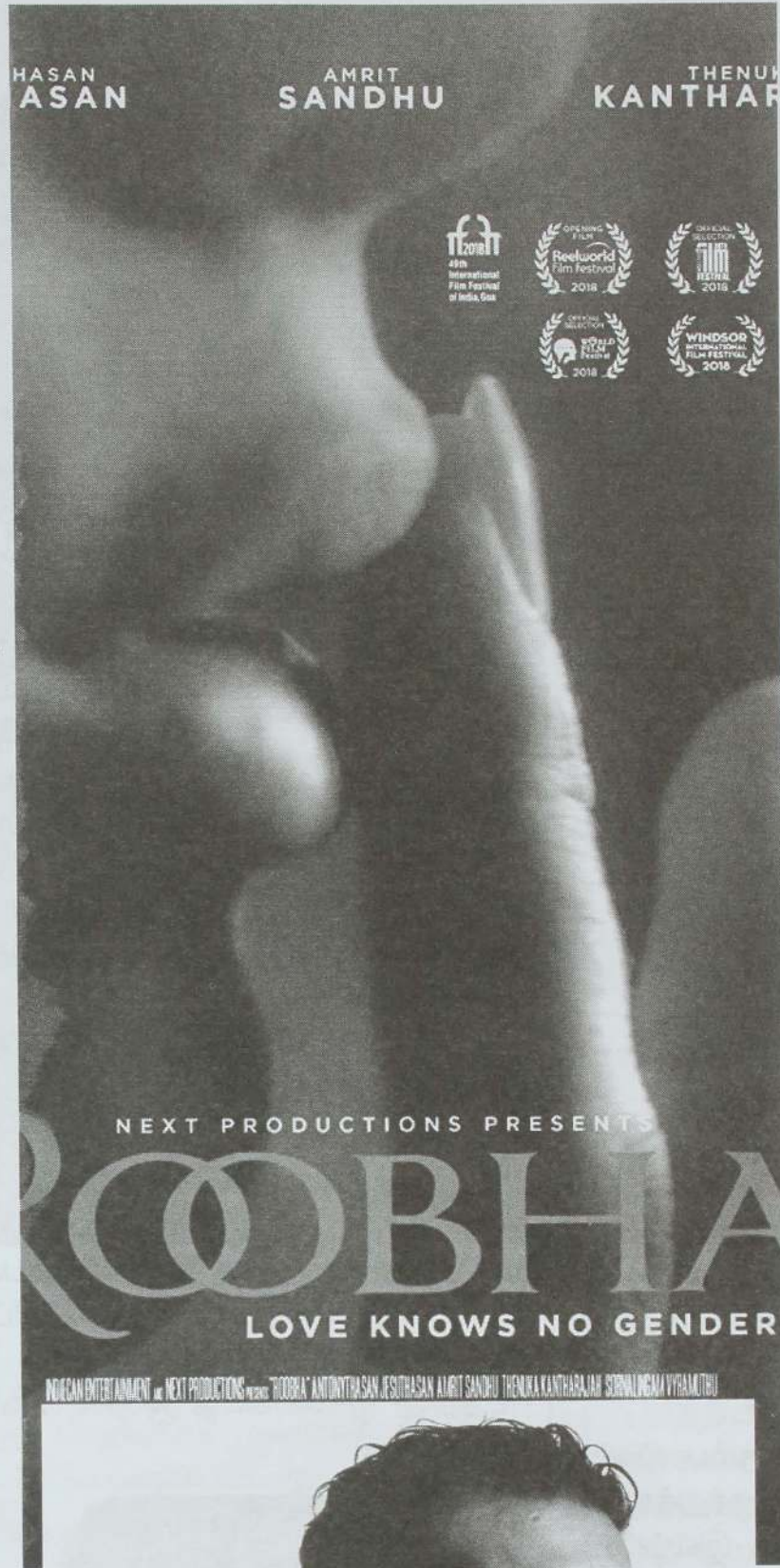
இயக்குனருக்கு படத்திற்கான களத்தில் தெளிவு இல்லை என்பதனை சில காட்சிகள் சுட்டி நிற்கின்றன.

மூல நாவலிலிருந்து திரைக்கதை அமைக்கும் பொழுது பல மாற்றங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன. தற்பாலியலாளர்களை மையப்படுத்தி வெளிவந்திருக்க வேண்டிய படமொன்றில், அவர்களுக்குக் களங்கம் வரும் வகையில் காட்சிகள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

தற்பாலியலாளர்கள் இலங்கை போன்ற நாடுகளில் அதுவும் 1980களில் எவ்வாறு பார்க்கப்பட்டனர்?

இன்று அங்கு தற்பாலியலாளர்களுக்கு 10 வருடம் வரை சிறைத் தண்டனை விதிக்கலாம் என Article 365A (Article 365 of the Sri Lankan Penal Code) சட்டம் உள்ளது.

படத்தில் மீண்டும், மீண்டும் குடும்பமே ஆர்ஜியை கண்டிப்பதாகக் காட்டப்படுகின்றது. சமூகத்தின் எதிர்வினை பதிவு

செவின் எம் சிவம்

ஒரு ஆண், தன்னைப் பெண்ணாக மாற்றிக் கொள்ளும் போது குடும்பம், குடும்பம் சார்ந்த நெருங்கிய உறவுகள், குடும்பம் சார்ந்த சமூகம், பொதுச் சமூகம், அரசியல் சமூகம்-சட்டம் போன்ற அமைப்புகளின் இழுக்கலியல் கோட்பாடுகளின் எதிர் நிலையை சந்திக்க வேண்டும். இவ்வாறான அமைப்புகளை மீள் வெளியேற்ற வேண்டும்.

செய்யப்படவில்லை. சமூகம் அப்போது தற்பாலியலாளர்களை எவ்வாறு எதிர் கொண்டது என்பது பற்றிய எந்த வித அடையாளங்களும் இன்றி திரைப்படம் கடந்து செல்கின்றது. இறுதியில் அதே குடும்பத்துடன் கனடா வந்து சுதந்திரம் கிடைத்துவிட்டது எனக் கூறுகின்றார்கள். "இந்தப் புதிய உலகத்தில், நாமெல்லாம் சுதந்திர அடிமைகள்". அடிமை என்றால் அங்கு சுதந்திரத்துக்கே இடமில்லை. உண்மையில் அங்கும், இங்கும் நாமெல்லாம் அடிமைகள். இப் படத்தின் பார்வையாளர்கள் தற்போதைய இளைஞர்கள், பெற்றோர்கள். இவர்களுக்கு இப் படத்தினூடாக முன்வைக்கப்படும் செய்தி என்ன? சுமார் 25 வருடங்களுக்கு முன்னர் Funny Boy நூல் வெளிவந்த போது தற்பாலியலாளர்கள் இந் நூலைக் கொண்டாடினார்கள். இது அவர்களுக்கான ஒரு பைபிளாக இருந்தது. நம்பிக்கையைக் கொடுத்தது. 25 வருடங்களின் பின்னர் அதே நாவலாசிரியர் படத்தில் Funny Boy க்கான விளக்கம் Bad Boy எனக் குறிப்பிடுகின்றார். அன்று அது கூறப்பட்டு இருக்கலாம். இன்றைய நுகர்வோனுக்கு அவ்வாறான கருத்தை முன்வைக்க வேண்டிய அவசியம் என்ன? இப் படத்தில் மூன்று விடயங்கள் முக்கியமாக கவனத்திலெடுக்கப்பட வேண்டியவை. ஒன்று படத்தின் மொழி, படத்தினூடாக முன்வைக்கப்பட்டுள்ள அரசியல் கருத்துக்கள், மூன்றாவது தற்பாலியலாளர்களைப் பிரதிபடுத்திய முறை ஆகியனவாகும். ஆனால் இம் மூன்று விடயங்களும் படத்தில் முரணாகவேயுள்ளன. படத்தின் பாத்திரங்கள் படிப்படியாக மிகவும் நுண்ணிய முறையில் விசாரணைக்குட்படுத்தப் பட்டிருக்க வேண்டும். ஏனெனில் இப் படம் இன்றைய காலகட்டத்தின் ஒரு முக்கிய பிரச்சினையை மையப்படுத்தியது.

ஒரு படைப்பாளியாக இல்லாமல் பார்வையாளனாக இயக்குனர் படத்தை நகர்த்துகின்றார். தற்பாலியலாளர்களின் அடையாளத்தை சிதைப்பதில் மிகவும் அக்கறையுடன் செயல்பட்டுள்ளார். திரைப்படங்கள் பதிலற்ற பேச்சை முன்வைப்பன. அதாவது திரைப்படங்களில் கூறப்படுபவற்றை கேள்வி கேட்க முடியாது. தீபா மேத்தாவால் முன்வைக்கப்பட்ட அரசியல் கருத்துக்களுக்கு, ஒரு முகமூடியாக தற்பாலியல் காட்சிகள் பதிவுசெய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே நுகர்வோர் அரசியல் கருத்துக்களை உள்வாங்கி, தற்பாலியல் காட்சிகளை அந்நியப்படுத்துகின்றார்கள். உண்மையில் இது ஒரு பார்வையாளனை மனச்சிதைவுக்குட்படுத்துவதாகும்.

நேபாளிய படமான Soongava: Dance of the Orchids, மற்றொரு தமிழ்ப்படமான என் மகன் மகிழ்வன் (My son is gay) போன்றவற்றுடன் ஒப்பிடும் பொழுது, Funny Boy ஒரு ஆழமற்ற, மேலோட்டமான ஒரு மோசமான திரைப்படம். படத்தை தீபா மேத்தா தமிழ் மக்களுக்காக எடுக்கவில்லை. தற்பாலியலாளர்களுக்காகவும் எடுக்கவில்லை. அவரது கவனமெல்லாம் ஒஸ்காரும், பெரும்பான்மைச் சமூகமும் ஆகும். அவர்கள் படத்தை வரவேற்கலாம். ஒஸ்கார் ஒரு வியாபார விருது வழங்கும் நிறுவனம். அவர்கள் எப்பொழுதும் சீரிய படங்களை அல்லது நல்ல படங்களை வரவேற்பதாகக் கொள்வதற்கில்லை. சமூகத்திற்கு எதிரானவர்களே இப்பொழுதெல்லாம் திரைப்பட விழாக்களை நோக்கிப் படமெடுக்கிறார்கள். பெரும்பான்மை சமூக பார்வையாளனுக்கு ஏற்பக் கருத்துக்களை செதுக்கி வெளிப்படுத்துகின்றார்கள். இவர்கள் ஆபத்தானவர்கள். தீபா மேத்தாவும் இவர்களில் ஒருவர்.

ரூபா

லெனின் சிவம் பலராலும் அறியப்பட்ட இயக்குனர். இவரது படங்கள் பல திரைப்படவிழாக்களில் திரையிடப்பட்டுள்ளன. ஷோபாசக்தியின் சிறுகதையை ரூபா என்ற திரைப்படமாக மாற்றியுள்ளார் லெனின் சிவம். பிரதான பாத்திரத்தில் ஷோபாசக்தி நடித்துள்ளார். கோகுல் என்ற இளம் பருவ இளைஞன், தன்னைப் பெண்ணாக நினைக்கின்றான். பெண்ணாக வாழவும் விரும்புகின்றான். ரூபாவாக வாழ்வைத் தொடருகின்றார். அவருக்கும், திருமணமான, குழந்தைகள் உள்ள அந்தோனிக்குமான காதலே ரூபா. படத்தின் ஆரம்பத்திலேயே அந்தோனி ஒரு இருதய நோயாளி எனக் காட்டப்படுகின்றது. இது படத்தின் முடிவில் அந்தோனி இறப்பதற்கு ஏதுவாகின்றது. ஆண்-பெண், ஆண்-திருநங்கை என்ற உறவு ரீதியான சிக்கல்களை இப் படம் முன்வைக்கின்றது. அந்தோனி என்ற கதைசொல்லியினூடாகவே இப் படம் நகர்கி-

ன்றது. பெற்றோர்-குழந்தைகள், பெற்றோர்-திருநங்கை என இவ்விரு சமூகக் கட்டமைப்பும் எதிர்-எதிர் நிலைகளிலேயே உள்ளன. ஒரு ஆண், தன்னைப் பெண்ணாக மாற்றிக் கொள்ளும் போது குடும்பம், குடும்பம் சார்ந்த நெருங்கிய உறவுகள், குடும்பம் சார்ந்த சமூகம், பொதுச் சமூகம், அரசியல் சமூகம்-சட்டம் போன்ற அமைப்புகளின் ஒழுக்கவியல் கோட்பாடுகளின் எதிர் நிலையை சந்திக்க வேண்டும். இவ்வாறான அமைப்புகளை மீறி வெளியேற வேண்டும். இதன் கட்டுப்பாடுகளை, ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளை உடைக்க வேண்டும். ரூபா அதனைச் செய்துள்ளாரா?

கதைசொல்லியான அந்தோனி அந்த நிலையைத் தாண்ட விடவில்லை. தனிப்பட்ட ஆசைகளுக்கும், கனவுகளுக்குமிடையில் சமூக ஒழுக்க நெறிகள் ரூபாவைத் தடை போடுவதை, அவள் எதிர்கொள்ளும் உணர்வு நிலைகளை, நுட்பமாகக் காட்சிப் படுத்தத் தவறிவிட்டார் இயக்குனர்.

ஒரு பொது சமூகத்துக்குரிய உணர்வுகளுக்கு கொடுக்கப்பட்ட முக்கியத்துவம், ரூபாவின் உணர்வுகளுக்கு கொடுக்கப்பட்டதா? இன்று ஒரு மனிதரின் பாலியல் தேர்வு என்பது அவரது தனி மனித சுதந்திரம். கனடாவில் அதனை சட்டம் அங்கீகரிக்கின்றது. அவ்வாறான புறச்சூழலில் வாழும் ரூபாவை, அதுவும் சட்டரீதியாக பெண்ணாக மாறுவதற்கான சிகிச்சைக்கான அங்கீகாரம் உள்ள நாட்டில், ரூபா தனது ஆணுறுப்பை வெட்டி, தன்னை ஒரு முழுமையான பெண்ணாக மாற்றி காட்ட வேண்டிய தேவை ஏன் ஏற்பட்டது. திருநங்கைகளுக்கான கடவுள், அவரது சடங்குகள் போன்ற விடயங்கள் மேற்கத்திய பார்வையாளர்களுக்கும், புத்திஜீவிகளுக்கும் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று ஏற்படுத்தப் பட்டதா? திருநங்கைகளின் புறஉலகைப்பற்றி அக்கறையின்றி காட்சிப் படுத்திவிட்டு, அவர்கள் வழிபடும் தெய்வத்துக்கும், சடங்குகளுக்கும் கொடுக்கப்படும் முக்கியத்துவம், சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களுக்கான ஒரு திறவு கோலாக இவ் விடயங்கள் காட்சிப்படுத்தப்பட்டனவா? என்ற ஐயத்தை ஏற்படுத்துகின்றது. படத்தின் மூலக் கதை ஐரோப்பாவில் நிகழ்கின்றது.

மூலக்கதை
ஷோபா சக்தி.
படத்தின்
அந்தோனியாகவும்
நடித்துள்ளார்
ஷோபா சக்தி.
ஒரு பெரும்பு
மனிதனாகவே
ஷோபா படம்
முழுமையும் உலம்
உருக்கியார்.

ஐரோப்பாவிற்கும், கனடாவிற்கும் ஒரு தனி மனிதரின் பாலியல் தேர்வுகள் குறித்த பார்வைகளும், சட்டங்களும் வித்தியாசமானவை. படம் ரொரன்ரோவில் நிகழ்கின்றது. பிரதியாக்க அமைவிடத்து, திருநங்கை சமூக உருவாக்கத்துடன் பிணைக்கப்படாது, குழப்பமான பிம்பங்களையே பதிவு செய்துள்ளது.

கனடாவில் Pride parade எனப்படும் lesbian, gay, bisexual, transgender and intersex (LGBTI) ஊர்வலம் வருடா வருடம் நடைபெறுகின்றது. உலகின் பல நகரங்களிலும் வருடா வருடம் இவ் ஊர்வலங்கள் நடைபெறுகின்றன. உலகில் அதிக மக்கள் கலந்து கொள்ளும் ஊர்வலம் நடைபெறும் நகரங்களில் ரொரன்ரோவும் ஒன்று. கோகுல் கனடாவில் கல்வி கற்கின்றார். இங்கு அவருக்கு இலகுவாகத் தன்னை ஒரு பெண்ணாக மாற்றுவதற்குத் தேவையான பல தகவல்கள் கிடைத்திருக்கும். ஏன் அவர் மும்பாய் சென்றார்? படத்தில் திருநங்கைக்கான ஒரேயொரு தேர்வாக பாலியல் தொழில் எனக் காட்டப்படுகின்றது. அதற்கான இணைப்பாக ரூபா மும்பைக்குச் சென்று சில காலம் வாழ்கின்றார். இங்கு திருநங்கைகள் சமூகத்தின் உயர் பதவிகளில் உள்ளனர். மூலக்கதை ஷோபாசக்தி. படத்தில் அந்தோனியாகவும் நடித்துள்ளார் ஷோபா சக்தி. ஒரு இரும்பு மனிதனாகவே சோபா படம் முழுவதும் வலம் வருகின்றார். பிள்ளைகளுடன் உரையாடும் பொழுதும், இவரது முகத்தில் புன்னகையைக் காணமுடியாது. முரட்டு முகத்துடனேயே இவர் காதல் கொள்கின்றார். இவரது நடிப்பின் முதிர்ச்சியின்மை தெளிவாகவே வெளிப்படுகின்றது. கோகுல் - ரூபாவாக மாறுவதாக கட்டுடைத்த படம் இறுதியில், அந்தோனியின் இறப்பின் மூலம் தற்கொலை செய்து கொண்டுள்ளது. படத்தின் மூலக்கதை ஷோபா சக்தி. திருநங்கைகளின் உலகத்தைப் பற்றிய முறையான ஆய்வின்மை இதில் தெரிகின்றது. மேற்கத்திய, முதலாளித்துவ சமூக மதிப்பீடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டுள்ளது. சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களுக்கெனத்

தயாரிக்கப்படும் திரைப்படங்கள் தொழில்நுட்ப குறைபாடுகளைத் தவிர்க்கவேண்டும்.

படத்தின் திரைக் கதையில் லெனின் அதிக கவனம் செலுத்தியிருக்க வேண்டும். மேற்கத்திய, முதலாளித்துவ சமூக மதிப்பீடுகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டதை அறிய முடியும். லெனின் சிவம் தொடர்ச்சியாக தமிழ்ப் படங்களை சர்வதேச திரைப்பட விழாக்களுக்கும், சமூகத்துக்கும் கொண்டு செல்கின்றார். இப் படம் ரொரன்ரோ தற்பாலியலாளர்கள் திரைப்பட விழாவில் திரையிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

தமிழ்த் திரைப்பட உலகம் கலாசாரம், பண்பாடு போன்றவற்றை தீர்மானிக்கும் சக்தியாகவுள்ளது. எந்தவொரு மொழிப்படங்களிலும் இல்லாதளவு தமிழ்ப்படங்களில் நுண்ணிய அரசியல், சமூக கருத்துகள் தொடர்ச்சியாக முன்வைக்கப்படுகின்றன. சீரிய, தரமான படங்களாக தமிழ்ப் படங்கள் மலரவில்லை. ஆனாலும் நுகர்வோர் மீது தாக்கங்களை ஏற்படுத்தத் தவறவில்லை. இம் மூன்று படங்களையும் பெரும்பான்மை தமிழ்ச் சமூக ஊடகங்கள் கவனிக்கத் தவறினாலும், இவற்றின் தாக்கத்தை தமிழ்ச் சமூகம் உணரத் தொடங்கும் காலம் வெகு தூரத்திலில்லை.

0

திசேரா

ஓவியங்கள்-

சீ.ருத்ரா

சிவ வரதராஜன்

கிண்புகள்
புத்தகம்
மூப் ஸெவ் கட்

“

நாங்கள் பிறந்த கரையில் தான் எங்கள் முட்டைகளை இடுவோம்.
தாய்வீட்டில், எனக்கும் அந்தக்கரைக்கும் இடையிலான வரைபடம்
எனக்குள் இயற்கையாகவே வரையப்பட்டிருக்கும்.
நாங்கள் கடலோடிகளுக்கே வழிகாட்டிகள்”

1.

ஒருவார காலமாக
வீட்டிலிருந்து மீன்
வாசனை எழவில்லை.
பொரிக்கும் போது எண்ணெய்யுடன்
தோல் கருகி எழும் வாசமோ,
அம்மா வறுத்து இடித்த மிள-
காய்த் தூளுடன், தேங்காய்ப்
பாலுமாகக் கொதிக்கும் வாசமோ
அற்றதாக வீடு மாறியிருந்தது.
சமையலறைக்குப் பின்னான
நீர்க்குழாயின் தரையில் மீன்
செதில்கள் மின்னவில்லை.
சுவாசப் பூவுக்கும், குடலுக்கும்
கத்தும் பூனை வரவில்லை. நாயும்
ஓடித்தரத்த வேண்டிய தேவை
இல்லாமல் போனதால்
படுத்தறங்கியது.
நாங்கள் மீனின்றி உண்ணப்
பழகினோம். மீன் கட்டாய
தேவையை எங்களுக்குள்
ஏற்படுத்தியிருக்கவில்லை
என்பதால் அந்த வாரம்
சலனமின்றிக் கடந்தது.
சதைக்கலங்கள் பெருப்பிக்கப்
பட்ட புரொயிலர் கோழிகளை
உண்பதில்லை என்ற
தீர்மானத்தை நாங்கள் பல
காலமாக எட்டியிருந்தோம்.
அவைகள் படுமோசமான
பின்விளைவுகளை
ஏற்படுத்திவிடும் என்பது
எங்களுக்குத் தெரிந்திருந்தது.
ஏனென்றால் எங்களுக்குப்
பெண்பிள்ளைகள் இருந்தார்கள்

என்பது கூட காரணமாக இருக்கலாம். சுவை-
களை இழந்த சக்கைகளை போராடாமல்
உண்பதை அவமானமாக நினைத்திருக்கலாம்.
நண்டு நாட்டுக்கோழியின் வீரத்துக்கு அவை
வேற்றுக்கிரக தூரத்திலிருந்தன.
நாக்கு மீனைக் கேட்பதாகவும் மூக்கு அதனை
ஆமோதித்ததாகவும் அவள் சொன்னாள். முதல்
நாளிரவு சிறந்த சுவையான உணவை உண்பதாக
கனவுகண்டிருக்கலாம். அல்லது பக்கத்து வீட்டு
உரையாடலில் மீன் நீந்திச்சென்றிருக்கலாம்.
பணமும் பையுமாக நடந்தேன். வீட்டிலிருந்து
கேட்கும் தூரத்தில் கடலிருந்ததால். காலை
மாலையில், பெரும்பாலும் காலையில்தான்
வலை வளைக்கப்படும் நாட்களில் துடிக்கும்
மீன்கள் கிடைக்கும். மடிக்குள் மீன் துடிப்பதை
ரசிப்பதும் படம்பிடிப்பதுமாகவும் சிலர்.
அதிகமான மீனிருந்தால் லாபமாய்த் தருவார்கள்
என்பதால் அப்படிக்கிடைக்க வேண்டுமென்பது
எல்லாருடைய வேண்டுகோளாகவும் இருக்கும்.
அளவாக இருந்தால் வியாபாரிக்கு
கொடுத்துவிடுவது வாடிக் காரர்களுக்கு லாபம்.
கொஞ்சமாக இருந்தால் கறி காரர்களுக்குத்தான்.
ஆனால் விலை அதிகமாக இருக்கும். பலரும்
துடிப்புடன் இருப்பதைப் பெறுவதற்காகவே
கூடினார்கள்.
கடலின் முடிவுக்கோட்டிலிருந்து பதுங்கி விரிந்த
கீற்றுக்கள் பனியை உருக்கி காற்றுள் கலந்தது.
உடலுக்குள் சிலிர்ப்புடன், அணைத்த காற்றின்
கதகதப்புடன் நடந்தேன். காதைக் குத்தும் குளிர்
இல்லாவிட்டாலும் பனிக்காற்று மார்கழி
ஈரலிப்புடனிருந்தது.
கரையில் இளநீல பைவர் தோணிக்கருகில்
ஒருவன் நின்றிருந்தான். மடித்துக்
கட்டிய சாரன், சட்டை போடாத உடம்பில்
எட்டு மாதங்களாகச் சுமக்கும் சிசுவை அவன்

வயிற்றுக்குள் வைத்திருந்தான்.
சிசு உதைப்பதினாலோ அவன்
குனிந்து நிமிர்ந்ததினாலோ அது
ஆடிக்கொண்டிருந்தது.
கன்னங்களில் ஆங்காங்கே
வெள்ளை முடிகளைக் குத்தியி-
ருந்தான். சாதாரண அளவைவிட
நெற்றியும் மூக்கும்
பெருத்திருப்பது அவனை உயரம்
குறைந்தவனாகக் காட்டியது. ஒரு
உருண்டை மனிதனாக அவன்
எனக்குத் தெரிந்தான். அந்த
வாடிக்குள் நான்
சந்தித்திராத முகத்தை அவன்
வைத்திருந்தான். சிலவேளை
கரைக்கு இழுக்கும் கயிறுடன்
உருண்டு கிடந்திருப்பதால்
நான் காணாமல்
விட்டிருக்கலாம். அந்த
வாடியைச் சேர்ந்த
உயரமானவர்கள் பலர் இருந்-
தார்கள்.
“மீன்” என்றேன்.
“பிடித்தால் கிடைக்கும்”
சலிப்புடன் சொன்னவன்.
“அவற்றைப் பிடிப்பது
தொடர்பில் நான் கவலையுடன்
இருக்கிறேன்” அவனது கண்க-
ளில் கருணையைக் காட்ட
புருவங்களும் மேற்கன்னமும்
சுருங்கியதை அவதானித்தேன்..
“நான் குழப்பத்தில் வீழ்ந்து
இரண்டு
நாட்களாகின்றன”. அவனது
வார்த்தைக் கோர்வைக்குள்

ஏதோ இழைந்து கிடப்பதாகப்பட்டது. அது வெறுப்பாக சோம்பலாக கருணையாக என்னவாகவும் இருக்கலாம். அது பெரும்பாலும் கருணையாகவே இருக்க வேண்டும் என்பது ஊகமாக இருந்தது. “உணவுச்சங்கிலியின் தொடர் முடிவற்றது”

ஆறுதல்

சொல்வதாகத்தான் அதைத் தொடங்கினேன். “இயற்கையின் நியதிக்குள் தீர்மானிக்கப்பட்டவை” “யார் வாழ்வை யார் தீர்மானிப்பது” “இது முடிவல்ல தொடர்ச்சி” அவனது முகம் கோணலாகி கோபம் உள்ளிருந்து எடுத்துவந்த சொற்கள் கடுமையாக இருந்தது. “எல்லாம் மனித அரசியல்” என்றான். துடுப்பை மணலில் குத்திக் கொண்டே நடந்தான். அவனது கால்கள் மண்ணில் புதைவதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தேன். அதைக் கோபத்தின் அழுத்தமாக எடுத்துக் கொண்டேன். அவை சென்ற வேகத்தை விட சடுதியாகத் திரும்பின. இப்போது அவை என் முன்னே நின்றன. இருவரின் கால்களுக்கிடையிலும் அந்த நீல மிதப்பான் குறுக்கிட்டது.

“உனக்கு மீன் வேணுமா? என்ன மீன்” ஒரு முடிவுக்கு வந்திருக்கவேண்டும்.

“முள்ளில்லாதது” அவனது சிரிப்பின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொண்டு “அதிக முட்களைக் கொண்டிராதது” என அர்த்தப்படுத்திக் கொள்ளுமாறு கேட்டேன். அவன் என் கூற்றை ஏற்றுக்கொள்வதாக தலையை ஆட்டினான். துடுப்பைத் தோணியினுள் போட்டுவிட்டு தள்ளும்படி சைகை காட்டினான். அது கட்டளைக்கு ஒப்பானதாயிருந்தது. இரவின் அலை கரையேறி ஊறியிருந்தது தோணி வழக்க உதவியாயிருந்தது. ஒரு அலை சுருண்டு முடியும்- அடுத்த அலை தொடங்கும்- இடத்துக்கும் இடைப்பட்ட சிறியபகுதிக்கு அந்த நீல மிதப்பானைக் கொண்டுவந்து சேர்த்தோம். என்னை முதலில் ஏறச் சொன்னான். நான் திகைத்துப்போனேன். அவன் அப்படிச் சொல்லப்போகிறானென புரியாமலையளவும் நினைக்கவில்லை. “வீட்டில் சொல்லவில்லை” என்றேன். “அது எங்கும் போகாது உனக்காகக் காத்திருக்கும்” உடனடிப்பதில்கள் அவனிடமிருந்தன. “நீச்சல் தெரியாது” “தோணிக்கு தெரியும்” “கடலென்றால் பயம்” “கடலுக்குள் ஆறு இருக்கின்றது” எனைத் தப்பிக்க விடாமல் விநோதமான பதிலுடன் - அவனும் அப்படியே மாறியிருந்தான். நான்முதலில் கரையில் கண்டவனாக அவன் இருக்கவில்லை. சிசு பிறந்த வயிற்றையும் வலுவான தோள்களையும்

அவன் அடைந்திருந்தான். கட்டளைக்கு அடிபணியுமாறு அவனது கண்கள் பயமுறுத்தி பைபர் நாரிழையினால் பின்னப்பட்ட அந்த இளநீல மிதப்பானுக்குள் எனைத் தூக்கி அமர்த்தியது. அலை மடிய அதன் முதுகில் அவனும் பாய்ந்து ஏறிக்கொண்டான். கடல் எங்களை வேகமாக உள்ளிழுத்தது.

என் உதடுகள் காய்ந்து போனது. வெளிச்சம் நீரில்பட்டு கண்ணுக்குள் தெறித்தது. அவனது முகம் இலகு தன்மையைத் தாண்டி மலர்ந்திருந்தது. அபூர்வமான சிரிப்பு அவனது உதட்டுக்குள் கசிந்திருந்தது. அது மாறவே இல்லை. அவன் இந்தப்பயணத்தை மனதார ஏற்று ரசித்துக் கொண்டிருக்கிறான் எனத் தோன்றியது. இப்போது என் பார்வையை எதிர்கொண்டு சிரித்தான். “இன்று அதிகம் படிக்கப்போகின்றாய்” என்றான்.

“கடற்பயணம் குறித்து நான் நிறைய கட்டுரைகள் வாசித்திருக்கிறேன்” “நான் சொன்னது வாழ்க்கையை” எழுந்து நின்று கைகளை உதறினான். நான் விளிம்புகளை இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டேன். காலுக்குள் இருந்து கண்ணாடிப் போத்தலொன்றை எடுத்து வாய்க்குள் நீரை ஊற்றினான். சில சொட்டுக்கள் நாடியில்பட்டு நெஞ்சுக்கோட்டில் இறங்கி தொப்புளை நிறைத்தது. “வேணுமா” எனக்கேட்டான். நான் எச்சிலை விழுங்கியதை அவன் கண்டிருக்க வேண்டும். வாங்கிக் குடித்தேன். சுவையே தெரியாத தேவாமிர்தம் போல இருந்தது. தான்தான் உச்சுக்கட்டச்சுவை என்பதை அந்தச்சுவை எல்லோருக்கும் சொல்லி வைத்திருக்கின்றது- எனது தொண்டையினூடு அது இதமாக இறங்கும்போதே அவனது தொண்டை கரகரத்தது. “ம்..இறங்கு” எனக்கு மற்றுமொரு உத்தரவு செவியை வந்தடைந்தது. அது அதிர்ச்சியைத் தந்தாலும், நான் பயத்தைக் கலந்து சிரித்தேன். “நீங்கள் குறும்புக்காரர்” எனப் பூனையைப் பிடிக்க பூதமாகியது. பலூன் சடுதியாக ஊதப்பட்டதைப்போல முகம் பெருத்துச் சிவப்பாகியது.

“நீ தானே மீன் கேட்டாய்” கடுங்கோபம் வார்த்தைகளை அழுத்தித் தந்தது.

“இல்லை ஆமாம். நான் கறிக்கு ” நான் பயந்து விட்டேன் என்பதை வார்த்தைகள் காட்டிக் கொடுத்தது.

“போ...போய்ப் பார்” வலது கழுத்தில் இடது கையும், இடது தொடையில் வலது கையுமாக தூக்கி கடலுக்குள் வீசினான். சுற்றும் எதிர்பார்த்திராத கணப்பொழுதில் அது நடந்து முடிந்தது.

உள்ளே ஊடுருவி சுற்றியிருந்த நீர் முட்டைகளை உதறி நாசிக்குள் உவர்ப்புடன் முதலாம்முறை மேலே வந்து கையைக் காட்டினேன்.

எனக்கு மூச்சு முட்டியது. அவன் முகம் சிறுத்துப்போகச் சிரித்தான்.

அமிழ்ந்து இரண்டாம் முறை மேலே வந்தேன். மூச்செடுக்கச் சிரமப்பட்டேன். “இரண்டு நாட்கள் இங்கேயே கிடக்கும் வாழ்க்கை.” இன்னும் ஏதேதோ சொன்னான். விளங்காமல் அமிழ்ந்தேன்.

மூச்சை இழுத்துப் பிடித்துக்கொண்டு துடித்து கைகளை அசைத்து மேலே வந்தேன். அங்கு எதுவுமே யாருமே இல்லை. சுற்றியாடும் உப்பு நீரின் மத்தியில் தலைமட்டும் மிதந்திருந்தது. கண்கள் முழு இரவை அடைந்தது.

2.

அதியற்புதமானதும், வியக்கத்தக்கதும், யாருக்கும் கிடைத்திராததுமான ஒரு பயணத்தை மேற்கொண்டிருந்தேன். ஓட்டின் விளிம்புகளைப் பற்றியிருக்க தட்டையான கால் - கைகளால் வலித்து அந்த ஆமை எனைக் கொண்டு போய்க்கொண்டிருந்தது.

எப்போதும் எனக்குள் இல்லாத புதிய மனம் பிறந்திருந்தது. எந்த சிந்தனைகளும் அற்று கடலைப்போல அது விரிந்து கிடக்க காற்றில் பறப்பதாய் எடையிழந்து வெகு

இலகுவாகியிருந்தேன். காற்றில் ஆமையின் முதுகில் பறப்பதைப்போல அல்லது அலாவுதீனின் பறக்கும் பாயில் மிதப்பதைப்போலவே அதை உணர முடிந்தது.

ஊடுருவிய ஒளிக்கற்றைகளுக்கு தோல் மினுமினுப்பைக் காட்டிக் கொண்டும், விளையாடியும், கூட்டமாகப் பயணித்துக் கொண்டும் மீன்கள் மிதந்தன. நாங்கள் சாய்வாக அடியை நோக்கிப் போய்க் கொண்டிருந்தோம்.

சித்திரம் வரையப்பட்ட மீன்களும், வண்ணப்புள்ளிகளால் கோலமிடப்பட்ட மீன்களும் புதிய விருந்தாளியாகிய எனக்கு வணக்கத்தைத் தெரிவித்துக் கடந்தன. எந்தத் தடையும் இல்லாத பயணம் அது. எதுவும்- யாரும் குறுக்கிடவுமில்லை, வளைந்து நெளிந்து போகவுமில்லை. கண்ணாடி நூலிழையை நீட்டுவதைப்போல மிகநேராக எனைக் கொண்டு சென்றது. நன்கு பழக்கப்பட்ட ஊர்வாசி வீட்டை தெரிந்துவைத்திருப்பதாக இலக்கை நோக்கி நீந்தியது.

நான் வரப்போவதை தாங்கள் இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னரே உணர்ந்து கொண்டதாகவும், அதன்படி எனை இடத்துக்குக் கொண்டுவந்து சேர்க்கும் பொறுப்பு அதற்குப் பிரித்துக்கொடுக்கப்பட்டதாகவும் தெரிவித்தது.

“ஏன் தெரியுமா?”

“உனக்கு கடினமான முதுகு” கதைக்கும்போது காற்றுக் குமிழிகள் விடுதலையடைந்தன.

தான் பிறந்தது எனது கடற்கரையெனவும், அதுதான் தன் தாய்வீடு என்றும் சொன்னது.

“நாங்கள் பிறந்த கரையில்தான் எங்கள் முட்டைகளை இடுவோம். தாய்வீட்டில், எனக்கும் அந்தக்கரைக்கும் இடையிலான வரைபடம் எனக்குள் இயற்கையாகவே வரையப்பட்டிருக்கும்.

நாங்கள் கடலோடிகளுக்கே வழிகாட்டிகள்”

அதை நம்புவதாகத் தலையாட்டினேன். ஆனால் அதைப்பார்க்க அதற்கு வாய்ப்பில்லை என்பதால்

“அப்படியா” நான்தெரியாததை அதனிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டதையிட்டு அது பெருமைப்பட்டும்.

எனைக்கடந்த மீன்கள் கப்பலில் அலங்காரப்பணியில் ஈடுபட்டிருப்பவை.

“அவைகள் கலை நேர்த்தியுடன் அந்த வேலையைச் செய்து முடித்துவிடக் கூடியவை”

நம்பிக்கையுடன் தெரிவித்தது. “அதைக் காணத்தானே போகின்றாய்”. “கப்பலா?”

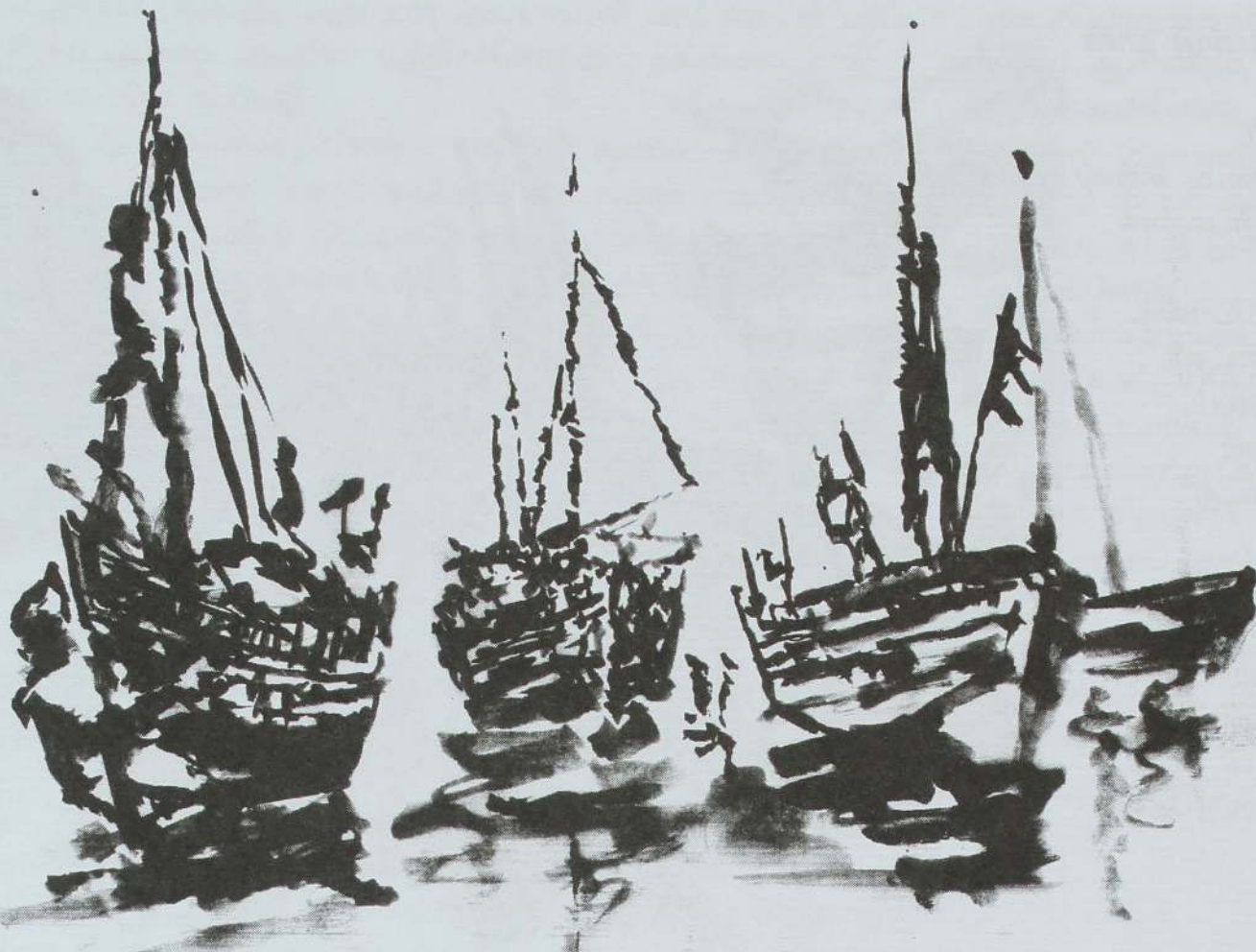
“எங்கள் தங்குமிடம்- அங்கு பாசிகள் செழித்திருக்கும்”

அதற்குப் பசித்திருக்க வேண்டும். “பாசி” என்பதை சுவைத்துச் சொன்னதைக் கவனிக்கத் தவறவில்லை. சிறு மீன்குஞ்சுகள் ஆடிப்பாடிக்கொண்டு நன்றி சொல்லக் காத்திருப்பதாகச் சொன்னது.

“எனக்கா” அது கூறியதன் அர்த்தத்தை நான் அடையவில்லை நெருங்கக்கூட இல்லை. அதன் சொற்கள் எல்லாமே எனக்கு ஒன்றன் மேலொன்றாகப் படிந்திருந்தது. தரையில் கடல்தாமரைகளும் கூடவே கறுப்பு - வெள்ளை மஞ்சள் நிறத்தில் சில மீன்களும் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“அவை தாமரைக் காத்தான் மீன்கள்...கடற்றாமரைதான் அவற்றின் இருப்பிடம்” என்றது. அருகில் கிடந்த அது டயராக இருக்கவேண்டும். ஆனால் அது பாசியால் மூடப்பட்டு பலவற்றின் வாழிடமாகி இருந்தது. மயில் தோகையை விரித்து நிற்பதாக வெள்ளையில் கருத்த புள்ளிகள் இடப்பட்ட சாமிமீன்கள் இரண்டு நின்று கொண்டிருந்தன. அவற்றின் முட்கள் விசமானவை என்றும், என்னைக் கொண்டு விடக்கூடியது என்றும் ஆமை விபரித்துக் கொண்டே வந்தது. இருட்டால் மூடப்பட்ட ஒல்லாந்தர் காலக் கோட்டையைப் போல கப்பல் மங்கலாகத் தெரிந்தது.

அந்தக் கப்பலைப்பற்றி அலைந்த கதைகள் எனையும் எட்டின. 1978 பெருஞ்சூறாவளி தின்ற பெருந்தீனி. கரைதட்டிய யப்பான் கப்பல் இழுக்கப்படாமல் மண்ணுள் பாதி புதைய கடலரித்து ஓட்டையிட்டு இரும்பைத் துளைத்து நீர்புகச செய்து மூழ்கடித்தது. அதன் பாகங்கள் சூழியோடிகளால் களவாடப்பட்டன. யுத்தம் ரோந்து செய்து அதைத் தடுத்திருந்தது.

Relax 31e

3.

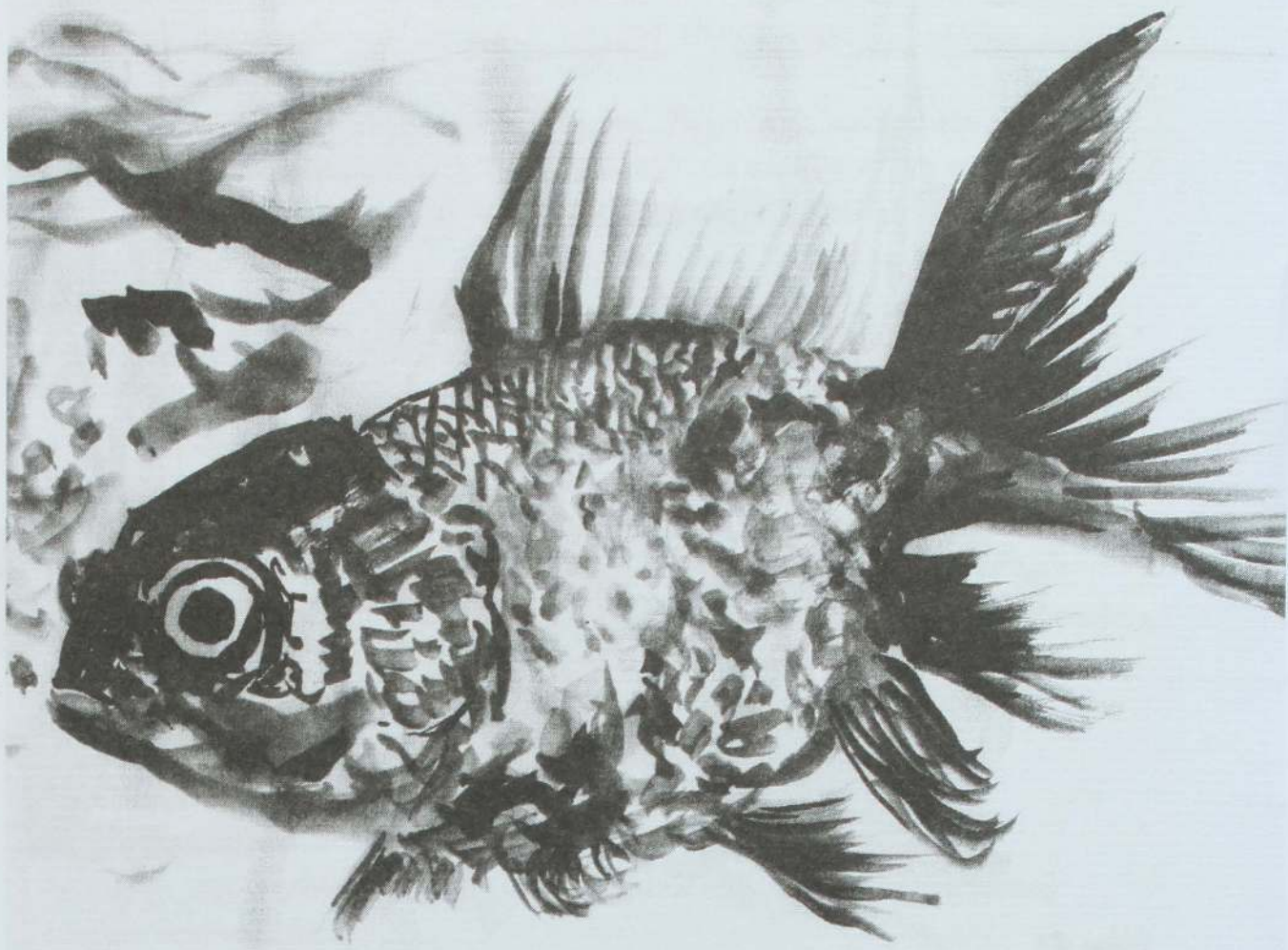
அந்தக் கப்பலைப்பற்றி அலைந்த கதைகள் எனையும் எட்டின. 1978 பெருஞ்சூறாவளி தின்ற பெருந்தீனி. கரைதட்டிய யப்பான் கப்பல் இழுக்கப்படாமல் மண்ணுள் பாதி புதைய கடலரித்து ஓட்டையிட்டு இரும்பைத் துளைத்து நீர்புகச் செய்து மூழ்கடித்தது. அதன் பாகங்கள் சுழியோடிகளால் களவாடப்பட்டன. யுத்தம் ரோந்து செய்து அதைத் தடுத்திருந்தது. இத்தனையாண்டுகளிலும் அது பாசிமரமாகி உயிரினங்களுக்கு உணவையும் பாதுகாப்பையும் கொடுத்திருந்தது. கப்பலை அண்மித்துக் கொண்டிருந்தோம். பெரிய இருண்ட கோட்டை தெரிந்தது. பாசியேறிய கருங்கற்களாகவே இரும்புத் தூண்கள் மாறியிருந்தன. நிலைக்குத்தாக நின்று வாலையாட்டிக் கொண்டிருந்த டொல்பின் வணக்கத்தையும், நன்றியையும் தெரிவித்தது. அலைகள் எடுத்துவந்த கோட்டைகளை மீன் குஞ்சுகளுக்கு தானே எடுத்துவந்து கொடுத்ததாகவும்- அதனால் அவைகள் தன்மீது பாசத்தை அதிகரித்துக் கொண்டதாகவும் அதற்குக் காரணமான எனக்கு கடலில் கரைந்திருக்கும் உப்பளவு நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்வதாகவும் கூறியது. கீச்சுக்கீச்சென வேகமாகவந்த குமிழிக் கூட்டம் எனைச் சுற்றிக்கொண்டது. அதற்குள் எல்லா வர்ணங்களையும் மின்னின. என்னிரு கைகளையும் பற்றி இழுத்தன. சின்னச் சின்ன கவ்வல்களால் நான் இழுபட்டேன். இரு வெள்ளைக் கோடுகளும் முன்பக்கம் கறுப்பாகவும் பின்பகுதி செம்மஞ்சள் நிறமும் கொண்ட அந்த மீனின் அதட்டலில் குஞ்சுகள் பின்வாங்கின. அத்தனை பெரிதாக அது இல்லா விட்டாலும் அதன் கண்கள் மிகப்பெரிய தலைவனுக்குரியதாகத் தெரிந்தது. அதன் வணக்கத்தை ஏற்றுக் கொண்டேன். நான் தங்கள் மீது அளப்பரிய அன்பைக் கொண்டிருப்பது தங்களுக்கு ஆச்சரியத்தை அளித்ததாகவும், தங்கள் குழந்தைகள் மீதுள்ள அன்பைக் கண்டு வியந்ததாகவும் அறிவித்தது. மீண்டும் மீண்டும் புதிர்களால்

நிரப்பப்பட்டேன் என்பதை நான் மட்டுமே அறிந்திருந்தேன். இடைக்கிடை மீன்களைத் தின்றதைத் தவிர வேறெதுவும் செய்தவை ஞாபகத்தில் இல்லாத போது முதலையின் முதுகில் வந்த குரங்காக இருந்து விடுவேனோ என எண்ணிய கணத்தில், அப்படியிருக்காதெனவும் தேற்றிக் கொண்டேன். அவர்கள் கருணைக்குள் பழிவாங்கும் வாசம் இருக்கவில்லை. இரும்புச் சட்டகத்துக்குள்ளால் நான் அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். எனக்காக எல்லாம் தயார்நிலையில் இருந்தன. வெளியில் தெரிந்த கப்பல்

உள்ளே இல்லை. அதுவொரு ஆடம்பரமான வாழ்க்கையாகத் தெரிந்தது. பல வர்ண விளக்குகள் ஒளியூட்டிக் கொண்டிருந்தன. தேவதைகளாக மீன்களெல்லாம் பறந்தன. நானும் அரச கோமகனாக உணர வேண்டியிருந்தது. அலங்கரிக்கப்பட்ட உணவருந்தும் மேசைக்கு முன்னால் நின்றோம் - நான் நின்றேன் அவைகள் மிதந்தன. முருங்கை, வெண்டி, போஞ்சி, பசளி, சிவப்பாய் தக்காளியென எல்லாம் கலந்து செய்யப்பட்ட சுவையான சூப்பை அவர்கள் தந்தார்கள். ஐந்து நட்சத்திர அந்தஸ்து அதற்கிருந்தது. “இது பாசிகளால் செய்யப்பட்டது” என ஆமை கூறியதன் பின்புதான் அதிலொரு வழுவழுப்புத் தன்மையை உணர்ந்தேன். தங்களைத் தாங்களே உணவாக்கித்தர முடியாததற்கு மன்னிப்புக் கேட்கப்பட்டது. அதைவிட இந்த உணவுகள் இன்னமும் சுவையுடையதாகவும், ஆயுளை அதிகரிக்கச் செய்துவிடும் எனவும் சொல்லப்பட்டது.

மேல்தளத்தில் கண்காணிப்பு அறையும், கூடவே இணைந்துள்ள கப்டனின் அறையும் எனக்காகத் தயார் செய்யப்பட்டிருப்பதாக அழைத்துச் செல்லப்பட்டேன். கண்ணாடியில் ஓட்டிக்கொண்டிருந்த நட்சத்திரங்கள் இங்கு துப்புரவுப் பணிகளைக் கவனித்துக் கொள்வதாகச் சொன்னார்கள். அந்த அறை பயனுள்ள ஒருவருக்காகக் காத்திருப்பதாகவும், அது நானாக இருப்பதையிட்டு மகிழ்ச்சியடைவதாகவும் தெரிவித்தன. ஒரு கப்பலின் தளங்களை அப்போதுதான் நேரடியாகப் பார்த்தேன். அவர்களின் வசிப்பிடம் பிரமாண்டமாய் இருந்தது கூடவே அமைதியும். எனக்குத் தெரிவிக்க இன்னமும் இரு விடயங்களும், நிறையக் கதைகளும், ஏராளமான காட்சிகளும் இருப்பதாகக் கூறியவர்கள் “இது உங்கள் ஓய்வுக்கான நேரம்” என்று சொல்லி அறைக்கதவைத் திறந்து மூடிவிட்டு எல்லாமும் சென்றன. கட்டுப்பாட்டறை பாசியாலும், மணல் துகள்களாலும் மூடப்பட்டு சிதைவடைந்து காணப்பட்டது. அறை துப்புரவு செய்யப்பட்டு பாவிக்கத்தக்கதாய் மாற்றப்பட்டிருந்தது. கட்டிலில் சாய்ந்தபடி அவர்களின் அன்பில் முழுகினேன். எதிரே திறந்திருந்த அலுமாரிக்குள் கண்கள் ஓடின.

அடுக்கப்பட்ட புத்தகங்களைக் கண்டு நான் இழுக்கப்பட்டேன். பாசிகளைத் தட்டினேன். கடற்பயண நூல்கள் அதிகமிருந்தன. பீகிள் கடற்பயணம்- சார்ஸ் டாவின், கலிவர் பயணங்கள், கற்பனைக் கடற்பயணம்- ஜேம்ஸ் புளம், கடல்பயணக்கதை ரொபேர் போல்க், கெப்டன் கூக்ஸ்- றோபரே பிளெட்னி, மகலன், வாஸ்கொடகாமா எனவும், காலநிலை மாற்றங்கள், கடல்சார் உயிரினங்கள், அபாயகரமான கடற் கொள்ளையர்கள் என அலுமாரி நிறைக்கப்பட்டிருந்தது. முடியுமானளவு உறிஞ்சிவிட வேண்டுமென நினைத்துக் கொண்டேன். கப்பல்களும் போர்வீரர்களும் சிவப்பு கபில நிறத்தில் அட்டை நிரம்பியிருந்த 'வெனிஸ் பேரரசின் கடற்பயணங்கள்' கைகளில் தூக்கி சாய்ந்தேன். ஜோன் மொரீசுக்கு நன்றி கூறிக் கொண்டேன். வெனிஸ் நகர சாம்ராஜ்யத்துடன் மிதந்தேன். நெப்போலியன் கம்பீரமாகக் கடந்தான். அவனைத் தொடர அடியெடுத்து வைத்தேன். இடையில் மனைவி குறுக்கிட்டாள். "நீங்கள் எந்த வேலையையும் சரியாகச் செய்வதில்லை". நான் தொலைந்து போய்விட்டேன் என்று தான் நம்பியதாகவும் - அல்லது காணாமல் ஆக்கப்பட்டுவிட்டதாக. பிள்ளைகள் குறித்து வேதனையடைந்திருந்தாகவும் கூறினாள். காலில் எறும்பு ஊர்வது போல இருந்தது. எனக்கும் குடும்பத்தில் பொறுப்புள்ளது என எச்சரித்தாள். காலில் எறும்பு கடித்துக் கொண்டிருந்தது உதறினேன். நான் அக்கறையின்றித் திரிவதாகக் குற்றஞ்சாட்டினாள். காலில் எறும்பு கடித்து வலியை உண்டாக்கியது. காலைச் சொறிந்து குனிந்தேன். மீன்குஞ்சுகள் காலில் மொய்த்துக் கொண்டிருந்தன. அவளைக் காணவில்லை. கனவு மூடியிருக்கலாம். அவைகள் விட்ட லாலா குமிழிகளைப் பின் தொடர்ந்தேன். இரும்புத் தூண்கள், நீண்ட குழாய்கள் எனத் தாண்டினோம். படியிறங்கி மேல்தட்டு முன்தளத்துக்கு வந்தோம். அவர்கள் விளையாட்டுக்கென ஒதுக்கப்பட்ட இடமாக இருந்தது. சிதறிய பொருட்களுக்கிடையில் மண்ணால் செய்யப்பட்டு சிப்பிகள் பதிக்கப்பட்ட அந்தக் கோட்டைகளைக் கண்டேன். அதன் பிம்பம் எனக்குள் ஞாபகத்திலிருந்தது. ஆனாலும் நான் இதற்கு முன்னர் இங்கு வந்திருக்கவில்லை. "களைப்பு நீங்கி விட்டதா" ஆமை கேட்க, வரிவிழுந்த கறுப்பு செம்மஞ்சள் நிற மீனும் இன்னும் சிலவும் பின்னே நின்றன. நான் சிரித்தேன். இதைத்தான் தாங்கள் காட்ட நினைத்த ஒரு விடயமெனவும், அவைகள் (கோட்டைகளைக் காட்டி) என் பிள்ளைகளால் செய்து அனுப்பப்பட்டவை

என்றும், குஞ்சுகளுக்கும் எனக்குமிடையில் அவைகள் பிணைப்பை உண்டாக்கினவென்றும் வரிவிழுந்த மீன் கூறியது. சூரியன் சரிந்து கொண்டிருக்கும் நேரங்களில் நாங்கள் கடலின் கரையை அடைவது வழமை. மண்ணால் கட்டிய கோட்டைகளைக் காணாத அடுத்த நாளில் "அவை அவைகளால் கொண்டு செல்லப்பட்டு மீன்களுக்குப் பரிசளிிக்கப்பட்டிருக்கும்" ஆறுதல் படுத்தினேன். பின்னைய நாட்களில் அவர்கள் குஞ்சு மீன்களுக்காகவே கோட்டைகளைக் கட்டத்தொடங்கினார்கள். சரிந்திருந்த கோட்டையைச் சரிசெய்தேன். குஞ்சுகள் பெரிய கோட்டையொன்றைக் கட்டித்தரக் கேட்டன. "முடியுமானபோது அதை நிகழ்த்திவிடுகிறேன்" என்றேன். ஆமையையும் வரிவிழுந்த மீனையும் பின்தொடர்ந்தேன். எனக்குப்பின்னால் இன்னமும் சிலவை தொடர்ந்தன. எனக்குத் தெரியப்படுத்த வேண்டிய இன்னுமொரு விடயத்துக்காக அழைத்துச் செல்லப்படுகின்றேன் என்பதை ஊகித்தேன். படியிறங்கி நெளிந்து வளைந்து சுரங்கப்பாதை வழியாகப் போவதாக எண்ணிக் கொண்டேன். இருட்டும் அந்த வழிகளும் அவைகளுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்தது. நான் தொட்டுப்பார்த்துக்கொண்டே மூச்சுக்குமிழிகளை வழிகாட்டியாகக் கொண்டேன். அதுதான் ஆழ்தளமாக இருக்கவேண்டும். ஒரு பெரிய பாறையின் முன்தான் நிறுத்தப்பட்டேன் என்பது முதல் எண்ணமாகவிருந்தது. அதில் விழுந்திருந்த கட்டங்களும் சுருக்கங்களும் முதலாவதைப் பொய்யென்றது. அது ஒரு ஆமை. மிகப்பெரிய ஆமை. இறந்ததா, உயிருள்ளதா எனப் பிரித்தறிய முடியாத மிகப்பெரிய உயிருள்ள ஆமை. ஆமைகள் நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகள் வாழக்கூடியவை என்பதை அறிந்திருந்தேன். முகத்தில் எதையும் இனங்காண முடியாமல் சுருக்கங்களால் மூடப்பட்டிருந்தது. நாங்கள் அருகில் நெருங்கினோம். சிறிய ஆமைதான் முன்னின்றது. மிகப்பெரிய ஆமை கண்களைத் திறந்தது. உண்மையிலது சுருக்கங்கள் விரிபடுவதாகவே தெரிந்தது. பாதிதிறக்கப்பட மேலும் கீழும் சுருக்கங்கள் கூடின. தலையை மெதுவாக அசைத்து- கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டே இருந்தால்தான் அது அசைப்பதை உணரலாம். எனை ஸ்கேன் செய்தது. என் ஆபத்துக் காலங்கள் நிறைவுபெற்று விட்டதாக ஆசீர்வதித்தது. நான் புண்ணியவான் என்றும் என்னால் இவைகள் பாக்கியசாலிகளாகி விட்டதாகவும் கண்களை மூடிக் கொண்டது. விடுவிக்கப்பட்ட புதிர்களின் பின்னால் விடுகதைகள்

இடப்பட்டதாகப் பட்டது. அது தன் அப்பாவின் அம்மாவின் அப்பா என்றது சிறிய ஆமை. அவரின் மந்திரச்சொற்கள் தங்களை வழி நடாத்துவதாக மீன் கூறியது.

கப்பலை விட்டு வெளியேறினோம். என்றும் கண்டிராத இயற்கை அமைதியுடன் இருந்தது. சொற்களுக்குள் அடங்காத காட்சிகள் பிரமிப்பூட்டின. கண்களில் ஓட்டிக்கொண்ட துணிக்கைகளாக உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. அவர்களின் குடியேற்றக் கதைகள் ஓடியது. யார் முன்வந்தது - பின்வந்தது என்ற ஞாபகங்கள் இல்லை. அப்படியான தேவை ஒரு போதும் தங்களுக்கு ஏற்படாது. நிறங்கள் மாத்திரமே தங்களுக்குள் வித்தியாசம் ஆனாலும் “நாங்கள் நிறமற்று வாழ்தலே சிறந்தது என நம்புகின்றோம்” என்றன.

நான் வெனிசில் இருந்து வெளியேறினேன். கலிவருடன் பயணித்தேன். அமெரிக்காவைக் கண்டடைந்தபோது அவர்கள் எனக்குப் பிரியாவிடையளிக்க மேல்தளத்தில் ஒன்று கூடினார்கள்.

திருவிழாவுக்குக் கூடிய வர்ணக் கூட்டத்தை கட்டுப்பாட்டு அறையிலிருந்து கண்டேன். இரண்டு நாளைச் சுருக்கி நிமிடங்களாக்கிவிடும் மாயவித்தை நான் தெரிந்து கொள்ளாததையிட்டு வெட்கப்பட்டுக் கொண்டேன். அல்லது அவைகளிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டேன். எல்லோரிடமிருந்தும் விடைபெற்றேன். ஆமை மீதான மீளல் ஆரம்பமானது. மீன்குஞ்சுகள் மறைந்தன. கோடுபோட்ட மீன் திரும்பிவிட்டது. அந்த சாம்பல் டொல்பின் இன்னமும் சிறிது தூரம் வந்து விடைபெற்றுக்கொண்டது. சாய்வாக மேல்நோக்கி வலித்தது ஆமை. ஆழத்தின் நிசப்தம் முழுக்கவுமாக மூடியிருந்தது.

“இங்கேயே தங்கிவிட மனது வலியுறுத்துகின்றது.” மௌனத்தை உடைத்தேன்.

“மகிழ்ச்சி எங்களிடம் நிரம்பியிருக்கிறது கடலைப் போல”

“நேற்றைய தூக்கம் என்றும் சென்றிராத ஆழமானது”

“நாங்கள் கனவுகளைத் தாண்டியும் வாழ்வோம்”

ஆமையின் குரலில் சந்தோசம் கலந்திருந்தது. “நாங்கள் உங்களை வரவேற்கக் காத்திருக்கின்றோம்” என்றதுடன் கூடவே “கவலைகளும் ஆசைகளும் இல்லாமல் வாழும் வித்தை எங்களுக்குப் பிறப்புடன் வந்தது” ஆமைகள் எப்போதும் பொறுமையின் சின்னங்கள் என்பதை நிரூபித்தன. உடல் வெப்பத்தை உணர தலை நீருக்கு மேலால் எட்டியது.

கரையில் எனைத் தூக்கிப்போட்ட உருண்டை மனிதன்- பின்னே மூன்றாம் இலக்க வாடியும் தெரிந்தது.

4.

சாரனை மடித்துக்கட்டித் துடுப்பைப் பிடித்துக்கொண்டு அவன் நின்றான். சட்டை போடாத உடம்பு. அவனது வயிற்றுக்குள் எட்டுமாத சிசு இருந்தது. என்னிடம் கேட்டான். “மீன் வேணுமா” “நாங்கள் மீன் சாப்பிடுவதில்லை” வீட்டை நோக்கி நடந்தேன். கதவை மகள் திறந்தாள். கையைப் பார்த்தாள் “ஏய் இண்டைக்கு மீனில்லையே.. சந்தோசமே ..” பாடுவதை போல சொல்லிப் போனாள்.

“நாய்க்கு தயிருடன் வைத்துவிட்டேன்” மனைவி கடமையை முடித்து விட்டாள்.

இரண்டு நாள் தொலைவு பற்றி எதுவும் கேட்கவில்லை. நானும் சொல்லிக்கொள்ளாமல் குளித்தேன். சுமாராக இருந்த சூப்பைக் குடித்தேன். கண்ணுக்குள் காட்சிகள் உறுத்தின.

“அப்பா.. அழகான மீன்கள்” என்றாள் சிறுமி. சித்திரம் வரையப்பட்ட மீன்களும், வண்ணங்களால் புள்ளிக் கோலமிடப்பட்ட மீன்களும் நீந்திக் கொண்டிருந்தன. டிஸ்கவரி விவரணம் தொலைக்காட்சியில். பொழுதைத் துரத்த மிகச் சிரமப்பட்டேன். சொல்லிக் கொள்ளத் தக்கதாய் எதுவும் நடந்தேறவில்லை. வாய்ப்பாடாகிய வாழ்க்கையின் போக்கில் இழுபட்டேன். அடிக்கடி மீன்களும், ஆமைகளும்

கரையொதுங்குவதாக செய்திகள் வந்தன. அதில் சிறிய ஆமையும், மிகப்பெரிய ஆமையும் இருக்கவில்லை. நிம்மதியடைந்தேன். மூன்றாம் நாளின் இரவாயிருக்கவேண்டும். ஆனால் நான் மீண்டு மாதக் கணக்கானதான உணர்வுக்கு ஆட்பட்டிருந்தேன். நாடுகாண் பயணங்களுள் மூழ்கினேன்.

இப்போதெல்லாம் கடல்பற்றிய கதைகளால் ஈர்க்கப்பட்டுப்போனேன். போர்த்துக்கேயர்கள் புறப்பட்டார்கள். சென் வின்சென்ட் முனையில் கடற்பயணத்துக்கான வரைபடங்களைத் தீட்டினேன். ஹென்றி மன்னன் எனக்கு ஊக்குவிப்புத் தொகையை அறிவித்தான். நாங்கள் குடும்பத்துடன் சென்று அதைப் பெற்றுக்கொண்டு கப்பலில் ஏறினோம். கதவு தட்டப்பட்டது. கப்பலிலிருந்து இறங்காமல் பணியாளரை ஏவினேன். அப்போதும் கதவு தட்டப்பட்டது. எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தேன்.

5.

மூக்கு நீளமான முரல் கதவைக் குத்திக் கொண்டிருந்தது. பின்னே கருப்பு செம்மஞ்சள் மீன் நீந்திக் கொண்டிருந்தது. சப்பையான திருக்கையின் முதுகில் சித்திரம் வரையப்பட்ட கோலமிடப்பட்ட குஞ்சு மீன்கள். சிறிய ஆமை டொல்பினின் முதுகில். ஆமாம் அந்தச் சிறிய ஆமைதான். பின்னே காட்சிப்புலத்துக்குள் அடக்க முடியாதபடி விரிந்திருந்தது மீன்களின் கூட்டம். சுறா, கோலா, கணவாய், சங்கரா, வஞ்சிரம், சங்குவாயன் திருக்கை, புளியங் கொட்டைத் திருக்கை, சூரை, விலாபடு, கருவ்வால், செவ்வவ்வால், வெள்ளைவவ்வால், மாவலா, கொடுவாய், நெத்திலி, கடல்ஊசி, வங்கராசி, செந்நகரை, கட்டா, நீலக்கால் நண்டு, மூன்றுபுள்ளி நண்டு, பார்நண்டு, பண்ணா, நெய், பேச்சாலை, கலிங்கம், தலபத்து, மத்தி, பாரை, ஜிலேபி, சீலா, காலா, கேளியாமுரல், பொன்னாம்பாரை, சாவாலை, சீலாச்சூரை, பீலிகணவாய், ஊசிமுஞ்சி, குருவல, கண்ணாடிப்பாரை, கொதலி, விளல், முட்டைகோஸ் கொதலி, ஓரியா, கண்ணாடிக்காரல், அயலை, மஞ்சப்பாரை, எலிச்சூரை, சூடை, கீரி, கொளுவுசாலை, தொண்டை, கருங்கண்ணி பாரை, அகவை, கும்புளா, சாளை, குத்தா, அதக்கை, கடலட்டை, நட்சத்திரம், கல்கணவாய், கிளாத்தி, விரால், கெழுத்தி, முள்ளுவாளை, சாம்பல்வாளை, செங்கனி, கிளக்கன், குதிப்பு, உலவுபாரை, வங்கடை, துப்பிலி, செப்பிலி, ஓரா, ஓட்டி என கண்முழுக்க மீன்களால் நிறைந்தது. பெரிய நான்கு திருக்கைகளில் கால்வைத்துக் கொண்டு கீழே 1,2,3,...6 திருக்கைகளும் தாங்க மிகப்பெரிய ஆமை. நம்பியிராத அந்தக்காட்சி மிகப் பெரிய ஆச்சரியத்துக்குள் எனை நுழைத்தது. சிறிய ஆமையுடன் டொல்பினும், கோடு

போடப்பட்ட மீனும் அனுமதியில்லாமலேயே உள்ளே நுழைந்தன. அனுமதி கேட்டு நுழையும் உறவை நாங்கள் கடந்துவிட்டதாக நினைத்திருக்கலாம். அவைகள் கேட்டபோது மிகப் பெரிய ஆச்சரியம் கண்களை மறைத்திருக்கலாம். அவைகள் மன்றாடின. கண்ணீர்த் துளிகள் உப்புக்கட்டிகளாக உதிர்ந்தன. வாழ்தலுக்கான வலிமையை அல்லது வாழ்வாதாரத்துக்கான தன்மையை கடல் இழந்து விட்டதாக அதாவது இழக்கச் செய்யப்படுவதற்கான கொடூர நிகழ்வுகள் நடந்துவிட்டதாகவும், அது உயிர்களைக் கொல்லக்கூடிய விடமாக மாறிவிட்டதாகவும் முறையிட்டன. தாங்கள் இருப்பிடத்தை இழந்த அனாதைகளாக்கப்பட்டதாகவும், அவர்களின் நினைவுக்குள் நான் மட்டுமே ஊஞ்சலாடிக் கொண்டிருந்ததாகவும் தெரிவித்து மண்டியிட்டன. இயல்பான இரக்கம் விஸ்வரூபம் எடுத்தது. வீட்டார் யாரும் கப்பலை விட்டு இறங்கவில்லை. எதிரான எண்ணங்களுக்கும்- அபிப்பிராயங்களுக்கும் இடமிருக்கவில்லை. நானும் அவர்களும் கதைத்துக் கொண்டிருக்கும் போதே குஞ்சுகள் பொம்மைகளிலும், பொருத்தும் கட்டைகளிலும் மொய்த்திருந்தன.

“இதைவிட மேலே உள்ள அறை கட்டிலின் கீழுள்ள பெட்டியில்தான் முக்கியமானவை அடங்கியிருக்கின்றன”

முடிப்பதற்குள் படி நீந்திப்போயின. வீட்டின் முன்னிருந்த தரையில் படம் கீறி தங்குமிடத்தை ஆராய்ந்தோம். தரையிறக்கப்பட்டிருந்த மிகப்பெரிய ஆமை கண்களை மூடி தியானத்திலேயே இருந்தது. பக்கத்திலிருந்த சகோதரியின் நிலத்தில் தடாகம் வெட்டுவது பற்றி, வீட்டின் மொட்டைமாடியில் நீரைத்தேக்குவது பற்றி, எல்லாத் தெரிந்தவர்கள் வீடுகளுக்கும் பிரித்து அனுப்புவது பற்றியென உரையாடலும் ஆலோசனைகளும், முரண்பாடுகளுமென அலசினோம். அதுவரை எதுவும் பேசாதிருந்த மிகப்பெரிய ஆமை அது இப்போது கிணற்றின் அருகில் நின்றுகொண்டிருந்தது.

“இதற்குள் பெருங்கடலே நமக்காகக் காத்திருக்கின்றது”

எந்த அறிவிப்புமின்றி உள்ளே குதித்தது. அவைகள் மெத்தப்பெரிய உபகாரத்தைப் பரிசளித்தன. மிகப் பெரிய ஆமையைத் தொடர்ந்து எல்லாமும் கிணற்றுக்குள் நழுவின. ஆச்சரியமான அந்தக் காட்சி கிணற்றுக்குள் கரைந்தது. என் வீட்டுக் கிணற்றுக்குள் மிகப்பெரிய கடல் குதித்ததை நான் யாருக்கும் தெரியப்படுத்தவில்லை. யாருமே நம்பிக்கொள்ளமுடியாத அந்தச்சம்பவம் உண்மையில் நடந்து முடிந்துவிட்டது. மணல் கோட்டைகளையும், களிமண் பொம்மைகளையும் நாங்கள் கிணற்றுக்குள்தான் கொட்டினோம். நீரில் பாசிமணம் ஒட்டிக்கொண்டிருந்தது. கிணற்றுக்குள் மிகப்பெரிய கடல் உறங்கிக்கொண்டிருந்தது.

0

வீடு திரும்புகல் 03

- பா. அகிலன்

வெளியில்
நிலவில்லா குளிரில்
நீர் தழைத்த மாரிவயல்களில்
நெடித்த பெருந்தெருக்களில் வலைபின்னல் ஒழுங்கைகளில்
யாரையும் யாரும் பார்க்கவில்லை

கார்த்திகை மாதத்து முன்னிராவில் வருகிறேன்.
குளிரிற் கசியும்
தவளைப் பாடல்கள் இல்லை
இருளை ஏந்தும் வண்டுகளின் குரல்களும்
மறைந்தடங்கக் கேட்டேன்

நண்பர்களே அயலாரே
இனத்தாரே உலகத்தீரே

இப்போது சொல்லுங்கள்

தொலை தூரத்துப் பயணத்தில்
வாழ்தல் எனும் வேட்டைத் தெருவில்
அவரையெல்லாம் மறந்து தொலைந்தோமா?
அல்லது
மறைத்துப் புதைத்து இறந்தோமா?

நெட்டுரும் எந்தச் சிறுவிளக்கும் ஒளிராக்
கார்த்திகைப் பேரிருளில்
தடித்து எழுந்த மௌனம்
முன் நின்று கேட்கிறேன்

தமரே சுற்றமே

உள்ளெரி நெருப்பையும்
பால்வெளி நீண்ட வேரையும் எங்கே தொலைத்தோம்?

0

யாரும் யாருக்கும் ஏதும் சொல்லவில்லை.

வீரம் விளைத்தோர்
ஈரிலை விடுதல் முன்னால் கல்லறை கண்டோர்
சகோதரச் சண்டைகளில் இற்று மடிந்தோர்
சிதறித் தெறித்து உலகத் தெருக்களில் மறைந்தோர்
தேசபக்தர்
துரோகப் பட்டம் பெற்றோர்
அன்னையர் சிறார் அபயம் தந்தோர்
அபயமற்றோர்
இரத்தக் குளமாடிப் புதைந்த ஆயிரமாயிரம் பேர்கள்

எவர் கண்களையும் எவரும் சந்திக்க முனைந்தாரில்லை.

Gestures II Leon Golub

டி.அனில் குமார்

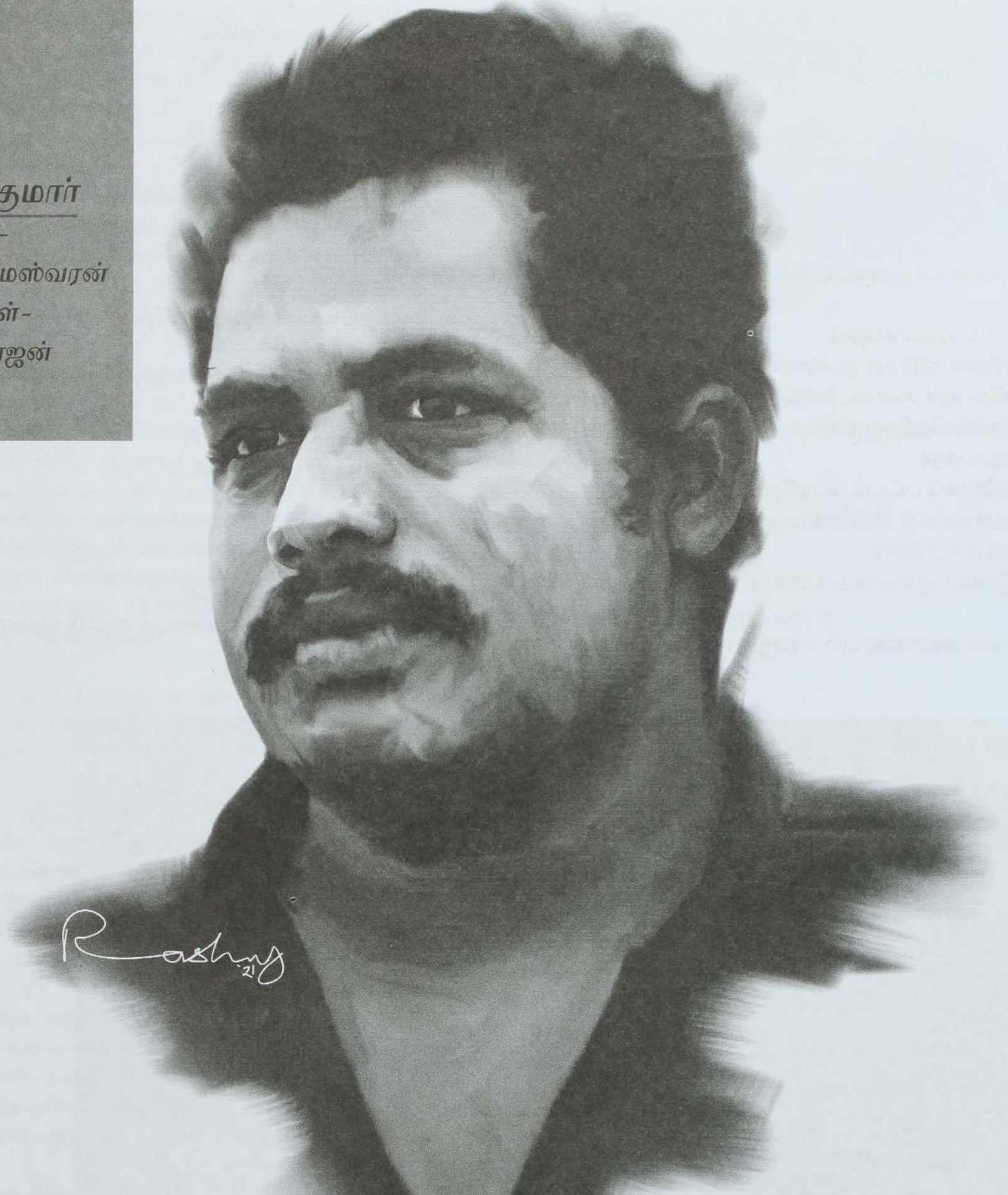
தமிழில்-

பத்மகுமார் பரமேஸ்வரன்

ஓவியங்கள்-

சிவ வரதராஜன்

றஷ்மி

மறையாசிரியர் கூர்மைகள்

அனில் குமார். டி

கேரள மாநிலம் திருவனந்தபுரத்திலுள்ள விழிஞ்சம் கடலோர கிராமத்தில் 1993ல் பிறந்தார். தற்பொழுது கேரளா பல்கலைக்கழகத்தில் மலையாள மொழியில் ஆய்வு மேற்கொள்கிறார். மூன்று கவிதை தொகுப்புகள், ஒரு கவிதை ஆய்வு தொகுப்பு, மற்றும் கேரளத்தின் முதல் கடல்மொழி அகராதி ஆகியவை இதுவரை வெளிவந்த புத்தகங்கள். கேரளா சாகித்ய அகாடமியின் இளம் எழுத்தாளர்களுக்கான கனகஸ்ரீ விருது உட்பட பல்வேறு விருதுகளை பெற்றவர். இவரது கவிதைகள் ஆங்கிலம், இந்தி, வங்காளம், மராத்தி மற்றும் தமிழ் மொழிகளுக்கு மொழிமாற்றம் செய்யப்பட்டுள்ளன. காலிக்கட் பல்கலைக்கழகம் முதுநிலை பாடத்திட்டத்தில் இவரது கவிதைத்தொகுப்பு இடம் பிடித்துள்ளது.

மின்னஞ்சல் - anilkumard528@gmail.com

கைபேசி - 00919895277257

மீளம்

அவர்களுக்கு முன்னால்
வழிகள் இருந்தன
ஒரு மீன் கடித்தால் மறுமீனைக்
கொண்டு வைத்தியம் செய்தனர்
ஒரு முள் குத்திவிடின் மறுமுள்ளால்
விஷம் எடுத்தனர்
ஆழ்கடலில் இரவுகண்டு
ஊசிப்பாறையில் மீன்களுடன்
குடியிருந்தனர்.

அலையின் பாடல் கேட்டனர்
அங்கிருந்துதான் ஓசை தொடங்கியது
ஒற்றைப்படுதல் அவர்களுடையது
இயக்கத்தின் ஒன்றும் இரண்டும் மூன்றும்
விதி அவர்களே

அவர்கள் சென்ற வழியினூடாக
கொலம்பஸ்
அமெரிக்காவைக் கண்டுபிடித்தார்
வாஸ்கொ டி காமா காப்பாட்டில்*
கரையிறங்கினார்
கடலினுள் அவர்கள் ஒரு தேசமாயினர்
பல மொழிகளைத் தொடர்னர்
எல்லைகள் வரும் முன்னே
எல்லை தாண்டிச் சென்றனர்

நிலவை முதலில் தொட்டவர்கள்
வெறித்த வெயிலினை முதற்கண் தொட்டவர்கள்

**தோகை அவர்களுக்கு மயிலின் தோகை அல்ல
கோழி அவர்களுக்கு நமது பறவை அல்ல
வெளவால் நமது வெளவால் அல்ல
ஆழி என்பது கடலல்ல
அவர்களின் கவலை நமது கவலையோ
அவர்களின் சூரை நமது செயலோ அல்ல

நம் உலகம் அவர்களுக்கும் உண்டுதான்
மரங்களும் வேர்களும் உடன் சென்றன
அவர்களுக்கு பறவைகள் நீச்சலிடுபவை
மீன்கள் பறந்து செல்பவை

கடலில் இருந்து கரை கண்ட அவர்களை
கரையிலிருந்து நாம் எவ்விதம் கண்டோம் ?
அதனால் சொல்கிறேன்
வலை வீசிய மீனவனுக்கு எதுவும் கிடைக்கவில்லை
அப்படியான மீனவனுக்கு கடலன்னை
முத்துக் கொடுத்தாள்.

0

* ஐரோப்பாவிலிருந்து இந்தியாவிற்கு கடல் வழியை
கண்டுபிடித்தவர் வாஸ்கொ டி காமா. இவர் கரையிறங்கிய
இடம் தான் கோழிக்கோடு மாவட்டத்திலுள்ள காப்பாடு
கடற்கரை.

** தோகை, கோழி, வெளவால், ஆழி, கவலை, சூரை -
பலவகையான மீன்கள்.

காற்றோடு போனவர்கள்*

காற்றோடு போனவர்கள்
உப்புநீரிற் கரைந்து
மீனின் உள்ளத்தில் வாழ்கின்றனர்
பிணமாகவோ பேயாகவோ
கடலின் அடிப்புறத்தில்
பாய்ந்து நடக்கின்றனர்.
நண்டுவாசம் வீசும் சூரிய ஒளியாய்
நம்மைத் தொடுகின்றனர்.

நம்மிடமிருந்து நழுவிச்செல்கின்றது
மீனைப்போல
அவர்களின் குரல்
நீர்ச்சுழியில்
உமிழ்நீரினால் வரைந்த வடுக்கள்
தத்தளிக்கும்பொழுது
கண்ணில் குடியேறிய
வாழ்வலை

நாம் மறக்கத் துவங்கும் பொழுது
அவர்கள் திரும்புகின்றனர்
செத்த பொடுகுகள் நிறைந்த
தலைமுடி பறந்தவண்ணமாய்
சிப்பித்தோட்டின் வண்ணம் கொண்ட இரவில்.

0

*ஓகி புயலினால் அனாதரவான வீடுகளுக்கு

கரை

காலியாக உள்ளது கரை

அக்காலத்தில் நிராசை கொண்டபோது
முக்குளித்துச் சென்றிருந்தேன்
அப்பொழுது கரையும் கூடவே வந்தது

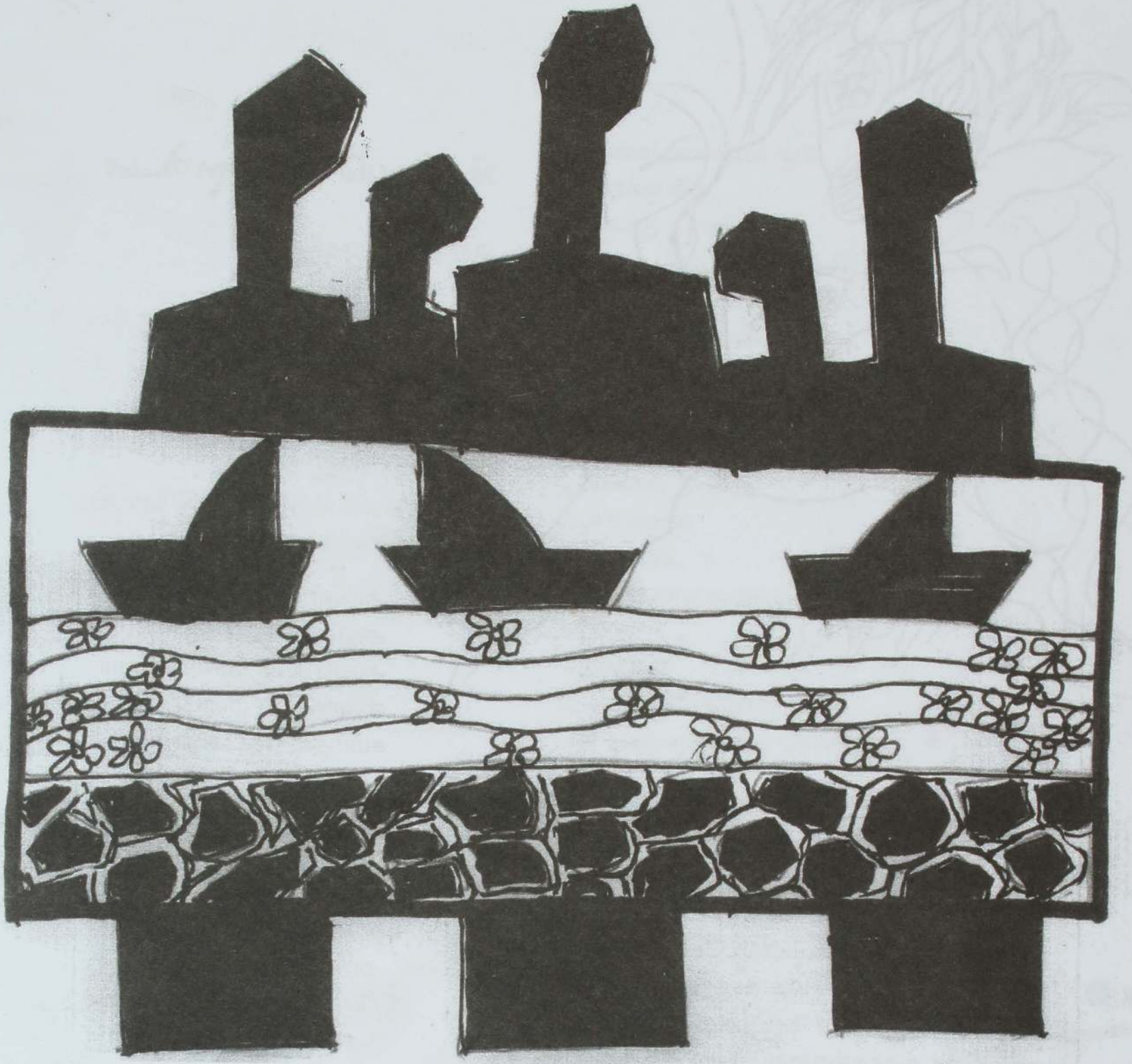
ஐயோ கரையே
ப்ரியமான கரையே
மானிடரெல்லாம் வாழ்ந்திடும் கரையே
திரும்பிச்செல் எனக் கெஞ்சினேன்
கரை மீன்களுடனும்
சங்கின் தசைகளுடனும்
அடிமட்டத்தின் ஏற்ற இறக்கங்களுடனும்
சென்றது.

கரையில்லாத கரையில்
மானிடர் வாழாத கரையில்
நண்டும் வெளியுலகத்தினர் கொட்டும்
குப்பையும் இல்லாத கரையில்
வேறு ஒருவன் வருவான்
அவன் நிராசை கொள்ளும்பொழுது
அவனுடன் இறங்கிச்செல்ல
புதிய கரையும் இருந்திடும்
காலியாக உள்ளது கரை.

0

இதழ் 08 - ஓக்டோபர் 2021

துறை

இத்துறையினை விட்டுச் சென்றிடலாம் நாங்கள்
உங்களின் வளர்ச்சித் தாவுதலுக்காகவே
எடுப்போம் ஓர் அலை,

நீங்கள் அருந்தி வடிகட்டிட
இக்கடலினை விட்டுச்செல்வோம் .
மறந்திடலாம் தாய்தந்தையரின்
ஆடைகள் மற்றும் துடுப்புகள்
பாதுகாப்பின்மையில் அவை
உங்களுக்கு துணை நின்றிடலாம்
எங்கள் குழந்தைகளின் கால் புதைந்த
மணலும் முட்டைக்குளமும்
தோண்டி விற்பனை செய்யலாம் நீங்கள்
மதியவேளையில் காற்றாடி மரங்களிடையே
தூங்கும் அமைதியை அழிக்கலாம்
அதிகாலை வாங்கு ஒலியினில் விழிக்கும்
எங்கள் கண்களைக் குழிதோண்டிப் புதைக்கலாம்

உங்களுக்குப் புரிந்திடலாகாது
கல்லிடுவது அலை மீதல்ல
எங்கள் நெஞ்சத்தில்
துறைமுகம் கட்டுவது கடலில்ல
எங்கள் உடலில்

ஒவ்வொரு மழைக்காலத்திலும்
எங்களுடன் இருந்தது
பஞ்சமும் வறுமையும்

இத் துறையினை விட்டுச் சென்றிடலாம்
நாங்கள்
எடுப்போம் ஓர் அலை, அது போதும்
எங்களுக்குக் கடலாய் எழுந்திட.

0

கடற்காகம்

கடற்கூம்பில் செல்லும் காலம்
கச்சான் காற்று வீசும் காலம்
கட்டுமரம் கவிழ்ந்து செத்தவர்கள்
கடற்காகங்களாய்ப் பறக்கும் காலம்

அக் காகம் கடல் தாண்டி
கரை தாண்டி குளிர் தாண்டி
மலைமீது தலை முழுதும்
பேன் நிறைந்த பெண்ணைக் காணும்

அவளோ உணவருந்தி
காகத்துக்கும் ஊட்டுகிறாள்
கடற்காகத்தைக்
கூண்டிலிட்டுப் போற்றுகிறாள்
அதன் இறகினை வருடுகிறாள்

ஒரு மதியவேளை
வெயில் தாழ்ந்து நிற்கையில்
காகம் கேட்டது
வாராயோ நீ என்னுடன்

உனது விழி நட்சத்திரமீன்
உனது மயிர் பாம்பாடை*
காதினுள் இரைச்சல்
உடம்பில் சலிப்பும் உனக்கு

அவள் ஏதோ பழங்கதையின்
அழகியாகி
அவனுடன் செல்லலாமா
என்று தன் மனதோடு
சம்மதம் கேட்கிறாள்

கடற்காகம் தொடர்ந்தது
எனக்குடையோர் இங்கில்லை
அவர் வாழும் நீலவானம்
துடுப்பு வீசும் நீலநீர்
அதில் முக்குளித்து
தின்போம் நாமொன்றாக

பறந்திடலாம் உப்புக்காற்றில்
நீச்சலிடலாம் உப்புநீரில்
கடலைப் பின்னோட்டிய
சேரன் செங்குட்டுவன்
கப்பற் படகோட்டிய
வலிமை தெரிந்த வலையன்**
விடிவெள்ளி கண்டு
பொழுது விடிவதறியாமல்
இனிவரும் காலமெல்லாம்
அவர்களுடன் வாழ்ந்திடலாம்

மலைமீது தலைமுழுதும்
பேன் நிறைந்தவள் இதைக் கேட்டு
கடற்காகத்துடன்
காற்றைத் தாண்டிப் பறக்கின்றாள்
வெயிலைத் தாண்டிப் பறக்கின்றாள்.

0

*பாம்பாடை - வாளை மீன்

**வலையன் - வலை வீசுபவன் (மீனவன்)

கடல் முங்கும் பெண்கள்

கடற்கரை விடிந்தது

கவிழ்த்து வைத்த பாத்திரத்தில்
புட்டம் பதித்தபடி
மீன் விற்கும் பெண்கள்,
வெற்றிலைச்சாறை
விரல் இடுக்கினூடாய்
பம்பரம் போல் சுழற்றி வெளியேற்றி
மயிரிழைகளுக்கிடையே
பேன் நெரித்து
அவிழ்ந்த சேலையை
ஐந்தாறுமுறை கட்டி
பெரும் கோபத்துடன்
தூஷணம் பேசினர்.

சூரியன் இருண்டது

பெண்களெல்லோரும்
கடலுக்குள்
படகைத் தள்ளினர்
தலைப்பக்கத்தில் ஒருத்தி
பின்புறம் இன்னொருத்தி
தலையில் துண்டைக்கட்டி

பின்னால் கையைக்கட்டி
மூன்றாமவள்
துடுப்பை இழுக்க
நாலாமவள்
தூண்டிலிட
ஐந்தாவதாக ஒருவள்

பெண்கள்
கடல் கடந்தே சென்றனர்
மீன் அறுவடைக்கு சென்றனர்

0

பிங்க் நிற கர்னாங்களுக்கும்
பச்சை நிற தூதலகளுக்கும்

திரைப்படங்களின் விளம்பர உத்திகள் இப்போது பல விதங்களில் வந்துவிட்டன. முன்னர் ஒரு காலத்தில் விளம்பரம் என்றால் சுவரொட்டிகள், செய்தித்தாள் விளம்பரங்கள், நோட்டீசுகள், தள்ளுவண்டிகள், கேஸ் லைட் ஊர்வலங்கள் என்றுதான் இருந்தன. இவற்றுக்கு பிரம்மாண்டத் தன்மை அளித்தவை சினிமா பேனர்களும் கட் அவுட்களும் தான். திரைப்படங்களின் வரவுக்கு முன் நாடகங்கள்தான் பெரும் பொழுது போக்கு அம்சங்களாக திகழ்ந்தன. நாடகங்களுக்கு பின்னணி படுதாக்கள் வரைய அப்போது ஓவியர்கள் தேவைப்பட்டனர். பின்னணியில் அரண்மனை, பூங்கா, சாலை, அரண்மனை, வீடு உட்புறங்கள் என்று பெரிய அளவில் நீர்வண்ணம் கொண்டு வரைவார்கள். தரையில் விரித்துதான் இதை அப்போதெல்லாம் வரையமுடியும். இதற்குப் பெரும் திறன் தேவைப்பட்டது. பின்னர் நாடகங்களுக்கான விளம்பர தட்டிகளை உருவாக்கினார்கள். அவற்றில் நடிகர்களின் உருவங்களை வரைந்து வைப்பதுண்டு. புகழ் பெற்ற ஓவியர் கே.மாதவன் இப்படி நாடகத்துறை பேனர்கள் வரைவதில் அனுபவம் பெற்றவர். நாற்பதுகளில் சினிமா பேனர்கள் அறிமுகமாயின என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எஸ். எஸ். வாசன் சந்திரலேகாவை தயாரித்தபோது பிரம்மாண்ட முறையில், அந்த திரைப்படத்திற்காக பல வகைகளில் விளம்பரம் செய்தார். அதில் ஒன்றுதான் அளவில் பெரிய பேனர்களும் கட் அவுட்களும். தமிழகம்தான் இந்த புதிய விளம்பர உத்திக்கு பிறப்பிடம் என்று சொல்லலாம்.

சந்திரலேகா ஹிந்தி மொழியில் வெளியிடப்படும் போது இந்தியாவே வியந்து போகும் அளவுக்கு விளம்பரங்கள் செய்யப்பட்டன. வானளாவிய பேனர்கள், கட் அவுட்களை, பம்பாய், கல்கத்தா போன்ற நகரங்கள் முதன் முதலாக பார்த்தன. ஓவியர் மாதவன்தான் இந்த விளம்பரப் புயலுக்கு உறுதுணையாக நின்றவர். நடிகர் சிவகுமார் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். டி. ஆர். ராஜகுமாரியின் கம்மல் ஒன்று மட்டுமே ஆள் உயரத்திற்கு இருக்குமாம், அப்படியென்றால் தலையின் அளவு எவ்வளவு இருக்கும்! கற்பனை செய்து பாருங்கள்!!

சென்னை, பல ஓவிய பாரம்பரியங்களை சினிமா பேனர் தொழிலில் கண்டது. பாலு பிரதர்ஸ், சுவாமி ஆர்ட்ஸ், சாய் ஆர்ட்ஸ், ஆர்ட் லேண்ட், செல்வி ஆர்ட்ஸ், ஜெயா ஆர்ட்ஸ், ஜெயராம் ஆர்ட்ஸ், என்று பல கம்பனிகள் உருவாயின. சென்னையில் மட்டும் ஒரே நேரத்தில் 30 நிறுவனங்களுக்கு மேல் இயங்கின. சென்னை ஏரியாவுக்கு மட்டுமல்ல, தமிழகம் முழுவதற்கும் கூட பேனர்கள் கட் அவுட்கள் செய்து அனுப்பினார்கள்.

பெரும்பாலும் தமிழகம் முழுவதற்கும் இவை சென்னையிலிருந்து அனுப்பப்பட்டன. இது போக மாநிலத்தின் சில நகரங்களில் இந்தத் தொழில் பரவியது. சேலம், திருச்சி, கோவை, மற்றும் மதுரையில் பேனர் ஸ்டூடியோக்கள் துவக்கப்பட்டு சுற்றியுள்ள நகர தியேட்டர்களுக்கு சேவை செய்யத்தொடங்கின.

பேனர் தொழில் என்பது இங்கிருந்து பரவி, மைசூர், ஆந்திரா, மகாராஷ்டிர மாநிலங்கள், மற்றும் இப்போது பாகிஸ்தானில் இருக்கும் நகரங்கள் முதல் இலங்கை நகரங்கள் வரை பரவின. மும்பை நகரத்தில் இப்படி பேனர் ஓவியராக உருவான ஒருவர், பின்னர் தன் பாதையை மாற்றிக்கொண்டு, உலகப்புகழ் பெற்ற நவீன ஓவியராக அவதாரம் எடுத்தார்.

எம். எஃப். ஹுசைன் ஓவியங்களில் தென்படும் துணிச்சலான தீற்றல்கள் பேனர் அனுபவங்களில் இருந்துதான் வந்தவை என்று பிற ஓவியர்கள் அறிவார்கள்.

சுவரொட்டிகள் என்பது இன்னொரு பெரிய வளர்ச்சி பெற்ற துறை. ஒற்றை கலர் சுவரொட்டிகளில் ஆரம்பித்து, மல்டி கலர் வரை வளர்ந்தது. கையால் எழுதப்பட்ட தட்டிதான் சுவரொட்டிகளின் முன்னோடி. பல ஆங்கிலப்படங்களுக்கு நீர் வண்ண ஓவியமாக, பல துண்டுகளாக வந்து ஒரே சீராக தியேட்டர்களுக்கு வெளியே ஒட்டப்பட்டதை சிறு வயதில் பார்த்து வியந்திருக்கிறேன். இன்றும் இவற்றை யார் வரைந்தது, அயல் நாட்டிலிருந்து வந்ததா போன்ற விபரங்களை அறியாமல் தவிக்கிறேன். 20x30 அங்குல அளவில் ஆரம்பித்து இன்று 6 ஷீட், 12 ஷீட் என்று போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

பளீரிடும் ப்ளோரசென்ட் வண்ணங்களை போஸ்டரில் அறிமுகப்படுத்தியது பிரபல புகைப்படக்காரர் ஸ்டீல்ஸ் ரவியின் தந்தை திரு. ராமன் அவர்கள். வண்ண போஸ்டர்கள், சென்னை தவிர்ந்து சிவகாசியிலும் அடிக்கத்தொடங்கினர். சென்னையை விட சிவகாசி பெரிய வணிகச் சந்தையாக இத்துறையில் திகழ்ந்தது. கணினியின் வரவு போஸ்டர் வடிவமைப்பில் பெரும் மாற்றங்களை கொண்டு வந்தது. அந்தக் காலத்தில் கறுப்பு வெள்ளை புகைப் படங்களுக்கு வண்ணம் தீட்டி சுவரொட்டிகள் வடிவமைத்தனர். எழுத்துக்கள் அனைத்தும் கையால் எழுதப்பட்டவையே. இந்தக் கால கட்டத்தில் போஸ்டர்களில் புதுமை மிளிர்ந்தன. இந்தி போஸ்டர்களில் ராம்குமார், திவாகர், பாம்

**டி. ஆர்.
ராஜகுமார்யின்
கம்மல் ஓஸ்ஸு
மட்டுமே ஆள்
உயர்த்தியிரு
ஆருக்குமாம்,
அப்படி
என்மூல்
துலையின் அளவு
எவ்வளவு
ஆருக்கும்!
கற்பனை செய்து
பாருங்கள்!!**

ஆர்ட், போன்றவர்கள் அற்புதமாக வரைந்து டிசைன்களை உருவாக்கினார்கள். மொகலே ஆஜம், மதர் இந்தியா, ஷோலே, தீவார் போன்ற படங்களின் போஸ்டர்களை கண்டு ரசித்தவர்களுக்கு இது தெரியும். பின்னர் வண்ண புகைப்பட பிரதிகள் பரவலானபோது, அவற்றை அப்படியே வெட்டி ஒட்டிப் பயன்படுத்தினர். தமிழில் வசந்த மாளிகை போஸ்டர், இந்த பாணியின் முன்னோடிகளில் ஒன்று. தமிழ் போஸ்டர் ஓவியர்கள் வரிசையும் மிகச் சிறந்ததுதான். பல இளம் ஓவியர்களுக்கு ஆதர்சமாக இருந்தது. நாகேஸ்வர ராவ், பக்தா, ஜி.ஹெச். ராவ், ஈஸ்வர், பரணி, உபால்டு, எஸ். ஏ. நாயர் போன்றவர்கள் மிகப்புகழ் பெற்றவர்கள். ஈஸ்வர், பரணி உருவாக்கிய புதுமையான டிசைன்களும், எழுத்துருக்களும் ஒரு புதிய புரட்சியை உண்டாக்கின. இந்தியாவின் மாபெரும் இயக்குனர் சத்யஜித் ராய், தன் படங்களுக்கான போஸ்டரையும், திரைப் படத்திற்கான எழுத்துருவையும் அவரே

டிசைன் செய்வார். அவை கூட பெரும் கலைப் படைப்புகளாகத் திகழ்ந்தன. மலையாள இயக்குநர் பி. என். மேனன் (தமிழில் தேவதை போன்ற படங்களை இயக்கியவர்) அடிப்படையில் ஒரு கலை இயக்குனரும் போஸ்டர் டிசைனரும் ஆவார். தன் படங்களுக்கு மட்டுமல்ல அடுத்தவர் திரைப்படங்களுக்கும் அவர் போஸ்டர் வடிவமைத்திருக்கிறார். அவர் டிசைன் செய்த பாசிலின் முதல் படமான மஞ்சில் விரிஞ்ச பூக்கள் போஸ்டர் இன்றும் என் கண் முன்னால் நிற்கிறது. மேனனின் மருமகன் பரதன். அவரிடம் உதவியாளராகக்கூட இருந்திருக்கிறார். பரதனும் போஸ்டர் டிசைன்கள் வடிவமைப்பில் வல்லவர். அவர் இயக்கிய படங்களைப் போலவே அவருடைய போஸ்டர்களும் கலை மதிப்பு வாய்ந்தவை. தகர, ஓர்மக்காயி போன்ற படங்களுக்கு அவர் டிசைன் செய்த போஸ்டர்கள் பெரும்புகழ் பெற்றவை. எனது தந்தையார் திரு வேலாயுதம் ஒரு ஏழை விவசாயக்-

குடும்பத்தில் பிறந்தவர். தாய் இல்லை. கூலி வேலைகள் செய்து அந்தப் பணத்தைக்கொண்டு முறையாக ஓவியம் பயின்றார். சிறு வயதிலிருந்து வரைவதில் மிக ஆர்வம். இருபது வயதுகளிலேயே ஒரு நல்ல ஓவியராக பரிமளித்துவிட்டார். நாகர்கோவிலில் ஓவியருக்கேற்ற வேலை இல்லை. ஓவிய ஆசிரியராக கல்வித்தகுதியும் இல்லை. திருச்சி ஸ்ரீரங்கத்தில் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணன் நடத்தி வந்த திரைப்பட விநியோக நிறுவனத்தில் வேலை இருப்பதாக யாரோ சொல்ல, அங்கு கிளம்பி விட்டார். அங்கு திரைப்படங்களுக்கு பேனர்கள் வரைவதற்கு ஒரு குழுவும் ஓவியக்கூடமும் இருந்தது. இவர் வரையப்பழகியதோ சிறு அளவிலான ஓவியங்கள். சினிமா பேனர்களில் இருந்ததோ 10 அடி, 8 அடி உயரமுள்ள மனிதத்தலைகள். அங்கு உதவியாளராகச் சேர்ந்தார். படிப்படியாக பேனர் கலையை கற்றுக்கொண்டார். அப்போது கோயம்புத்தூரில் இருந்த ஒரு சிறிய விளம்பர நிறுவனத்தின் அதிபர், திருச்சிக்கு வந்தவர், இவரை கோவைக்குவந்து பணிபுரிய அழைக்கிறார். கோவையில் சைன் போர்டுகள் என்று சொல்லப்படும் கடைகளுக்கான தகர விளம்பர பலகைகள் அமைக்கும் நிறுவனம் அது. அந்த போர்டுகளில் எனாமல் பெயிண்ட் கொண்டு நடிகர் நடிகைகளையும் மாடல்களையும் வரையும் வேலை. அந்த சமயங்களில் கோவையில் நிறைய தியேட்டர்கள் இருந்தன. அவற்றுக்கான விளம்பர பேனர்களும் பிளைவுட் கட் அவுட்களும் சென்னையில் இருந்து வந்துகொண்டிருந்தன. என் தந்தையார் பிரபல திரையரங்கமான ராயல் தியேட்டரின் அதிபர்களை அணுகுகிறார். தனக்கு பேனர் வரைவதில் அனுபவம் உண்டு என்றும் ஒரு வாய்ப்பு தந்தால் நிரூபிக்க முடியும் என்றும்

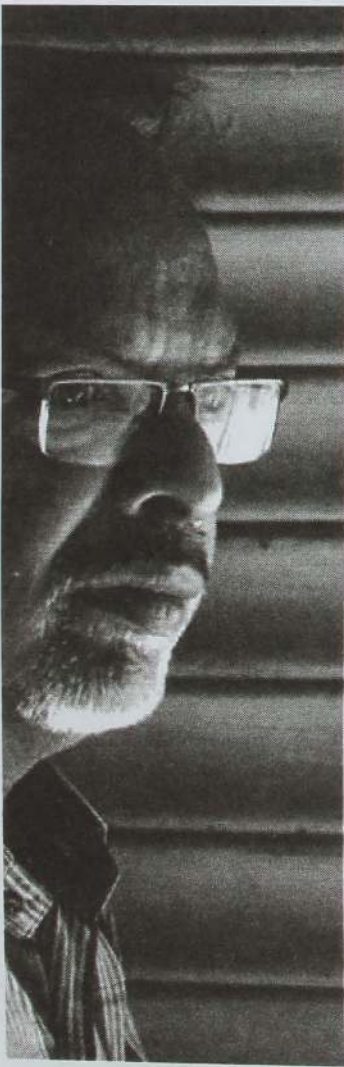
சொல்கிறார். அப்போது தீபாவளிக்கு அந்த தியேட்டரில் தூக்கு தூக்கி வெளியாகப்போகிறது. ஆனந்தா பிலிம்ஸ் வெளியீடு. விநியோகஸ்தர்களும் தியேட்டர் அதிபரும் ஒரு பேனர் வரைந்து காட்டச் சொல்கிறார்கள். பேனர் வரைவது என்பது அவ்வளவு எளிதான வேலையில்லையே. அதற்கான தயாரிப்பு பணிகள் கொஞ்சம் கடினமானவைதான். அதற்கு பிறகு வருகிறேன். மரச்சட்டம் அடித்து, அதில் ஒரு கேன்வாஸ் துணியை உருவாக்கி இழுத்து பிணைத்து ஒரு 20 அடிக்கு 10 அடி பேனர் ஒன்று உருவாக்கி எழுந்து நிற்கிறது. அதில் அடிப்படை கோட்டோவியங்களாக சிவாஜி கணேசன், பத்மினி, பாலையா பென்சில் கீறல்களில் வரையப்பட்டு தயாராக இருக்கிறது. முதலாளிகள் முன்னிலையில் ஓவியர் வரையத்தொடங்குகிறார். அவர் வரையத்தொடங்கிய ஓவியம் ஹீரோவுடையது அல்ல. வில்லன் பாலையாவின் முகத்தை நீல வண்ண மோனோ கலரில் வரைகிறார். முதலாளிகளுக்குப் பிடித்துவிட்டது. 1954 ல், அன்று உதயமானது அந்த 25 வயது வாலிபனின் 'சினி ஆர்ட்ஸ்' நிறுவனம்.

ஒரு பேனர் எப்படி உருவாகிறது என்பதைப் பார்ப்போம். 1.5 அங்குலம் அகலமுள்ள ரீப்பர் மரத்தால் சட்டம் உருவாகிறது. இதற்காக மரக்கடைகளில் இந்த அகலத்திற்கு சில்வர் ஓக் மரம் வெட்டி வாங்கப்படும். இதில் இணைக்கும் கேன்வாஸ் துணியை உருவாக்கவேண்டும். இதற்காக காடா துணியைப் பயன்படுத்துவார்கள். காடா துணியை ரோல் கணக்கில் வாங்கினால் விலை அதிகம். ஆகவே கட் பீசாக 2 மீட்டர், 3 மீட்டர் என்று வரும் துணிகளை குறைந்த விலைக்கு வாங்கி அவற்றை தையல் யந்திரத்தின் துணை கொண்டு இணைக்கவேண்டும். நீளவாக்கிலும் உயர வாக்கிலும் இணைத்தால் மட்டுமே, பெரிய பேனருக்கான துணி கிடைக்கும். தச்சு ஆசாரிக்கும் தையல் தொழிலாளிக்கும் உரியவை இந்தப் பணிகள். அடுத்து இந்த சட்டத்தில் இந்தத் துணியை இறுக்கமாக புளு டாக்ஸ் ஆணி கொண்டு பொருத்த வேண்டும். பிறகு அதன் மீது பசை போன்ற ஒரு திரவம், தட்டையான பிரஷ் கொண்டு பூசப்படவேண்டும். மாட்டுக்கொழுப்பு கொண்டு தயாரிக்கப்படும் வஜ்ரம், நீரில் கொதிக்க வைக்கப்படும். அதனுடன் சாக் பவுடரை கலந்து ஒரு

கலவை உருவாக்கினால் இந்தத் திரவம் தயார். இதன் துர்நாற்றம் வரலாற்றுப்புகழ் பெற்றது. புதிதாக அங்கு வருபவர்கள் மயக்கம் போடுவது உறுதி. இந்தக் கலவை காய்ந்தவுடன் காடா துணி நன்கு இறுகி பேனர் உறுதியாகிவிடும். இந்தக் கலவையின் விகிதம் சிறிது தவறினாலும், பேனர் வெடிப்புக் காணத் தொடங்கிவிடும். இதன் பிறகு இதன் மீது இன்னொரு கலவை பூசப்படும். முன்னர் லின்சீட் ஆயிலும் ஒரு மாவுக்கலவையும் கலந்து பூசுவார்கள். பின் கொஞ்சம் நவீனம் கலந்து வார்னிஷ் உடன் பிரைமர் எனும் பெயிண்டைக் கலந்து பூசுவார்கள். இதனால் அந்த துணி பேனர், ஆயில் வண்ணங்களை இலகுவாகக் கையாளும் நிலைக்குத் தயாராகிவிடும். இல்லையேல் வண்ணங்கள் துணியினால் உறிஞ்சப்பட்டு மங்கத்தொடங்கிவிடும். இது காய்ந்தவுடன் வரைவதற்குத் தயாரான நிலையில் பேனர் ரெடி! இதன் மீது ஓவியங்களை வரைவதற்கு அடிப்படை ஸ்கெட்ச் தேவைப்படுமே. சினி ஆர்ட்ஸ்

ஆரம்பித்த காலத்தில் சிலைடுகளும் ஒரு மேஜிக் லேன்டர்ன் என்று அழைக்கப்படும் ஒரு ப்ரொஜெக்டரும் உபயோகத்தில் இருந்தன. ஓவியர்களுக்கு திரைப்பட விநியோகஸ்தர்கள் படத்தின் புகைப்படங்களைத் தருவார்கள். எழுபதுக்கு முன்பு கறுப்பு வெள்ளை புகைப்படங்கள்தான் இருந்தன. திரைப்படங்களே அப்போது கறுப்பு வெள்ளைதானே? வண்ணப்படங்களுக்கும் கறுப்பு வெள்ளை ஸ்டிக்ளே வந்தன. அவற்றிலும் இரண்டு வகை இருக்கும் . ஒன்று நெகிழ்வுத் தன்மையுள்ள புகைப்படங்கள், பெரும்பாலும் 12 x 8 அளவில். இன்னொன்று போட்டோ கார்டு அல்லது லாபி கார்டு என்று அழைக்கப்பட்ட கெட்டி அட்டை கொண்ட புகைப்படங்கள். இவற்றில் படங்களின் பெயரும் இருக்கும். இவை தியேட்டர் லாபிகளில் மக்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டிருக்கும். தேவையான ஸ்டிக்ளே ஒரு காமெராவைப் பயன்படுத்தி மீண்டும் படமெடுப்பார் என் தந்தை. இங்கே நெகட்டிவ் ஆக பயன்படுவது 4 அங்குல சதுரம் உள்ள அக்பா ஸ்டைலடு பிளேட். இதை இருட்டில் ரசாயனங்களைக் கொண்டு டெவலப் செய்து அந்த நெகட்டிவை மேஜிக் லேன்டர்ன் கருவியில் பொருத்தி பேனரில் பெரிய அளவில் திரையிடுவார்கள். திரையில் நெகட்டிவ் கறுப்பு வெள்ளைப் பிம்பமாய் தெரியும் உருவத்தின் மீது , ஈரம் பட்டாலும் அழியாது என்பதால் , காப்பியிங்க் பென்சிலால் ஸ்கெட்ச் செய்வார்கள். சில பத்தாண்டுகளுக்கு பிறகு இந்த முறையில் ஒரு பெரும் மாற்றம் வந்தது. நெகட்டிவ், டார்க் ரூம் எதுவும் இல்லாமல், போட்டோவை இந்தப் புதிய ப்ரொஜெக்டரின் மேலுள்ள கண்ணாடி மீது வைத்தால். அது உள்ளே இருக்கும் லென்ஸின் வழியாக வெளியே பெரிய அளவில் திரையின் மீது விழும், அதை அப்படியே ஸ்கெட்ச் செய்யவேண்டியதுதான். இந்த ஸ்கெட்ச் சடங்கு இரவு அல்லது இருட்டில்தான் நடக்கும். அப்படி இரவு வரை காத்திருக்க அவகாசம் இல்லை என்றால் ஒரு போட்டோ காபி எடுத்து கிராப் என்று அழைக்கப்படும் சதுரக்கட்டங்களை பயன்படுத்தி ஸ்கெட்ச் செய்ய வேண்டியதுதான். சென்னை ஓவியர்களுக்கு படத்தின் தயாரிப்பாளர்களே பேனர்களின் லே அவுட் என்று சொல்லப்படும் மாதிரியைத் தந்துவிடுவார்கள். அதற்குரிய ஸ்டிக்ளேயும் கொடுத்துவிடுவார்கள். கோவையை பொறுத்தவரை எங்களுக்கு ஸ்டிக்ளே மட்டுமே வரும். வடிவமைப்பது எங்கள் சுதந்திரம். எந்த முகத்தைப் பெரிதாக இடம் பெற செய்யவேண்டும், எந்த நடிகர்களுக்கு பேனரில் வாய்ப்பு என்பதையெல்லாம் நாங்களே முடிவு செய்து கொள்வோம். பின்னணியில் என்ன வண்ணம் அமையவேண்டும் என்பதெல்லாம் அப்போதைக்கு அப்போது எடுக்கப்படும் முடிவுகள். ஸ்கெட்ச் செய்யப்பட்ட

கறுப்பு வெள்ளைப் புகைப்படங்கள் கற்பனைகள் எப்படி வேண்டுமானாலும் ஓவியருக்கு மலர்ந்து வரும். கன்னங்களுக்கு ப்ரீங்க் ஃப்ளோரென்ட் வண்ணமும், ஆண்கள் தூடைக்கு பச்சை வண்ணமும் அடர்த்தியான கைத்தாலும் அடிகாசத் தோன்றும்.

பேனரில் பின்னணி வண்ணம், படத்தின் பெயரையும் ஸ்கெட்ச் செய்த பின், மீதம் உள்ள இடங்களில் அடிக்கப்படும். பெரும்பாலும் ஒரே வண்ணத்துடன் நிறுத்தப்படாது. பின் முதல் கோட்டாக ஆரஞ்சு வண்ணத்துடன் வெள்ளை கலந்து மனித உருவங்களுக்கு அடிக்கப்படும். உடைகளுக்கும் தக்க வண்ணங்கள் அடிப்பதுண்டு. இதை வெய்யிலில் வைத்து காய்ந்தவுடன் மீண்டும் அதை ஓவியர்கள் 'ஃபினிஷ்' செய்வார்கள். எழுத்துருக்கள் எழுதப்படும். கறுப்பு வெள்ளையிலிருந்து வண்ணக் கற்பனைகள் எப்படி வேண்டுமானாலும் ஓவியருக்கு மலர்ந்து வரும். கன்னங்களுக்கு பிங்க் ஃப்ளோரென்ட் வண்ணமும், ஆண்களின் தாடைக்கு பச்சை வண்ணமும் அடர்த்தியாக வைத்தாலும் அழகாகத் தோன்றும். பேனர்களோடு பிளைவுட் கட் அவுட்களும் மக்கள் மனங்களைக் கவரும் கவர்ச்சிகரமான விளம்பரங்களாகத் திகழ்ந்தன. இவை பெரும்பாலும் புகழ் பெற்ற நடிகர்களின் படங்களுக்குத்தான் வைக்கப்படும். எம்ஜியார், சிவாஜி, ரஜினி, கமல், விஜய்காந்த், பின்னர் வந்த அஜீத் , விஜய் போன்றவர்களுக்கு போட்டி போட்டு வைப்பார்கள். அடுத்து வந்த நடிகர் தலைமுறைக்கு டிஜிட்டல் வருகையினால் இந்தப் பெருமைகள் கிடைக்காமல் போனது. 12 அடி உயரத்தில் இருந்து 100 அடி உயரம் தாண்டிக் கூட கட் அவுட்கள் வைப்பதுண்டு . இவற்றை 6 அடி அல்லது 8 அடி பிளைவுட் பலகைகள் மீது பிரைமர் அடித்து பகுதி பகுதியாக

ஸ்கெட்ச் செய்து, அதன் விளிம்புகளை வெட்டி, பின்னால் ரீப்பர்கள் அடித்து, பகுதி பகுதியாகவே வரையவேண்டும். ஒரு 40 அடி உயரமுள்ள கட் அவுட்டுக்கு 5 பகுதிகள் வரும், ஒவ்வொரு பகுதியின் இணைப்பையும் சரி செய்து கொண்டே துண்டு துண்டாக வரையப்படும். சிவாஜி கணேசன் நடித்த வணங்காமுடிக்குதான் முதன் முதலில் மிகப்பெரிய கட் அவுட் வைக்கப்பட்டது என்று சொல்வார்கள். இந்த கட் அவுட்களை நிறுவுவதும் ஒரு பெரிய வேலை, சவுக்கு மரங்களைக் கொண்டு பிரம்மாண்டமான சாரங்கள் அமைக்கவேண்டும். காற்று வேகமாக அடிக்கும் காலங்களில் இவை சாரத்தோடு விழுந்து உடைந்து போகும் அபாயங்களும் இருந்தன. கட் அவுட்கள் விழுந்து இறந்து போனவர்களும், அவற்றின் மீது ஏறி மாலை இட்டு, பாலாபிஷேகம் செய்யப்போய் விழுந்து இறந்தவர்களும் நிறைய பேர். தியேட்டர்களுக்கு என்று மட்டும் இல்லாமல், பொது இடங்களில் உரிமம் பெற்றோ பெறாமலோ விளம்பர பேனர்கள் வைப்பதுண்டு. சென்னையில் மவுண்ட் ரோடில் இப்படி அந்தக் காலத்தில் பிரம்மாண்டமான, புதுமை மிளிரும் பேனர்களைக் காணலாம். அதே போல எங்கள் கோவை -யிலும் முக்கிய சாலைகளில் வைப்பதுண்டு. தியேட்டர் பேனர்களை விட இந்த அவுட் டோர் விளம்பரங்களை செய்ய

வேகமும், வேலையில் துல்லியமும் ஒருங்கே அமைந்த ஒரு சாகசக் கலை அது. ஒவ்வொரு வாரமும் திரைப்படங்கள் வெளியாகும். பண்டிகை நாட்களில் ஏராளமான படங்கள். திரைப்பட விநியோகம் என்பது மாநிலத்தில் திரைப்படத்துறையை பிரித்துக்கொண்டு ஏரியா வாரியாக நடைபெறும். நாங்கள் கோவை, ஈரோடு, திருப்பூர், நீலகிரி மாவட்டங்களுக்கு உரிமை பெற்றிருந்த நிறுவனங்களுக்கும் பிறமொழிப்படங்கள் வெளியிடும் தியேட்டர்களுக்கும் பணி புரிந்துகொண்டிருந்தோம். இந்த ஏரியாவில் கோவை, ஈரோடு, பொள்ளாச்சி, உடுமலைப்பேட்டை, திருப்பூர், ஊட்டி, போன்ற நகரங்கள் யு சென்டர் என்றழைக்கப்படும். இந்த

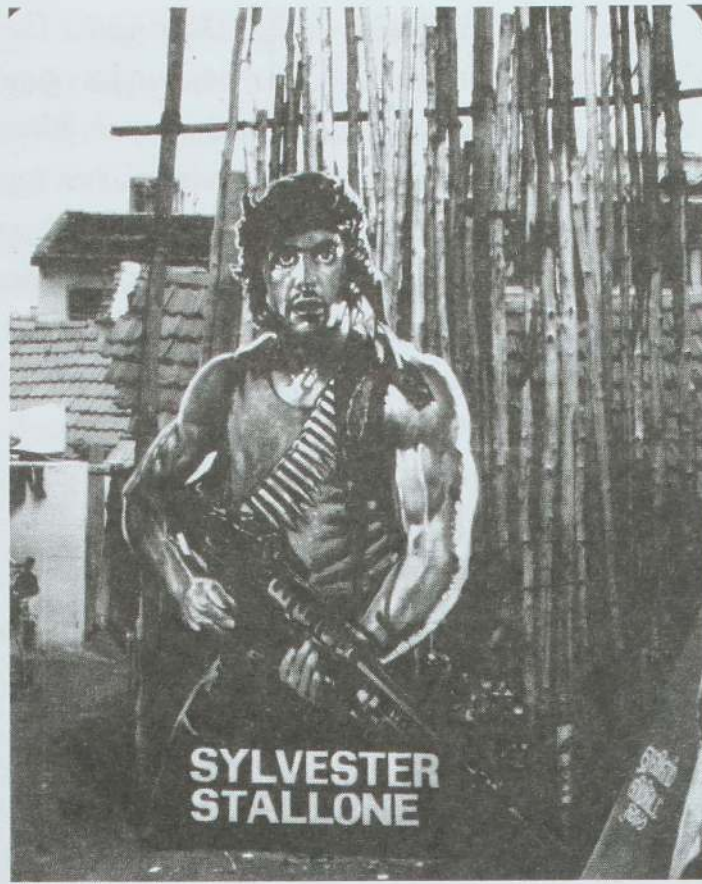

நாங்கள் மிக ஆர்வமாக இருப்போம். தினமும் ஆயிரக்கணக்கானோர் அவற்றைப் பார்க்கும் வாய்ப்பின் பெருமிதம் ஓவியர்களுக்கு எப்போதும் உண்டு. அவற்றில் 3டி பாணியில் முன்னோக்கி வரும் கைகள், துப்பாக்கிகள், ஜிகினா மிளிரும் எழுத்துக்கள், பேனரில் உச்சிக்கு மேல் தோன்றும், நடிகர்களின் இணைக்கப்பட்ட தலைகள், சண்டைக் காட்சிகள் என்று பிரமாதப்படுத்தி விடுவதுண்டு. என்னைப்பொறுத்தவரை தமிழ்ப்படங்களை வரையும் அதே ஈடுபாட்டை ஆங்கில, இந்தி, மலையாளப்படங்களுக்கும் செலுத்துவேன். வடிவமைப்பில் கட்டற்ற சுதந்திரமும் திரைப்படங்களின் மீதுள்ள அளவற்ற காதலும் அவற்றில் வெளிப்பட்டன என்று சொன்னால் மிகையில்லை. ஒரு திரைப்படம் வருவதற்கு முன்னேயே, அதைப் பற்றி பத்திரிகைகளிலும் புத்தகங்களிலும் படித்து தெரிந்து கொள்வேன். கதையோட்டம், தீம் எல்லாமே அத்துப்படி. பிறகுதான் வரைவது. இந்தத் தேடல்தான் என்னைப் பின்னர் 'திரைச்சீலை' என்ற நூலை எழுத வைத்து, அதற்கு ஜனாதிபதியின் கையால் விருதையும் வாங்க வைத்தது. பேனர்களை வரைவது சுலபமான பணியல்ல. கடும் உடலுழைப்பும்,

ஊர்களில் உள்ள அத்தனை தியேட்டர்களின் பேனர் அளவுகளும் எங்களுக்கு அத்துப்படி. திரைப்படங்கள் ரிலீசுக்கு முன் அதிகபட்சம் ஒரு வாரம் கூட நேரம் கிடைக்காது. அசுரகதியில் இரவும் பகலும் வேலை நடக்கும். வெளியூர் பேனர்கள், காய வைத்து சுருட்டி பஸ்கள் மூலமாக அந்தந்த தியேட்டர்களுக்கு அனுப்பப்படும். உள்ளூர் பேனர், கட் அவுட்கள் கைவண்டி மூலம் எடுத்து செல்லப்பட்டு டெலிவரி செய்யப்படும்.

நான் கல்லூரி மாணவனாக இருந்தபோதே என் தந்தை, 1981ல் தன் 56 வது வயதிலேயே மாரடைப்பால் இறந்து விட்டார். அன்றுதான் அலைகள் ஓய்வதில்லை ரிலீஸ். கடும் உழைப்பாளி; கம்யூனிஸ்ட் அனுதாபி. அவருக்கு இரவு பகல் என்று எதுவுமே இருந்ததில்லை. கடும் உழைப்பு அவரது ஆரோக்கியத்தைக் காவு வாங்கியது. இத்தனைக்கும் பல ஓவியர்களை போல அவருக்கு வேறு எந்தப் 'பழக்கமும்' இருந்ததில்லை. அவரது ஓவியத்திறமையில் 10 சதம் கூட என்னிடம் இல்லை. நான் யாரிடமும் ஓவியம் பயிலவுமில்லை. தந்தையாரின் பாணிக்கு நேர் எதிர் எனது பாணி, அடிக்கடி இது குறித்து வாதிடுவோம். அவர் முன்னிலையில்தான் என் முதல் பேனர் ஓவியம் அரங்கேறியது. மூன்று முடிச்சு படத்திற்காக புதுமுக நடிகர் ரஜினிகாந்தை வரைந்தேன். பெருமிதம் ததும்ப தந்தையார் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அவரது இறப்புக்கு மறுநாளே, தூரிகையை ஏந்திக்கொண்டேன். நிறுவனத்தின் பயணம் தொடர்ந்தது. வரைவதற்கு எனக்கு மிகவும் பிடித்த முகங்கள் ஆண் நடிகர்களுடையவைதான். எப்படி வேண்டுமானாலும் சுதந்திரமாக வண்ணங்களைப் பயன்படுத்தி வரையலாம். கறுத்த நிறம் கொண்ட நடிகர்கள் என்றால் மிகவும் உற்சாகமாகிவிடுவேன். ரஜினிகாந்தும், விஜய்காந்தும் இந்த வகையில் என்னைக் கவர்ந்தவர்கள். சிவாஜி கணேசனையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். இவர்களுடைய உணர்ச்சிகரமான போஸ்களை வரைவதில் எனக்கு அலாதி ஆர்வம், பொதுவாக இப் பணிகளுக்குத் திறமையான

ஆட்கள் கிடைப்பது அரிது. பல ஓவியர்கள் எங்கள் ஸ்டுடியோவிலேயே சிறுவயதிலிருந்தே பயிற்சி பெற்றவர்களாக இருப்பதுண்டு. சிலர் வெளியில் இருந்து வந்து வரைபவர்களாக இருப்பார்கள். சிலருக்கு வார சம்பளமும் சிலருக்கு வேலையின் அளவுக்கேற்ப ஊதியமும் வழங்கப்படும். ஓவியர்கள் கிடைப்பது கடினம் என்பதால் பெரும்பான்மையான ஓவியங்களை நானே வரையவேண்டியிருக்கும். என்னுடன் பத்மராஜன், மணிராஜ், வேலுப்பிள்ளை போன்ற ஓவியர்களும் என் இளைய சகோதரர்கள் கல்யாணசுந்தரமும், ராமமூர்த்தியும் பணி புரிந்தார்கள். அவசர வேலைகளுக்காக திருப்பூரில் இருந்து செல்லையா, ராதாகிருஷ்ணன், மாணிக்கம் போன்ற ஓவியர்களையும் வரவழைப்போம். எந்த நடிகரின் ஜாடையையும் விடக்கூடாது. புதுமையான வண்ணங்களால் மேலும் அழகு படுத்தவேண்டும். சரியான நேரத்திற்கு டெலிவரி செய்யவேண்டும். எந்த வேலைக்கும் எங்களுக்கு உடன் பணம் கிடைத்ததில்லை. பலர் பணம் தராமலேயே போனதுண்டு. செய்யும் வேலைக்கு கொடுக்கப்படும் தொகையும் குறைவுதான். ஆகவே எல்லாமே கடன் தான். காடா துணி, அம்பாலாவிலிருந்து வரும் தூரிகைகள், சென்னை, பெங்களூரிலிருந்து வரும் ஆயில் வண்ணங்களுக்கான வண்ணப்பொடி மூட்டைகள், 20 லிட்டர் லின்சீட் ஆயில் ட்ரம்சுகள், எனாமல் பெயிண்டுகள், லிட்டர் லிட்டராக மண்ணெண்ணெய் அனைத்தையும் கடனாக கொடுக்க நல்ல மனிதர்கள் இருந்தார்கள். என் சகோதரர்கள் வாடிக்கையாளர்களை சந்தித்து வேலை வாங்குவது, இங்கும் வேலை செய்வது, நான் கல்லூரிக்கும், பின்னர் வழக்கறிஞர் தொழிலுக்கும் சென்று கொண்டே ஓவியம் வரைவது என்று பிஸியாகவே இருந்த காலம். நான் ஓவியம் வரைவதைப் பார்க்கவே

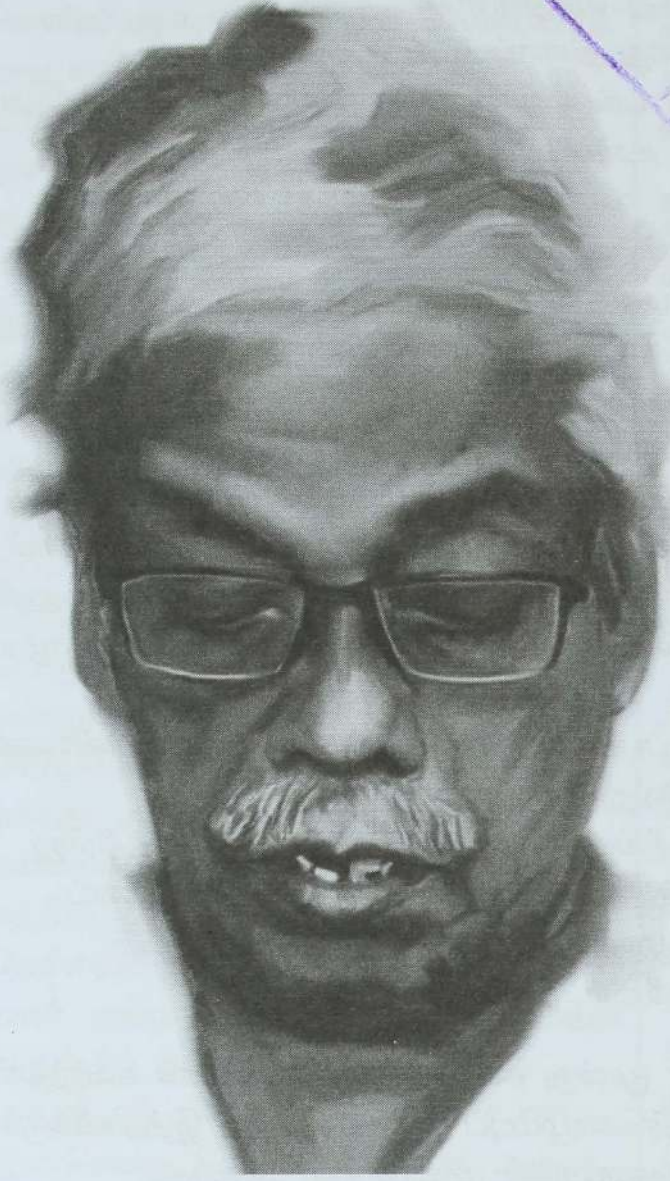
**பேனர்களை
அருக் பார்த்தால் தாறுமாறாக
வண்ணங்களைப் பூசியது போல
தோன்றும். ஒரு குறிப்பிட்ட
தூரத்திலிருந்து பார்த்தால்
அற்புதமாக இருக்கும். அதுதான்
பேனர்கள் ன் மாயாஜாலம்!**

பல ரசிகர்களும், மாணவர்களும், நாஞ்சில்நாடன் போன்ற எழுத்தாளர்களும் வருவார்கள். ஒரு 20 அடிக்கு 10 அடி பேனரை ஒரே மணி நேரத்திற்குள் வரைந்து முடிக்கும் வேகத்தைப் பெற்றிருந்தேன். ஒரு 10 அடி உயரமுள்ள தலையை வரைய, ஒரு பெஞ்சு, அதை விட ஒரு பெரிய பெஞ்சு, கோடா என்றழைக்கப்படும் குதிரை (ரொம்ப உயரமான ஸ்டீல்), இவற்றில் மாறி மாறி ஏறி இறங்கி வண்ணங்களை மேஜையில் குழைத்து ஒரு சர்க்கஸ் வீரனை போல இயங்கவேண்டியிருக்கும். கையும் காலும் ஓய்வுக்கு ஏங்கும். பக்கத்திலிருந்து பார்ப்பதால் ஓவியத்தில் என்ன தவறு நடந்திருக்கிறது என்று கூட தெரிந்துகொள்ள முடியாது. பொதுவாக பேனர்களை அருகில் பார்த்தால் தாறுமாறாக வண்ணங்களைப் பூசியது போல தோன்றும். ஒரு குறிப்பிட்ட தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் அற்புதமாக இருக்கும். அதுதான்

பேனர்களின் மாயாஜாலம்! 2015ல் டிஜிடல் புரட்சியின் விளைவாக பிளெக்ஸ் பேனர்கள் வரவு, பேனர் ஓவியர்களின் வாழ்க்கையில் மண்ணைப் போட்டது. இதையே நிரந்தரம் என்று எண்ணியிருந்த பல ஓவியர்களும் சார்ந்திருந்த பணியாளர்களும் வாழ்க்கை வெறுத்துப்போயினர். சந்து பொந்தெல்லாம் பிளெக்ஸ் கடைகள் வந்து எல்லாவற்றையும் புரட்டிப்போட்டது. பல ஓவியர்கள் வீடுகளுக்கு சுண்ணாம்பு அடிக்கப் போனார்கள். மனம் வெம்பிப் பலர் இறந்தார்கள். கணினிதான் எதிர்காலம் என்று உணர்ந்தவர்கள் போட்டோஷாப்பும் கோரல் டிராவும் பயின்று உயிர் பிழைத்தார்கள். தியேட்டர்களில் கையால் வரையப்பட்ட பேனர்களும் கட் அவுட்களும் வைக்கப்பட்டபோது, ரசிகர்கள் சாரி சாரியாக ஒவ்வொரு தியேட்டருக்கும் சென்று பேனர்களை ரசிப்பார்கள்; அதைப் பற்றி விவாதிப்பார்கள்; போட்டி ரசிகர்கள் சண்டை கூடப் போட்டுக்கொள்வார்கள். ராஜாதி ராஜா திரைப்படத்திற்கு நான் ரஜினிகாந்த் கூலிங் கிளாஸ் அணிந்திருந்தது போன்ற ஒரு உருவத்தை 10அடி உயரத்திற்கு வரைந்திருந்தேன். அதை வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு என்றே பலர் செல்வார்கள். அந்த கூலிங் கிளாசில் வரையப்பட்டிருந்த மரங்கள், உண்மையில் எதிரில் இருந்து பிரதிபலிக்கின்றன என்று ஏமாந்தவர்கள் கூட உண்டு. இன்று 2 பாஸ் பிரிண்டில் நிறம் மங்கிப்போய், கலை அறிவு சுத்தமாக இல்லாத யாரோ ஒரு போட்டோஷாப் நபர் டிசைன் செய்த மங்கிப்போன பிளெக்ஸ் பேனரை யாரும் தலையை உயர்த்திக் கூடப் பார்ப்பதில்லை, என்பதில் இருக்கிறது, இன்று வேலையற்ற ஓவியனின் கடந்த கால பெருமிதம்!

யொலாஹம் நூலாஹம்
06 OCT 2021

சினிமாத்தடம்

நமது சூழலில், தமிழ்த் திரைப்படங்கள் பார்ப்பதில் எல்லோரும் ஆர்வமாயிருக்கிறார்கள். பழக்கமாகிப்போன பொழுது போக்குத் திரைப்படங்கள் பற்றிய மாயையில் இருந்து, பெரும்பாலார் மீளாத சூழலே தொடர்கிறது. எனவே, திரைப்படம் பற்றிய சரியான புரிதலைப் பரவலாக்கும் செயற்பாடுகள் தேவைப்படுகின்றன. ஆங்காங்கே சிறு சஞ்சிகைகள் வழியாகவும் புத்தகங்கள் வழியாகவும், இணையத் தளங்களிலும் இந்த எழுத்து முயற்சிகள் நடைபெற்றுக் கொண்டுமுள்ளன.

நல்ல பிறமொழித் திரைப்படங்களைப் பார்த்தும் அவைபற்றிய எழுத்துகளை வாசித்தும், அனுபவ வாயிலாக உருவாகிய தமது சொந்தக் கருத்துகளைக் கட்டுரைகளில் பலர் வெளிப்படுத்துகின்றனர். வேறு சிலரோ, திரைப்படங்களைப் பார்த்தபின், குறிப்பான படங்களையும் நெறியாளரையும் பற்றிய எழுத்துகளை ஆங்கிலத்தில் வாசித்து அவற்றிலிருந்து திரட்டிய கருத்துகளைத் தமது கட்டுரைகளுடன் சேர்த்து, தமது போலவே வெளியிடுகின்றனர்; இவை பக்கம் பக்கமாக நீண்டவையாகவுமுள்ளன! தாங்கள் பெற்ற இரவல் கருத்துகளையோ, அவற்றை எழுதியவர்களையோ, அவை இடம்பெற்ற வெளியீடுகளையோ அவர்கள் குறிப்பிடாது தவிர்த்துவிடுகிறார்கள். குறித்த திரைப்படம் அதன் நெறியாளர் பற்றிய அடிப்படைச் சிறுகுறிப்புகளை விதிவிலக்காக்கலாம்; ஆனால், குறிப்பிட்ட படைப்பின் நெறியாளரின் ஆழமான பின்புலம், இரண்டினதும் புதிய கோணங்களிலான மதிப்பீட்டுக் கருத்துகளை, அவை யாருடையவையெனக் குறிப்பிடாமல் தவிர்க்கக்கூடாது. ஆய்வுநெறி முறையியலின் படி, அச்செயற்பாடு தவறானது; ஒருவகையில் 'மாரீசத்'தனமானது! ஏற்றுக்கொள்ள முடியாதது.

தமிழகத்தைப் போலவே ஈழத்திலும், பலர் நல்ல திரைப்படங்கள் பற்றி எழுதி வருகின்றனர்; கே. எஸ். சிவகுமாரன் போன்ற முன்னோடிப் பங்களிப்பாளர்கள் இன்னும் நம்மிடையே வாழ்கின்றனர். அண்மையில், ஜி. ரி. கேதாரநாதன் எழுதிய 'சினிமாத் தடம்' என்னும் விரிவான நூல், படங்களுடன் பாராட்டத்தக்க வடிவமைப்பில், 'நிகரி' வெளியீடாக வந்துள்ளது. நூலை இரண்டு பகுதிகளாக ஆசிரியர் பிரித்துள்ளார். முதலாவது பகுதியில் முழுநீளக் கதைப்படங்கள், குறும்படங்கள், நவ யதார்த்தவாதக் கோட்பாடு, திரைப்பட விழா, ஒரு ஒளிப்பதிவாளர் பற்றிய ஆசிரியரின் பதிவுகளான கட்டுரைகளுடன் நெறியாளரான பிரசன்ன விதானகேயின் நேர்காணலையும் சேர்த்து, 14 விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. இரண்டாம் பகுதியில் ஆங்கில மூலத்திலிருந்து ஆசிரியரால் தேர்வுசெய்யப்பட்டு மொழியாக்கஞ் செய்யப்பட்ட, நெறியாளர்களினதும் ஒரு ஒளிப்பதிவாளரினதும் நேர்காணல்களும், ஒரு நெறியாளரைப் பற்றியதும் ஒரு பெண்ணியவாதியினதும் கட்டுரைகளுமாக 9 விடயங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன. மேலதிகமாக, ஏ. ஜே. கனகரத்தினா பற்றி ஆசிரியர் எழுதிய கட்டுரையொன்றும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

சினிமாத்தடம்
ஜி.ரி.கேதாரநாதன்

நிகரி வெளியீடு
19 Goodwood Way
Lincoln LN6 0FZ, UK
இலங்கை விலை 450.00

என்னைப் பொறுத்தவரையில், இரண்டாம் பகுதி முக்கியமானது. முக்கியமான நெறியாளர்கள், ஒளிப்பதிவாளரின் நேர்காணல்கள் தேர்வுசெய்யப்பட்டு, நன்றாக மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளமை சிறப்பாகப் பாராட்டப்பட வேண்டியது!. நெறியாளர்களின் பின்புலம், சமூகம் அரசியல் கலையாக்கம் பற்றிய அவர்களது கருத்துநிலைகள் ஆழமாக வெளிக் கொண்டு வரப்பட்டுள்ளன. இவற்றின் மூலம் அவர்களது திரைப்படங்களைப் பற்றிய புரிதலையும் பெற்றுக்கொள்ள முடிகிறது. றோல் பெக், டாரியுஸ் மெக்ரூஜி, அப்பாஸ் கியரொஸ்ரமி (Abbas Kiarostami) சபிகா சுமர், தர்மசேன பத்திராஜ முதலியோரின் கருத்துகள் மிகமுக்கியமானவை.

லுமும்பா திரைப்பட நெறியாளரான றோல் பெக் கூறுகிறார் : “படைப்பு என்று வரும்போது நான் என்னை ஒரு கலைஞனாகவே கருதுகிறேன். படைப்பு எனது வேலை. இதற்கு யாரையும் இலக்கு வைப்பது எனது நோக்கமல்ல. கூடுதலான மக்களிடம் அது சென்றடைய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன். எனது பிரதான அக்கறை என்னவெனில் ஓரங்கட்டப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதும் அதேவேளை சமரசத்திற்கு ஆட்பட்டுவிடக் கூடாது என்பதுமாகும். இந்த இரண்டுக்கும் இடையிலான வெளியில் எனது இருப்பும் சஞ்சாரமும் உள்ளது.”

“எனது ஆவணத் திரைப்படங்கள் புனைவுப்பாங்கான தன்மை கொண்டவை. அவற்றில் கதைத் தடங்களும் புனைவான கதாபாத்திரங்களும் இருக்கும். எனது கதைப் பாங்கான படங்கள் உண்மைக் கதைக்கூறுகளை நடந்த சம்பவங்களை மற்றும் உண்மையான அனுபவங்களை உள்ளடக்கியவை. எனவே என்னைப் பொறுத்தவரையில் வேறுபாடுகள் ஏதேனும் இருந்தாலும் அடிப்படையில் பெரிய வித்தியாசங்கள் இருப்பதில்லை என்றே கருதுகிறேன்.”

டாரியுஸ் மெக்ரூஜி கூறுகிறார் : “ஆரம்பத்திலிருந்தே, கலையை ஓர் அரசியல் ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த முடியாதென்பது குறித்து எனக்குத் தெளிவிருந்தது. மேலும் அரசியல் சினிமா என்பதன் அர்த்தம் கருத்தியல் கொள்கைப் புரட்சிகர சினிமா அல்ல என்பதை நான் எப்போதும் நம்புகிறேன். அத்தகைய சினிமா மீது எனக்கு என்றுமே நாட்டம் இருந்ததில்லை. அவ்வாறெனில், அது நிச்சயம் விளம்பரச் சுலோகமாகவே தானிருக்கும்.

“... மக்களுடைய துன்ப துயரங்களையும் அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் உக்கிரமான நிலைமைகளையும் எவ்வளவுதூரம் கலைப்படையுங்கள் பிரதிபலித்துள்ளன என்பதை மாத்திரமே வெகு கூர்மையாக அரசியல் நோக்குடன் பார்த்தாகவேண்டும்.”

“ஆம், யதார்த்த நிலைமையினை அதன் இயல்பான போக்கில், வெளிப்படுத்துவதையே நான் எப்போதும் விரும்புகின்றேன். பிரச்சினைகளுக்கு பொய்மையான ஊட்டமளிப்பதை நான் கலைஞனாக வெறுக்கிறேன். இதன் காரணமாக, நம்பிக்கையற்ற, வெறுமையான பார்வையென விமர்சிக்கப்படலாம். கிரேக்க காலத் துன்பியலிலிருந்து இன்றுவரை கலையின் உள்ளீடு துயரம் சார்ந்த, நம்பிக்கை வரட்சியுற்றதாகவே இருந்து வந்துள்ளது.”

அப்பாஸ் கியரொஸ்ரமி : “எனது திரைப்படங்களில் ஒருவிதத்தில் அரசியலின் பங்கு நான் தேர்வுசெய்யும் விடயத்திலும், அதற்கான காலத்திலுமே உள்ளீடாகப் பொதிந்துள்ளது. உதாரணமாக அநாதரவாக விடப்பட்ட கிராமத்து வறியவர்கள் அல்லது குர்திஷ் ஈரானைக் குறிப்பிடலாம். சினிமா பற்றி எனது நம்பிக்கை கேள்வி கேட்பதை மாத்திரமே, பதிலளிப்பதை அல்ல என்ற கோட்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அரசியல் என்பது குழுவுக்கான பற்றுறுதிதான் என்றால் நான் ஒரு போதும் அரசியல் திரைப்படத்தை உருவாக்கப் போவதில்லை. நான் இவ்வாறுதான் செய்யுங்கள் என்று மக்களைக் கூவியழைக்க மாட்டேன். ஆனால், வாழ்க்கை பற்றிய உண்மையினை அவர்கள் முன் நகர்த்துவேன். இந்த உண்மையை அடைவதற்கான பற்றுறுதி எனக்குள் நிலைக்கும் வரை அது சாராம்சத்தில் அரசியலையொழிய வேறல்ல.”

சபிகா சுமர், தனது கதைப்படமான ‘கமோஸ் பானி’யின் பின்னணி பற்றியும், தன்னுடைய வேறு ஆவணப் படங்கள் பற்றியும் விளக்குகிறார். சிங்கள நெறியாளர் தர்மசேன பத்திராஜ தனது ஆரம்ப முயற்சிகள், கலைநோக்கு, சமீபகால சிங்களப் படங்களின் யுத்தத்தை ஆராதிக்கும் போக்குப் பற்றிய விமர்சனங்களைச் சொல்கிறார்.

முதலாம் பகுதியிலுள்ள மூன்று கட்டுரைகள் என்னைக் கவர்ந்தன. பல்வேறு காரணிகளால், நீர்கொழும்புப் பகுதியிலிருந்து இத்தாலிக்குக் கள்ளமாகச் செல்லும் சிங்களவரின் முயற்சிகள், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள், அவலங்களைச் சித்திரிக்கும் ‘மில்ல சொயா’ திரைப்படம் பற்றிய கட்டுரை அதிலொன்று. ‘சார்க் திரைப்படவிழா - 2012 பற்றிய கட்டுரையும், திரைப்பட விழா பற்றிய ஆசிரியரின் சுய அனுபவங்களை விபரமாகத் தருகிறது. பயனுள்ள கட்டுரை. நடிகை ரேவதி நெறியாள்கை செய்த ‘றெட் பில்லிங் வெயர் த சன் செர்’ ஆவணப்படமாக குறிப்பிடப்படுகிறது. ஆனால் கட்டுரைச் சித்திரிப்பின்படி, அதனைக் கதைப் படமாகவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது! நெறியாளர் பிரசன்ன விதானகே தன்னைப் பற்றியும் தனது ஆக்கங்களைப் பற்றியும் நேரே கூறுவதாக அமைந்துள்ள கட்டுரை, மிகப் பெறுமதியானது. ஆனால், (குறிப்பிடப்படாத) கேள்விகளுக்கான பதில்கள் கொண்ட நேர்காணல் போலவே அது அமைந்துள்ளது. எனவே, இரண்டாவது பகுதியில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கவேண்டிய ஒன்றாகப்படுகிறது.

‘அம்மா வருணை’ கட்டுரையில், சிங்களத் திரையுலகின் முக்கிய ஆளுமைகளில் ஒருவரான லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரிஸ் பற்றிய சில கருத்துகள் சர்ச்சைக்குரியவை. எழுபதுகளில் இந்தியாவில் சத்யஜித் ரேயை இடதுசாரிகள் மதிப்பிற்க்கம் செய்தது போல, இங்கு லெஸ்ரரையும் மதிப்பிற்க்கம் செய்தனர். அவற்றின் தாக்கம் இக் கட்டுரையிலுமுள்ளது. ஒரு கலைஞன் செய்யாதவற்றுக்குக் குற்றம்சாட்டுவது பொருத்தமாகப்படவில்லை. செய்தவற்றிலுள்ள பலவீனங்களை விமர்சிப்பது தவறல்ல. ஆனால் ‘அம்மா வருணை’ ஏன் மோசமான படமாகவுள்ளது என்பது, கட்டுரையில் விளக்கப்படவில்லை. அது எதைப் பேசுகிறதென்பதும் வாசகருக்குச் சொல்லப்படவில்லை. லெஸ்ரரின்

'றன்சலு' பௌத்த விழுமியங்களை வெளிப்படுத்திய சிறந்த படமாகவு -ள்ளது என்பது, எனது அனுபவம். "பௌத்த சிங்களப் பெரும்பான்மை நாடொன்றில் தாம் ஒரு ரோமன் கத் -தோலிக்கர் என்ற உறுத்தலுக்கு லெஸ்ரர் ஆளாகியதன் ஒரு வெளிப்பாடு" அது என்ற, சிங்களத் திரைப்பட விமர்சகரின் வலிந்த குற்றச்சாட்டை நூலாசிரியரும் ஏற்றுக்கொள்வது, ஆச்சரியந் தருகிறது!

இறுதிக் கட்டுரையான 'குறும்படங்கள் ஒரு பார்வை'யில், ஷாங்காய் உலகத் திரைப்பட விழாவில், இறுதிச் சுற்றிற்குத் தெரிவான 12 படங்களில் ஒன்றான முழுநீளத் தமிழ்ப் படமான, 'ஒரு துப்பாக்கியும் ஒரு மோதிரமும்' (A Gun and A Ring) சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை பொருத்தமாயில்லை! The Lunch Date என்னும் முக்கியமான குறும்படம் சேர்க்கப்பட்டுள்ளமை குறிக்கத் -தக்கது. ஆனால், அதுபற்றிய சில தகவல்கள் தவறானவை. (உணவ- கத்தில்) "அப்பெண் இரு மிடறுகள் தேநீரைக் குடித்துவிட்டு வெளியேறுகி- றாள். முற்றாக வெளியேறு முன்னர், சற்றுத் திரும்பிப் பார்க்கிறாள். அப்போது அவள் விட்டுச் சென்ற அதே உணவு இன்னொரு மேசையின் மேல் அவள் வைத்தவாறு அப்படியே இருந்தது." (பக். 124). உண்மையில் - உணவ- கத்தை விட்டு வெளியேறிச் சிறிது தூரம் ரயில் நிலையத்துள் நடந்து சென்ற அவள், தனது பைகளின் நினைவுவரவே உணவகத்துக்குத் திரும்பி வருகிறாள்.

முன்னுரையில் கொ. ரொ. கொன்ஸ்ரன்ரைன், "...ஒரு வெள்ளைச் சீமாட்டி, தன்னிடம் பணம் இல்லாத நிலையில் 'பசி வரப் பத்தும் பறக்கும்' என்ற கூற்றுக்கு இயைய கறுப்பு இன மனிதனது உணவுத் தட்டிலேயே உணவைப் பகிர்ந்து கொள்வதால்..." என்று குறிப்பிடுவதும் தவறானது. முள்ளுக் கரண்டி எடுத்துத் திரும்பிய அவள், தான் வைத்துச் சென்ற உணவை இன்னொருவன் சாப்பிடுவதைக் கண்டு எரிச்சல்படுகிறாள்; பின்னர் அவளின் முன்னால் அமர்ந்து, இடைக்கிடை முள்ளுக் கரண்டியால் உணவைக் குத்தி எடுத்துச் சாப்பிடுகிறாள்.

(முதலாம் பகுதியிலுள்ள கட்டுரைகள் பல, பயனுள்ள விபரங்களைக் கொண்டுள்ளன. ஆனால் வேறு கட்டுரைகளின் துணைகொண்டு எதப்பட்டிருக்கலாம் என்னும் உணர்வைப் பல இடங்களில் எழுப்புவதால், தனித்துவம் குன்று- கிறது! 'மகாஜன் : நிலைக்கக்கூடிய படிமங்களின் சிருஷ்டியாளர்' என்னும் கட்டுரை சிறந்த உதாரணம்! பல கட்டுரைகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்ட தன்மையும் தெரிகின்றது. தமிழ் மொழிநடைக்கு மாறானவை கண்ணில்படுவ- தும் அவ்வெண்ணத்துக்குக் காரணம். உதாரணங்கள் பலவற்றை விரிவஞ்சித் தவிர்க்கிறேன். // புனேயிலுள்ள இந்தியத் திரைப்படத் தொலைக்காட்சிக் கல்லூரியிலிருந்து (FTII) முதலாவதாக வெளிவந்த பட்டதாரி ஒளிப்பதிவாளர் உற்பத்திகளில் ஒருவர் கே. கே.// - பக்.102

ஒளிப்பதிவாளர் மகாஜன் பற்றிய சொந்தக் கட்டுரையில் பின்வரும் பகுதி உள்ளது : // நெறியாளருக்கான காட்சிகள், படிமங்களை நுணுக்க விபரங்களுடன் முதலீடு செய்து கொள்வதில் அழகியல் உணர்வுகளுடன் கூடிய ஆழமானதொரு கிரகிப்பு அவரிடமிருந்து வெளிப்படுவதை அவதானிக்க முடியும். // - பக். 107

இரண்டாம் பகுதியிலுள்ள, ஒளிப்பதிவாளர் எம். டி. மகிந்தபால பற்றிய மொழியாக்கக் கட்டுரையில் வரும் பகுதி இது: //நெறியாளருக்கான காட்சிகள், படிமங்களை நுணுக்க விபரங்களுடன் முதலீடு செய்து கொள்வதில், அழகியல் உணர்வுகளுடன் கூடிய ஆழமானதொரு கிரகிப்பு, ஆற்றல்வாய்ந்த ஒளிப்ப- திவாளருக்கு எப்போதுமே இருந்தாக வேண்டும். // - பக். 197

திரைப்படங்கள், நெறியாளர்களின் பெயர்கள், பல இடங்களில் பிழையாகத் தரப்பட்டுள்ளன. இப்பிழைகள் பிரதியில் இருக்கலாம், அல்லது அச்சப் படி திருத்துகையில் ஏற்பட்டிருக்கலாம். காரணம் எதுவாயினும், வாசகரிடையே குழப்பத்தை ஏற்படுத்துமாக்கையால் அவை திருத்தப்படவேண்டும்.

	பிழை	சரி
1.	புறஹண்ட களுவர	புறஹந்த களுவற
2.	பவுர வலலு	பவுறு வளலு
3.	சுலங்க இனு
4.	பினிஷ	
(3, 4)	இரண்டும் சேர்ந்து ஒரே படத்தின் பெயர்-	சுளங்க எனு பினிச
5.	டெலவக் அத்தர	தெலொவக் அத்தற
6.	அப்பாஸ் ஹெரொஸ்ரமி	அப்பாஸ் கியரொஸ்ரமி
7.	கிரஸ்ற்றொவ்னுசி	கிறிஸ்ற்றொவ் ஸனுஸ்ஸி
8.	தரோகோவ்ஸ்கி	தார்கோவ்ஸ்கி
9.	மைக்கேல் ஏஞ்சலோ அன்ரோயோனி	மைக்கலாஞ்சலோ அன்ரோனியோனி
10.	சானா தேசப்பிரிய	சன்ன தேசப்பிரிய

93 ஆம் பக்கத்தில், 'சிசில கினிகனி' (1992)எனக் குறிப்பிடப்பட்ட ஒளி- ப்படம் தவறானது ; அது, 'ஒபத் எக்க ஒப நத்துவ' என்னும் திரைப்படத்தின் காட்சியாகும்!

இறுதியாக முக்கியமானதொன்று : 212 பக்கமுள்ள புத்தகத்தில் முழுநீளத் தமிழ்த் திரைப்படமாக, 'வெயில்' படத்தைப் பற்றி மட்டும்தான் கட்டுரை உள்ளது. அது ஒரு சாதாரண திரைப்படம். பிறமொழிப் படங்களை மட்டும் பேசி, தமிழ்ப் படங்களை வெளியொதுக்குவது நல்லதல்ல. நமது படங்களின் பலம் / பலவீனம் பேசப்படவேண்டும்.

மாறுதலான அம்சங்கள் கொண்ட பழைய படங்கள் உள்ளன; அண்மைக் காலங்களில் மேலும் முன்னேறிய தளத்தில் உருவாக்கப்படும் படங்கள் பல வந்து கொண்டுள்ளன. இவைபற்றிய கவனக்குவிப்பை வாசகரிடம் ஏற்படுத்தும் விதத்திலும் எமது திரை எழுத்து முயற்சிகள் அமைவது, காலத்தின் தேவையாகவுள்ளது!

09. 08. 2021

‘ நானும் மற்றைய நானும்
ஒருயிர் ஒருடலாய் ஒவ்வொரு நொடித்துளியும்
ஒன்றாய்த்தான் வாழ்கிறோம்
ஒருவரை ஒருவர் சற்றும் அறிந்து கொள்ளாமலே. ’

நெடுமரங்களாய் வாழ்தல் – ஆழியாள்

ஆழியாளின் நான்காவது கவிதைத்தொகுப்பிது. இத்தொகுப்பில் வெளிப்படும் படைப்பாளி இயற்கையினூடே தன்னையும் இவ்வுலக வாழ்வையும் பார்க்கிறார். இயற்கையின் அங்கமான மனித இனம் தன்னை உயர்வானதாகக் கருதிக் கொண்டு இயற்கையின் சமநிலையை ஊறுபடுத்தும் நடவடிக்கைகளில் காலம் காலமாக ஈடுபட்டு வருவதைக் காண்கிறோம். அதன் விளைவாக உலகம் முழுமையும் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சனைகளைக் கண்ணாலும் மனதாலும் காணத் தொடங்கியுள்ளோம். இதன் விளைவாக படைப்பாளியின் சுய பிரக்ஞை தன்னை இயற்கையுடன் பிணைத்துக் கொள்ள முனைவதை இத்தொகுப்பினூடே உணர்கிறோம்.

உப்பு இத்தொகுப்பின் முதலாவது கவிதை. பெற்றவளின் பேரன்பைக் கூறும் கவிதை. நிலங்களையும் வாழ்வையும் காலத்தையும் அரவணைக்கிற, அழகுபடுத்துகிற கடலுட் செறிந்துள்ள உப்பு, கடல் அதனைச் சார்ந்துள்ளவற்றின் மீது செலுத்துகிற பேரன்பைக் குறியீடு செய்வதாக இருக்கிறது. கடலின் பேரன்பிலும் அதன் அழகிலும் திளைத்திருக்கும் போது போருக்குத் தம் பிள்ளைகளைப் பலி கொடுக்கும் தாய்மாரின் நினைவு வருகிறது. அதிகார வெறியுடன் போர் செய்யும் கொடூரமானவர்கள் எல்லாம் இக்கடலைப் போல மாறிவிட மாட்டார்களா! என்னும் ஆழ்ந்த ஆதங்கம் தொனிக்கும் கவிதை அது.

எனக்குத் தெரிந்தவர்கள் என்ற கவிதை, தன்னை அறிதல் என்பது எவ்வளவு சிக்கலானது என்பதைச் சொல்கிறது. இக்கவிதையில் வரும்

நெடுமரங்களாய் வாழ்தல்
ஆழியாள்
அணங்கு பெண்ணியப் பதிப்பகம்
3, முருகன் கோயில் தெரு
கணுவாப்பேட்டை
வில்லியனூர்,
புதுச்சேரி - 605 110
இந்திய விலை 70.00

எனக்குப் பிரமீளைத் தெரியும்
அவர் என் சொந்த ஊர்க்காரர்தான். தர்மு சிவராமு.
என்றாலும் அவரை எனக்குத் தெரியாது
என்ற வரிகள் எதனைக் குறிக்கின்றன?

தர்மு சிவராமும் பிரமீளும் பெளதிக உருவில்
ஒருவர்தான். எங்கள் எல்லோருக்கும் படைப்பாளியான
பிரமீளைத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் அவரைத் தர்மு
சிவராமுவாகவும் தெரிந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.
ஒரு பெயருள் இருக்கும் பலரும், பல பெயர்களில்
இருக்கும் ஒருவரும் என மனித முகங்களும் அகங்களும்
குழம்பிக் கிடக்கும் வாழ்வு இது. இரு பெயர்களில்
இருக்கும் ஒருவர், அவர் அகத்திலும் ஒருவரல்ல என்ற
அர்த்தமும் இங்கு தோன்றுகின்றது. இது பிரமீளா-
க்கு மட்டுமல்ல, எல்லா மனிதர்களுக்கும் பொருந்தும்.
எங்களுக்கு வெளியில் உள்ளவர்களை அறிந்து கொள்வது,
எங்களுக்கு வெளியில் உள்ளவர்களின் ஏனைய முகங்களை
அறிந்து கொள்வது, அவர்கள் படைப்பாளிகளாக இருந்-
தால் அவர்கள் எழுதிய பாத்திரங்களை அறிந்து கொள்வது;
எங்களை அறிந்து கொள்வது; எங்களுக்குள்ளே இருக்கும்
இன்னும் பல எங்களை அறிந்து கொள்வது போன்றவை
நிகழ்வது எவ்வளவுக்கு சாத்தியம்? சாத்தியமாயின்
எவ்வளவு காலத்துள் சாத்தியம்? தெரியாது.
இக்கவிதையில் தெரிதல் பற்றித்தான் சொல்லப்பட்டுள்ளது.
அதற்குப் பிறகுதான் அறிதலுக்குப் போக வேண்டும்.
அதற்கு ஒரு வாழ்நாட் காலம் போதுமா? என்று கேட்கிற
கவிதை,

நானும் மற்றைய நானும்
ஒருயிர் ஒருடலாய் ஒவ்வொரு நொடித்துளியும்
ஒன்றாய்த்தான் வாழ்கிறோம்
ஒருவரை ஒருவர் சற்றும் அறிந்து கொள்ளாமலே.

என்றும் சொல்கிறது. தன்னை அறியாதபோது மற்றவரை
அறிதல் சாத்தியமில்லையே!

பின்னைய வாசிப்பு என்கிற கவிதையும் முக்கியமானதொரு
கவிதை.

உயிரினங்களின் இருப்புக்கு மூலமாக இருப்பவை
விதையும் கருவுறுதலும். கவிதை விதையிற்றொடங்கி
ஆதிவாசித் தாயின் கருணையில் முடிகிறது.

இவற்றுக்கிடையில் ஈழ விடுதலைப் போராட்டத்தின்
முக்கியமான மூன்று பரிமாணங்கள் சொல்லப்படுகின்றன.

நிலவமைவு காரணமாக உலகத்தின் அதிகாரங்களின்
நலன்களின் பலிக்கடாவாக ஈழம் ஆனமை;

“நந்திக்கடலின் பின்னால் (மேலே)

அணுவாயுத வல்லரசுகளின் சதுரங்கப்பலகை

அலைகளில் ஆடிக் கொண்டிருக்கிறது”

தமிழ்ப் போராட்டத்தின் உள்ளுக்குள்ளேயே இருந்து புரி-
யப்பட்ட துரோகங்கள்.

“ஒன்றன்பின் ஒன்றாய் நிகழ்த்திய பெரும் துரோகங்களின்
பின் சிகரட்டைப் பிடித்தபடி ஆசுவாசமாய்த் தன் தலை
கோதி நிற்கிறான் கடுகளவும் கருணையற்றவன்”

தமிழ்ப் போராளிகளாலேயே படுகொலை செய்யப்பட
சனநாயகம். (அது இன்னமும் தமிழ் சமூகத்துக்குள் நிலை
நிறுத்தப்படவில்லை.)

“மனசாட்சியை மீண்டும் மீண்டும் நள்ளிரவில்
எழுப்பும் (சத்தம்). கதவின் பின்னால் நோபேட்டினதும்
ராஜினியினதும் கைகள். (இன்னமும் தட்டிச் சேர்ந்து
விடவில்லை.)”

இவ்வுலகத்தின் முதல் இனவழிப்பு ஆதிக்
குடிகளின் மீதுதான் நிகழ்ந்தது. இயற்கையோடு
இயைந்த வாழ்முறையை இன்றுவரைக்கும் கைக்-
கொள்பவர்கள் ஆதிக்குடிகள்தான். அவர்களை அழி-
ப்பதோடு தொடங்கிய சூழலைச் சிதைக்கும் நடவடி-
க்கைகள் இன்று வரை நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றன.
இவற்றை எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற
ஆதிக் குடிக் கிழவியின் கண்களில் இருக்கும் துயர-
த்தையும் மீறி அவளின் பெருந்தன்மை (தங்களை
அழிப்பவர்களைக் கூட மன்னிக்கும் பெருந்தன்மை)
உலகத்தின் மீது படர்க்கிறது. எல்லா விதைகளின்
(உள்ளும்) பின்னாலும் ஒரு மரம் இருக்கிறது என்று
அக்கவிதை தொடங்குகிறது.

நெடுமரங்களாய் வாழ்தல் என்னும் கவிதை மனிதர்
உருவாக்கிய, அதிகாரவெறி கொண்ட உலகத்துக்கும்
போலித்தனமும் பகட்டும் நிரம்பிய நுகர்வு உலகத்-
துக்கும் வெளியே இருக்கிற வனங்களைப் பற்றியது.
பல்வகைத் தன்மையுடன் இயற்கையின் சம நிலை-
யைப் பேணுபவையாக வனங்கள் அமைகின்றன.
மனிதர்களின் முதற்குடில் வனம்தான். நாகரீகத்தின் படி
நிலையில் நாங்கள் உருவாக்கிக் கொண்ட, இன்றைய
எங்கள் வீடுகள் வாழ்தலின் சூக்குமத்தைத் தொலை-
த்தவை என்பதைக் கீழ்வரும் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

நீள் நெடுவரிசையாய் நெடு மரங்கள் பார்த்திருக்கின்றன
நெடுங்காலமாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.

இதுவோ நெடுமரக்காடு

வாழ்தலின் சூக்குமம் அறிந்த வீடு

வேலைநாள் அன்றைக்குக் குளிர் உதிராக் கன்பரா’
என்ற கவிதையும் வாழ்வதற்குச் செய்ய வேண்டி
இருக்கிற வேலை என்பது இயற்கையிடமிருந்து
எங்களைப் பிரித்து அதிகாரம் நிறைந்த கட்டியமை-
க்கப்பட்ட நியமங்களுக்குள் நிகழ்வதாக இருக்கிறது
என்கிறது.

நமது பாதுகாப்புக்காகப் பூட்டிய விட்டத்து
நுண் கமராக்கள்

சுற்றும் முற்றும் சுழன்று சுழன்று நம்மையே

கண்காணிக்கின்றன.

கதிரையில் நான்

இனிக் காலக் குடுவைக்குள் 7. 35 மணி நேரம்

பொலபொலவென்று மண்ணாய்.

கண்ணாடி அறைகள் என்ற கவிதை பத்தேசியக்
கம்பனிகளுக்கு சார்பாக அதிகாரங்கள்- அரசுகள்
எப்படித் தொழிற்படுகின்றன என்பதைச் சொல்கி-
றது. பத்தேசியக் கம்பனிகள் எல்லாம் நியாயமான
முறையில் நிகழ்கின்றன எனக் காட்டுவதற்கு ஆடும்
நாடகங்க ளையும் அது எங்கள் முன் விரித்து
வைக்கிறது.

சடாரென்று அறிக்கையைப் பெரும் பாம்பு கவ்விச் சர்ரென்று கீழ் இறக்கியது முதலாம் கட்டத்து நுனி வால் இடத்துக்கு.

அசிஸ்டன்ட் கமிஷனர் மிக மென்மையான தொனியில் அறிக்கையை சரிப்படுத்தச் சொன்னார்.

அதுவே தனக்கு இடப்பட்ட உத்தரவு என்றார். சொட்டுச் சொட்டாய் வழிந்தது உழைப்பின் இரத்தம்

சும்மா இருப்பவள் எனச் சொல்லப்படும் பெண்ணோ வாழ்வின் அன்றாட அலுவல்கள் அனைத்தையும் செய்கிறாள். அவள் செய்கிற ஒவ்வொரு வேலைக்கும் பின்னால் அன்பின் அல்லது உரிமையின் வேண்டுகோள் இருக்கிறது. அவள் செய்கிற வேலைக்குள் வினைத்திறன் இருக்கிறது; ஒழுங்கமைவு இருக்கிறது. உண்மையிலும் அவள் ஒரு கை தேர்ந்த வேலைக்காரி. ஆனால் அவள் சும்மா இருக்கிறாள். எல்லாவற்றையும் செய்கிற அவள் ஆண்களின் உலகில் கவனத்துக்கெடுக்கப்படுவதும் இல்லை.

வேலைகள் உரிமையின் பாற்பட்டுப் பட்டியல்களாக

அவசரங்களாக

தேவைகளாகக் காத்திருக்கும்.

மக்கள் மனையான் உற்றார் பெற்றோர் உறவினர் என

வரிசைகள் விரியும்

குவிந்து நிற்பவர் இடையே

கூட்டத்துள்ளே

அவர்களுக்குள்ளே நான் இல்லை.

நேரம் எப்படிப் போகிறது என்கிற கவிதை சுவாரசியமான கவிதை. நேரம் பற்றிய பிரக்ஞை எங்களுக்கு எங்கள் வாழ்க்கை முறையிலிருந்துதான் வருகிறது. வாழ்வுகள் பலவிதமானவை. இயற்கையில் உயிரிகளுக்கு நேரம்பற்றி இருக்கக்கூடிய இயல்புக்கமான பிரக்ஞைக்கும் மனிதர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய நேரம்பற்றிய பிரக்ஞைக்கும் மிகப் பெரும் வேறுபாடு உள்ளது.

வரகு விதைக்கப்பட்டு முளைக்கும் வரை காத்திருக்கும். எழுதப்படாத கவிதை எழுதப்படும் வரை காத்திருக்கும். மனிதர்கள் மட்டும் ஆலாய்ப் பறப்பார்கள். அரக்கப்பரக்க விரைவார்கள்.

தூக்கம் என்கிற கவிதை 83 வெலிக்கடை சிறைப்படுகொலை மற்றும் இனக்கலவரத்தில் நிகழ்ந்த கொலைகளைக் குறியீடு செய்யும் கவிதையாக எனக்குத் தெரிகிறது. படைப்பாளிக்கு அக்கவிதை இன விடுதலைப் போராட்டத்தின் வேறு ஒரு சம்பவத்தின் நினைவில் இருந்து தோன்றி இருக்கவும் கூடும். எதுவாயினும் எமது இனத்தின் நினைவுகளில் துர்க்கனவாகத் தொடரும் இத்தகைய கொடூரங்கள் பல.

இப்போதைய நான்

இறந்த காலத்து நான்

கொடுங்கனவுக்குள் அலையும் நான்

என அக்கவிதையில் படைப்பாளி தன் நினைவுகளைத் தொலைக்க முடியாமல் திணறுகிறார்.

அந்நிய நாடுகளில் (ஆப்கானிஸ்தான், சிரியா, ஈராக் போன்றவை) இராணுவ நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடும் வளர்ச்சி அடைந்த நாடுகளின் ராணுவத்தைச் சேர்ந்த வீரர்கள் மரணம் அடையும்போது அவர்களின் உடல்கள், குறித்த நாடுகளுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டு மதச் சடங்குகளுடனும் ராணுவ மரியாதைகளுடனும் அடக்கம் செய்யப்படுவது வழமை.

அதிகாரத்தின் உயரத்தில் இருப்பவர்கள்(அமைச்சர்கள், தளபதிகள் போன்றவர்கள்) யுத்தங்களில் அதிகம் மரணிய்ப்பதில்லை. சாதாரண இராணுவ வீரர்கள்தான் யுத்தத்தின் பலிக்கடாக்களாக ஆக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைக் குறிக்கும் காத்திருப்பு என்ற கவிதையின் வரிகள் இவை:

நிதி அமைச்சரின் வாயில் கியூபச் சுருட்டுப் புகைவதும் அருகே அமர்ந்திருக்கும் ராணுவத் தளபதியாரின்

ஆமோதித்த தலையசைப்பும்

எதற்கானதாக இருக்கும்?

யுத்தத்தின் செங்கொள்ளிக்கண்கள்

கூர்ந்து நோக்குவது

எவர் எவர் திரள் தோளை

எவர் எவர் நாடித்துடிப்பை

எவர் எவர் உயிர்ச்சூட்டை?

இவ்விடத்தில் தொகுப்பின் முதலாவது கவிதையான உப்பில் வரும் இறுதி வரிகள் ஞாபகம் வருவது தவிர்க்க முடியாது.

எந்தத்தாய் தன் குழந்தைகளைப் போருக்காகப் பெற்றெடுக்கிறாள்?

2020 இன் நாளொன்று, மாரிகால மறம்பீஜி இவ்விரண்டு கவிதைகளும் முழுக்க முழுக்கத் தன்னை இயற்கையிடம் கொடுத்துவிட்டுக் கரைந்து விடுகிற கவியுள்ளத்தை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகள். இயற்கையிடம் எம்மைக் கொடுத்து விடும்போது நம்பிக்கையீனத்திற்கு வாழ்வில் இடம் ஏது?

நம்பிக்கை என்னும் நீர் வண்ணக் கோட்டோவியம் என்னும் கவிதை இத்தொகுப்பின் இறுதிக் கவிதை:

மொறமொறவென்று இருக்கிற குளிர் காலையில்

நம்பிக்கையின் விதைகளுக்காகக்

காத்திருக்கின்றன ஏழு நிறக்கிளிகள்

கிளிகள் வந்திருக்கும் என எதிர்பார்த்துத்

திரைச்சீலை சர்ரென்று விலகியது

கண்ணாடிக் கதவும் அகலத் திறந்துகொண்டது.

முதலில்

புத்தம் புதிய தண்ணீரைப்

பறவைகளுக்கான குளியல் தொட்டியில்

நிரப்பினாள் கறுப்பி.

தினை அரிசியையும் சோற்றுப் பருக்கைகளையும்

மஞ்சள் வெள்ளைப் ப்ளம் மரங்களிடையே

வீசித் தூவினாள்.

இதற்கிடையே ஏராளங் குருவிகள்
கூரையிலும் வெளியிலும் அவற்றுக்குக்
குசம்பப்பூ விதைகளைத் தீனி ஆக்கினாள்.
மைனாக்களைப் பறக்கச் சொல்லிச்
சூய் என விரட்டி விட்டாள்.

பலகையொன்றைப் போட்டமர்ந்து
இலைக்கோவாப் பாத்திகளைச் செப்பனிட்டாள்

அப்படியே
சுற்றியிருந்த களைகளைக்
கிடுகிடுவெனப் பிடுங்கத் தொடங்கினாள்.

கண்ணிமை மயிர் போல்
தடித்த இரட்டைப்பட்டுக் களைவிரிப்பை மீறி,
அதன்மேல் அடுக்குகளாய்க் கொட்டப்பட்ட
செம்மரச்சீவற் படுக்கையை மீறி,
மைனஸ் 8.7 எதிர்ப்பாகைக் குளிரையும் மீறி,
மிக மெதுவாக அசைகிறது
ஒருவித்திலைப் பிஞ்சுப் புல்
நீர்வண்ணக் கோட்டோவியம் போல்.

பிடுங்க முடியவில்லை
மனது கசிகிறது
சிவரமணி!!!
நீ இருந்திருக்கலாம்.

இக்கவிதையை வாசிக்கும் போது கிளிகளுக்கும்
குருவிகளுக்கும் நீரும் உணவும் அளிக்கும் கறுப்பி
மைனாக்களை ஏன் துரத்தினாள் என்ற கேள்வி
எழுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. கவிதை முன்
விரித்து வைக்கும் காட்சி ஒன்றில் தோட்டத்தில்
களை எடுக்கிறாள் கறுப்பி. அவ்வாறு எடுக்கும்
போது களை விரிப்பையும் பரவப்பட்ட மரச்
சீவல்களையும் மீறி ஒரு வித்திலைப்புல் முளை
விட்டு நிற்கிறது. கறுப்பிக்கு அதனைப் பிடுங்க
மனம் வரவில்லை. எல்லாத் தடைகளையும் மீறி
நம்பிக்கையுடன் முளைக்கும் புல் அல்லவா அது!
அக்கணத்தில் மனது கசிய 'சிவரமணி நீ இருந்-
திருக்கலாம்' என்கிறாள். சிவரமணி நீ இருந்திருக்க
வேண்டும் என்று ஏன் சொல்ல முடியவில்லை?
சிவரமணி நம்பிக்கையின் விதைகள்
இல்லாமல்தானே தன்னை மாய்த்துக்கொண்டாள்!
கிளிகளுக்குத் தானியங்களும் நீரும் வழங்கும்

கறுப்பியின் இல்லம் போல அன்று அங்கு நம்பிக்கை இழந்த
மனிதர்கள் தஞ்சம் புகுந்து நம்பிக்கை பெற ஒரு இடம்
இருக்கவில்லையே!

இவ்வளவு தடைகளையும் மீறிப்புல் முளைக்கும்போது
சிவரமணிக்கு மட்டுமே முளைவிட முடியாமற் போனது
என்பது இங்கு உள்ளுறைந்த கேள்வியாக இருக்கக்கூடும்.
கறுப்பிக்கு அப்புல்லைப் பிடுங்க முடியவில்லை. ஆனால்
அன்றைக்கு அங்கு இருந்த அதிகாரங்கள் எல்லா
முளைகளையும் பிடுங்கவே செய்தன. இக்கவிதையை
வாசித்தபோது எனக்கு இரண்டு விடயங்கள் ஞாபகத்துக்கு
வந்தன.

2020 மே மாதத்தில் அவுஸ்திரேலியாவில் ஏழு நிறக்
கிளிகள் பல வானில் பறந்து கொண்டிருக்கும் போதே
இறந்து விழுந்தன. சிவரமணி தன்னை மாய்த்துக்
கொண்டதும் ஒரு மே மாதத்தில்தான்.
யதார்த்தமான வாழ்வின் சம்பவங்களையும் இயற்கைக்
காட்சிகளையும் விரித்து வைத்து அவற்றினூடே
நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் (குறியீடாகவும்) சுட்டப்படும்
கருப்பொருட்கள் தான் ஆழியாளின் கவிதைகள்.
பல சந்தர்பங்களில் காட்சிகளின் முடிவில் அவர் முன்வை-
க்கும் கருத்துக்கும் முன்னரே விபரிக்கப்பட்ட காட்சிகளு-
க்குமான உறவினைச் சட்டென்று புரிந்து கொள்ள
முடியாது. இத்தொகுப்பின் முதலாவது கவிதையும்
இறுதிக் கவிதையும் இதற்கு நல்ல உதாரணங்கள்.
மேலும் சம்பவங்களும் காட்சிகளும் குறியீடுகளாகும் போது
அவை எவற்றைச் சுட்டுகின்றன என்பதை அறிவதற்கும்
மிகுந்த உழைப்புத் தேவைப்படும் சந்தர்பங்களும் உண்டு.
உள்ளாறு என்கிற கவிதை அத்தகையது.

நெடுமரங்கள் தம் நுனியிலிருந்து தன்னைச்
சுற்றியுள்ள உலகைப் பார்கின்றன. தம் வேர்களால் பூமியின்
இதயத்தைப் பார்க்கின்றன. நெடுமரங்கள் தம்மில் வந்து
தங்கும் பறவைகளினூடு தம் பார்வைக்கு அப்பாலும்
பார்க்கின்றன. ஆழியாளும் அவ்வாறுதான் இயற்கையூடு
வாழ்வைப் பார்க்கிறார்.

அவர் கவிதைகள் நெடுவனங்களாக வாழும்.

0
படைப்பிலக்கியம் 3 (கனடா), இணையவழிச் சந்திப்பிற் பேசப்பட்டதன்
சீரமைக்கப்பட்ட எழுத்து வடிவம்.
ஆனி 2021

விழுக்க

இதழ் 08, ஒக்டோபர் 2021

பொறுப்பாசிரியர்- உமாவரதராஜன்
umavaratharajan@gmail.com
வடிவமைப்பு - றஷ்மி
amrashmy@gmail.com

VIYOOKAM
Pandiruppu -01
Kalmunai, Sri Lanka

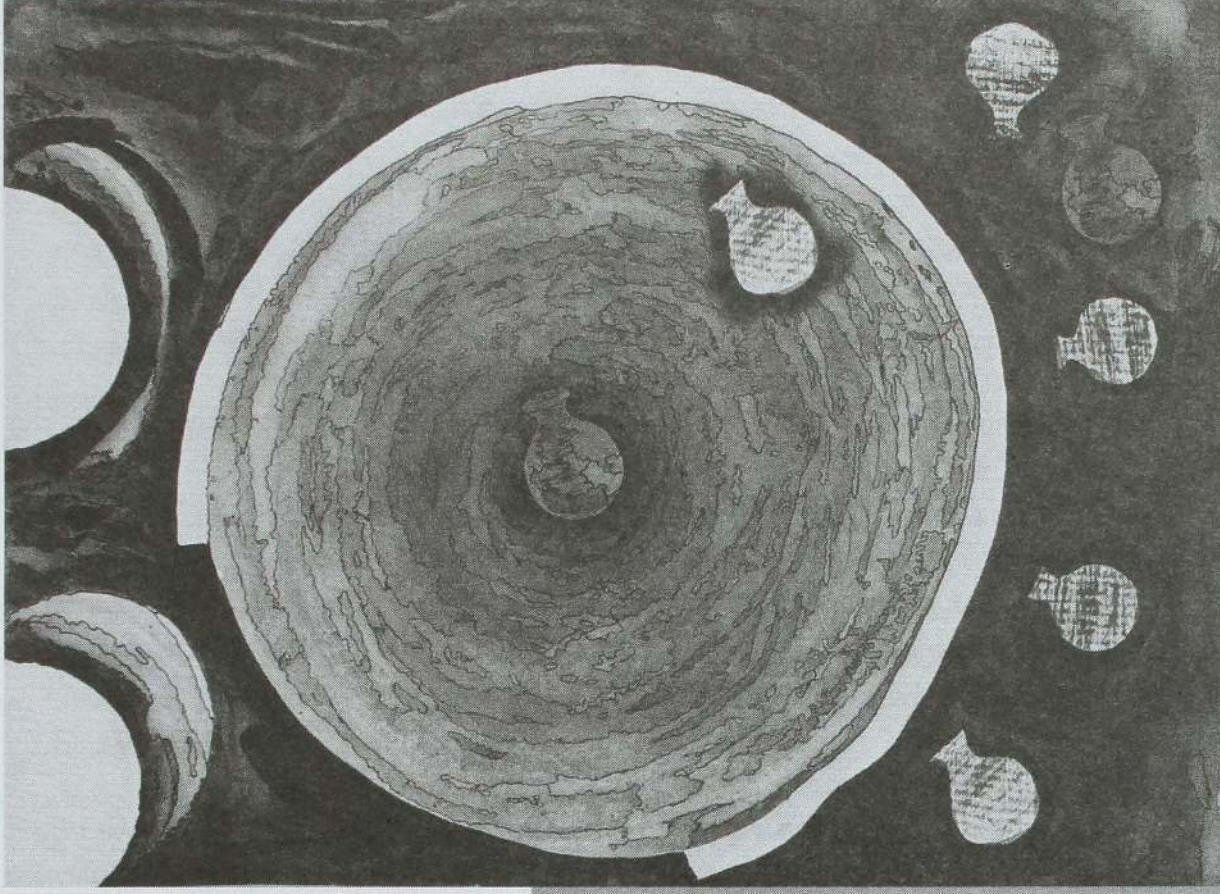
call - 0094772852572
whatsapp - 0094759552572

Bank Details:
M.VARATHARAJAH
78, CHETTIAR ROAD, PANDIRUPPU-01, KALMUNAI, SRILANKA.
Account Holder: M.VARATHARAJAH / A/C NO. 091010002311 /
BANK : HNB CODE : 7083 / BRANCH : KALMUNAI CODE : 091 /
BANK'S SWIFT CODE : HBLILK LX / A/C No. 091010002311

விழுக்க

பாச தேவன் கவிதைகள்

ஓவியம் - ரினுஜா

1

நெருப்பு குனிவதில்லை

ஈர்ப்பு

விசையறுத் தெழும் வீறு

வீறே உயிர்

வீறே உடல்

மூச்சு

விடுமட்டும்

விட்டுக் கொடா வாழ்வு

நிமிர்ந்தபடி துளிர்ந்து

நிமிர்ந்தபடி செழிக்கிறது

தணியும் போதும்

தலைகுனியா

நெருப்பு

2

நெருப்பு

ஏன்நடன மாடுது

ஈர்ப்பை வென்று தன்

இருப்பை நிலைநாட்டும்

இன்பத்தி லாடுது

நெருப்பேன்

துடித்து துடித்து உயருது

ஈர்ப்புள்

உறைந்து விறைத்த

உடலை உழுதுபண் படுத்த

நெருப்பேன்

பொரிந்து பொரிந்து வெடிக்குது

பேசாதடக்கிய

சொற்கள் தெறித்து

விடுதலை யாவத னாலே

நெருப்பேன்

வானை வானை அவாவுது

பெருவெளி போய்

புதிதாய் பிறந்து வரவே

3

ஈர்ப்பெனும்

பெரும் பிணி

வளரட்டுமென்று

கொஞ்சநாள்

விட்டுக் கொடுத்து

வேடிக்கை பார்த்துப் பின்

வீழ்த்தும் பிணி

நிமிர் விட்டு

நிலமேலே ஆளவிட்டு

தன் காலடி நோக்கி

கூனல் விழ வைத்து

கொட்டிச் சிரிக்கும்

கொடிய பிணி

கூன் விழுந்து

என்

ஊன் விழுந்தாலும்

உள்ளம் வீழுமோ

உள்ளத்தடி உரமேறி

உயிர்த்த எண்ணப்பூ வீழுமோ

4

பூவை

ஈர்ப்பு வீழ்த்தும்

வாசனையை வீழ்த்துமா

என்னை வீழ்த்தும்

சிந்தனையை வீழ்த்துமா

5

பூமியுள்ளிருந்து

ஈர்ப்பு

கொடியேற்றி விளையாடுது

ஒவ்வொன்றாய் ஏற்றுவதும்

ஒவ்வொன்றாய் இறக்குவதும்

புல் பூண்டு

மரம் செடி கொடி

ஊர்வன

நடப்பன

பறப்பன

கொஞ்ச நாள்

எமையேற்றி

ஏனாட வைக்குது

0

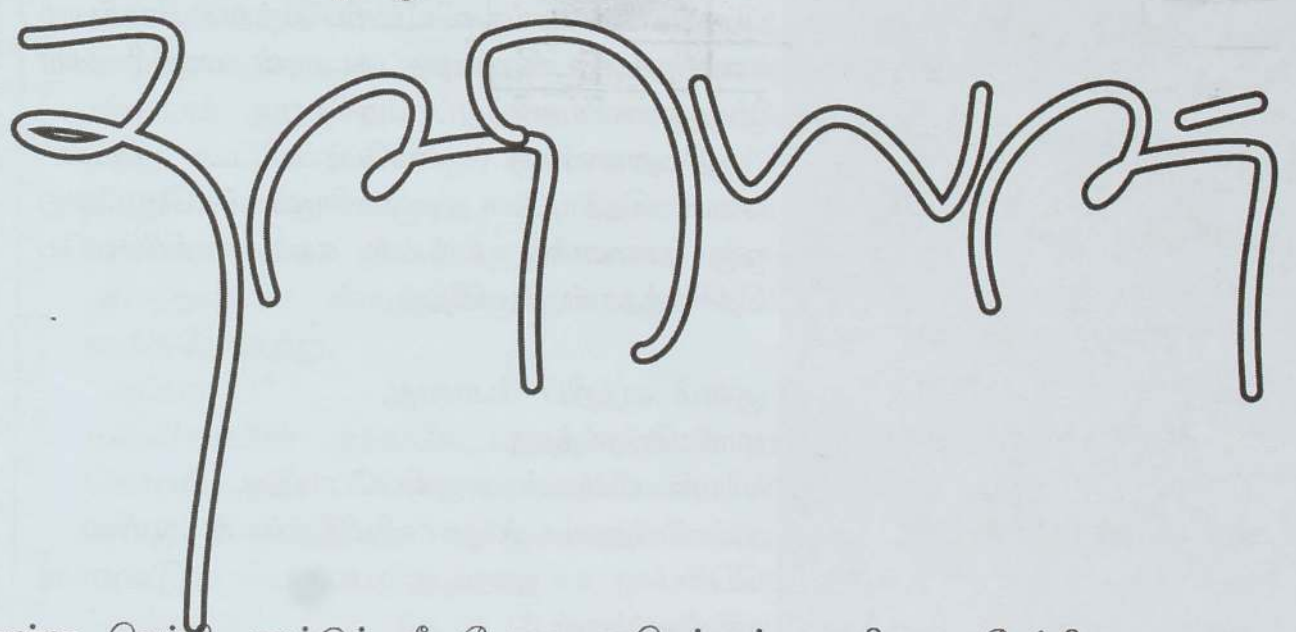
சிங்களத்தில்
லியனகே அமரகீர்த்தி
தமிழில்-

லர்னா அப்துல் ஹக்
ஓவியங்கள்- சி. டானியல்

பேராசிரியர் லியனகே
அமரகீர்த்தி (1968):

பேராதனைப் பல்கலைக்கழக
சிங்களத் துறைப்
பேராசிரியரான இவரது
படைப்புகள் 1990 முதல்
வெளிவருகின்றன. மாற்று
அரசியல், சமூக நல்லிணக்கம் தொடர்பில்
சமூகச் செயற்பாட்டாளராக இயங்கிவரும்
இவர் சிங்களச் சிறுகதை, நாவல்,
கவிதை, இலக்கிய விமர்சனம்,
மொழிபெயர்ப்பு முதலான பல்வேறு
துறைகளில் மிகச்சிறந்த
பங்களிப்பினை நல்கியுள்ளார்.
2013 ஆம் ஆண்டு
இலக்கியத்துக்கான புங்கா
(ஜப்பானிய) கலாசார
விருதைப் பெற்றுள்ளார்.
28 க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை
எழுதியுள்ளார். தன்னுடைய
நூல்கள் பலவற்றுக்கும் உயரிய
விருதுகளைப் பெற்றுள்ளார்.

உக்குவா ஊருக்குள் வந்துள்ள செய்தி காட்டுத் தீ போல ஊரெங்கும் பரவியது. நேற்றிரவு எருமை மாடுமாதிரிக் குடிசையென்று குடித்துவிட்டுச் சுடுகாட்டுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் பாலத்தின்மேல் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான். மார்பில் இருக்கிற காயத் தழும்பு தெரிகிற மாதிரி சட்டைப் பொத்தான்களைத் திறந்து போட்டுக்கொண்டு கூட்டுறவுக் கடை நோனாவை ஒரு 'மாதிரி' கேலியும் பண்ணினான். உக்குவா கெட்டவன் அல்ல. அந்தக் காலத்தில் அவன் கொஞ்சம் பிடிவாதக்காரன்தான். எனக்கு நினைவிருக்கிறபடி ஆம் எட்டாம் வகுப்பில் நான் அவனுக்கு பௌத்த தர்மம் படித்தேன்... பாடத்தில் கெட்டிக்காரன் என்று சொல்வதற்கில்லை. ஆனால், அவனுக்குள் ஏதோ ஒரு கெட்டித்தனமும் இருந்தது. இனி உக்குங் மஹத்தையாதான் இந்தத் தங்கச்சிமாரின் காரியங்களை எல்லாம் வீட்டுக்கு ஒரு தகப்பன் மாதிரி, - மூத்தவர் மாதிரி - பொறுப்பாக இருந்து பார்க்கவேண்டும். விதானை ஐயா - இந்த உக்குங் மஹத்தையாவின் தகப்பன்- இங்கே கூடியிருக்கும் உங்கள் எல்லோருக்கும் அவரைத் தெரியும் - சமய ஆசாரமுள்ள பக்திமான். ஊர் விகாரைக் காரியங்களில் எப்பவும் கண்ணும் கருத்துமாய் இருந்தவர். பஞ்ச சீலங்களையும் சரியான முறையில் கடைப்பிடித்தவர்.

எங்களுர் குளத்துக்குப் பொறுப்பாய் இருந்தவர்தான் எங்கள் விதானை ஐயா.

லீனா அப்துல் ஹக் -

பி.ஏ. (சிறப்பு), எம்.ஃபில்.
ஆய்வாளர், எழுத்தாளர்,
மொழிபெயர்ப்பாளர், சமூகச்
செயற்பாட்டாளர், பாடகி,
இசையமைப்பாளர்.
இலங்கை
மாத்தளையில் பிறந்தார்.
பேராதனைப்
பல்கலைக்கழகத் தமிழ்த்துறை
மற்றும்
மொழிபெயர்ப்புக் கற்கைகள்
துறைகளின் முன்னாள்
விரிவுரையாளர். தற்போது
இலங்கை சபரகமுவ
பல்கலைக்கழக மொழிகள்
துறையில்
விரிவுரையாளராக உள்ளார்.
இதுவரை ஆறு ஆய்வு
நூல்களும் ஒரு நாவலும்
இரண்டு சிறுகதைத்
தொகுப்புகளும் இரண்டு
கவிதைத்
தொகுப்புகளும் ஆறு
மொழிபெயர்ப்பு நூல்களும்
வெளியாகியுள்ளன.
இரண்டு நூல்களின்
பதிப்பாசிரியர். இவர் எழுதி,
மெட்டமைத்து,
இசையமைத்துப் பாடிய
ஒன்பது தமிழ்
மெல்லிசைப் பாடல்கள்
அடங்கிய இசை இறுவட்டு
'சுயமி' என்ற தலைப்பில்
வெளியானது.

போகத்துக்குத் தேவையான தண்ணீரை
வேகந்த மலையடிவாரத்து வயல்களு-
க்கு எல்லாம் சம அளவில், நியாயமா-
கப் பிரித்துக் கொடுத்தவர் அவர்தான்.
அதுமட்டுமா? கோடைகாலத்தில் குளத்துத்-
தண்ணீர் வற்றிக்கொண்டு வரும்போது முழு
ஊரையுமே வரச்சொல்லி, குளத்து
மீனை எல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் பிடித்து,
எல்லோருக்கும் பங்கு போட்டுக் கொடு-
த்தவர். மகள்மாருக்கு விரால்மீன் பிடி-
க்கும் என்று ஒருகூறு விரால்மீன் எடுத்துக்
கொண்டு போனாரே தவிர, விதானையார்
என்று 'பெரியதனம்' காட்டவில்லை. அவரு-
டைய நல்ல குணநலன்களைப் பற்றி இந்த
விகாரை மீதானை, குளக்கட்டு மீதானை
என்று சத்தியம் பண்ணிச் சொல்லலாம்.

புண்ணியவான்களே, எங்கள்
எல்லோருக்கும் தெரிந்த அளவில்
ஆரியதாச விதானையாரிடம் மிஞ்சியிருப்பது
அவர் நல்ல வழியில் கொஞ்சங் கொஞ்சமாகச்
சம்பாதித்த - பாட்டன் பூட்டன்
வழியால் வந்த - காணி பூமிகள் மட்டு-
மில்லை, இன்னும் ஒரு பெறுமதியான சொ-
த்தும் ஆரியதாச ஐயாவுக்குக் கிடைத்திருக்-
கிறது. அதுதான் அவருடைய குணநலன்கள் -
ஆசார சீலம் - நல்ல நடத்தை.

விதானையாரின் மரணச்சடங்கிற்காக
தொலைதூர ஊர்களிலிருந்து -
கொழும்பில் இருந்தெல்லாம் வந்து கலந்து
கொண்ட உறவினர்களுக்குச் சலிப்புத்தட்டும்-
வரை விகாரையின் பெரிய சாது ஒரு பெரிய
பிரசங்கமே செய்துவிட்டார். அந்தப் பிரசங்கம்
கண்ணுக்குத் தெரியாத கடவுள் மாதிரி ஊர்
முழுக்க வியாபித்துப் பரவிற்று.

“ஆரியதாசவுக்கு எப்பேர்ப்பட்ட யோக-
பலன் தெரியுமோ புண்ணியவான்களே! அது
ஒரு நாளைக்கு உங்கள் கண்ணெதிரிலேயே
தெரியத்தான் போகிறது ”

குளம் வற்றிப் போனது,
மாரி பொய்த்தது.
விரால் மீன்கள் அருகிப்போயின.
நன்னிமித்தங்கள் துன்னிமித்தங்கள் ஆயின.
பெரிய ஹாமுதுருமார் இறையடி
எய்தினார்கள்.
இவ்வாறு ஊர் மக்களின் நினைவலைக-
ளில் இருந்து கொஞ்சம் எடுத்துத் தொகுத்து
சந்தநயத்துடன் கூறப்படும் இக்கதையா-
னது, ஏழு கோறளையைச் சேர்ந்த தெதுறு
ஓயாவுக்குப் பக்கத்திலே ஒருகாலத்தில்
வசித்த உக்குவா என்ற சண்டியன்
பற்றியதாகும்.

உக்குவாவின் கண்கள் மதுவெறியால்
ரத்தச் சிவப்பாக இருக்கும். இருபுறமும்
அடர்ந்து தொங்கும் முரட்டு மீசை வேறு!
உடலில் பல பாகங்களிலும் பழைய
காயங்களின் வடுக்கள். நீண்டகாலமாக
அவ்வூரின் மிகப்பெரும் பேசுபொருளாக

இருந்த அவன் மீண்டும் கிராமத்துக்கு
வந்துள்ளான் போனமுறை இராணு-
வத்திலிருந்து பாய்ந்து வந்த புதிதில்
உக்குவா முழு ஊரையும் ஒரு கலக்குக்
கலக்கினான். மேற்புறத்
தொடையிலிருந்து சதைகிழிந்து
தொங்க, வழியில் வயல் வரப்
பெங்கும் இரத்தஞ் சொட்டச்சொட்ட
நொண்டியபடி வைத்தியர் வீட்டை
அடைந்தான். அவ்வேளை
ரங்கிரி வைத்தியர் அக்கரைக்கு,
அதாவது தெதுறு ஓயாவின்
மறுகரைக்கு, தொலுகந்த எல்லையில்
பாம்பு கடித்த ஒரு பெண்ணுக்கு
வைத்தியம் பார்ப்பதற்குப் போயிருந்-
தார். அப்படியே தொலுகந்த
மலையிலேறி தேவையான மருந்துச்
செடி ஒன்றையும் தேடிக்கொண்டு-
வர இருப்பதால் வைத்தியர் எப்போது
வந்து சேர்வார் எனச் சொல்வதற்-
கில்லை என்று மல்லிகா கூறினாள்.
மல்லிகாவுக்கும் கொஞ்சம் வைத்தியம்
தெரியும். அவள் உக்குவா சாய்ந்து
கொள்வதற்கு முன் விறாந்தை
யில் இருந்த கட்டிலைத் தயார்படுத்திக்
கொடுத்தாள். காயத்தைச் சுத்தப்படுத்-
தும் போது அவனுடைய வாயிலிருந்து
தூஷண வார்த்தைகள் வெளிப்பட்டன.
சாராய நெடி வேறு!
”உனக்கு வைத்தியம்
பார்க்கனுமெண்டா மரியாதையா
வாயை மூடிக்கொண்டு கிட.
இல்லாட்டி இப்பவே இங்கிருந்து
போய்த் தொலை.”
அதற்கு மேலும் பொறுக்கமுடியாத
நிலையில் மல்லிகாவின் தாய் கூறவே,
அவனுடைய வாய் அடங்கியது.
ஆந்தாகலை மலைப்பிரதேசத்திலும்
படகமுவ பிரதேசத்தின் மூலை
முடுக்கெங்கிலும் உக்குவாவுக்குத்
தெரியாத இலை குழைகள் இல்லை
எனலாம். ஆனால், அவனுக்கே
தெரியாத ஏதேதோ இலைகள்,
மரப்பட்டைகள், காய்களை எல்லாம்
ஒன்றாக வைத்து அரைத்து மல்லிகா
கட்டிய மருந்துப் பற்றினால் உக்குவா
சுகமான உறக்கத்தில் ஆழ்ந்தான்.
உக்குங் மஹத்தையா சிறுவனாக
இருந்த காலம் முதல்சந்தியில் இருந்த
வைத்தியர் வீட்டுக்கு வந்து போன
செய்திகள், விதானை வீட்டினருக்கும்
தமக்கும் இடையில் நிலவிவந்த நலவு
பொல்லாப்புகள், அவர்கள் தமக்குத்
தூரத்துச் சொந்தக்காரர்கள் இந்த
விடயம் பற்றியெல்லாம் மல்லிகாவின்
தாய் நினைவு கூர்ந்து பேசுவது அரை
உறக்கத்திலிருந்த உக்குவாவின்
காதிலும் விழுந்தது.
“தங்கச்சிமார் ரெண்டுபேரையும் கரை

வீட்டு விநாயகாயம்
புத்திரந்த
உருவாமைக் கண்ட
வைத்தியர்
இருகணம் தீகைத்துப் போனார்.
அருத்த கணமே
அவன் இரு முரடன்,
கொலைகாரன், திருடன்
என்பதற்கெல்லாம் அப்பால்
தற்போது இரு
நோயாளி என்பதையே
மனங்கொண்டார்

சேர்க்கப் போய்த்தான் இந்தப் பொடியன் இந்தளவுக்கு நொடிச்சுப் போனான். விதானையார் காண்பூமிகளை எல்லாம் உரியபடி உயில் எழுதிவைச்சுப் போட்டுச் செத்திருந்தாரெண்டால் எல்லாம் சரி. ஆனாலும், எமன் வரும்போது டெலிகிராம் அடிச்சிட்டா வாறான்? திடுதிப்பெண்டுதான் வாறான். அதனாலதான் புள்ள, உன் அப்பாவுக்கும் மருந்துச்செடி தேடவேணும் வைத்தியம் பார்க்கவேணும் எண்டு அளவுக்கு மிஞ்சி அலட்டிக் கொள்ளாதீங்க எண்டு படிச்சுப்படிச்சுச் சொல்லுறேன்." அக்கரையிலுள்ள இளைஞனொருவன் மோட்டார் சைக்கிளில் வைத்தியரை வீட்டில் கொண்டுவந்து இறக்கிவிட்டுப் போனான். வீட்டு விறாந்தையில் படுத்திருந்த உக்குவாவைக் கண்ட வைத்தியர் ஒருகணம் திகைத்துப் போனார். அடுத்த கணமே அவன் ஒரு முரடன், கொலைகாரன், திருடன் என்பதற்கெல்லாம் அப்பால் தற்போது ஒரு நோயாளி என்பதையே மனங்கொண்டார். மல்லிகாவின் மூலம் அறிந்துகொண்ட தகவல்களின்படி காயத்தின் மோசமான நிலை பற்றிச் சிந்திக்கலானார். உள்ளங்கையைக் குவித்து ஒருவகைத் தைலத்தை அள்ளியெடுத்த அவர், அவன் மண்டையோட்டில் படியுமாறு தலையில் அழுத்தித் தேய்க்கலானார்.

"இவனை நம்பேலாது. விழிச்சுக் கொண்டானெண்டால், இதே காயத்தோடு அப்படியே தலை மறைவாகிப் போனாலும் போயிடுவான். இருக்கிற இருப்பைப் பார்த்தால் காலை வெட்டவேண்டியும் வரலாம். இந்தத் தைலத்துக்குக் கும்பகர்ணனுக்குப் போலத் தூக்கம் போகும்."

மறுநாள் காலை பத்து மணி தாண்டி உக்குவா கண்விழித்துப் பார்த்தான்.

மரமஞ்சள் அவிக்கப்படும் வாசனை அவன் மூக்கைத் துளைத்ததோடு, கண்ணிலும் பட்டது.

அவனுடைய கட்டிலருகில் மரமஞ்சள் கஷாயக் கோப்பையும் கையுமாக மல்லிகா நின்று கொண்டிருந்தாள். அவள் தன் உதடுகளால் முன்னால் தள்ளி, வெளியில் துருத்திக்கொண்டிருந்த பற்களை மறைக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள். "மல்லிகா-பொல்லிகா" பெரும்பாலும் இளம் பெண்கள் அவளை இப்படிச் கேலி செய்வதுண்டு. இளைஞர்கள் அப்படிச் சொல்வதில்லை.

"மல்லிகாட பால்பண்ணையெண்டா சொல்லி வேலையில்லை. சூப்பர் பொனட்தான்."

இந்த 'பால்பண்ணை', 'பொனட்' பற்றியெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளும்போது ஆரியதாச ஏழாம் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தான். ஆரியதாச அதைப் பற்றியெல்லாம் பேசத் தொடங்கும் காலகட்டத்தில் மல்லிகா பத்தாம் வகுப்பில் இரு தடவை பெயிலாகியுமிருந்தாள். ஆனாலும், ஆரியதாச மல்லிகாவின் "பல்வரிசை" பற்றி ஒருபோதும் பேசியதில்லை.

"உக்குங் தம்பி - இந்தக் கஷாயத்தைக் குடிச்சிருங்க."

மிதிவெடியொன்றில் அகப்பட்டுக் கால்களிரண்டும் கழன்று போய்விட்டது போன்ற கழிவிரக்க உணர்வொன்று அவனுள் தோன்றியது. தன் கண்ணெதிரிலேயே முழங்காலின் கீழ் கால் இரு துண்டுகளாகியிருப்பது தெரிந்தது. கோப்ரல் திலகபுரீக்கும் இதே கதிதான் நேர்ந்தது.

உக்குவாவைக் கட்டிலில் அமரச்செய்த மல்லிகா, புதிதாக உறை போடப்பட்ட இரு தலையணைகளைக் கட்டிலின் ஓரத்தில் எடுத்துவைத்து முதுகுக்கு அண்டை கொடுத்தாள். அவன் கஷாயக் கோப்பையை இரு கரங்களாலும் பெற்றுக்கொண்டான். அதிலிருந்து பரவிய மருந்து வாசனை கலந்த காற்றை சுவாசித்த உக்குவாவின் மனம் இலேசானது போலிருந்தது. முரட்டுப் பையன்கள் உள்ள வீடுகளில் தாய்மாருக்கு மரமஞ்சள் கஷாயம் இல்லாமல் சமாளிக்கவே முடியாது. அந்தவகையில், இந்தக் கஷாய வாசனையோடு பின்னிப்பிணைந்த உக்குவாவின் வாழ்க்கைச் சுவடுகள் சுவாரஸ்யமானவை. அவ்வாறே துக்ககரமானவையும் கூட.

ஊர் நடுங்குமாறு ஊன்றி நடந்த தன்னிரு கால்களும் கட்டிலின்மீது சலனமற்றுக் கிடப்பதைக் காண்கையில் அவனுக்கு வெட்கமாக இருந்தது. கிளாஸின் விளிம்புவரை ஊற்றி நிரப்பி, சோடா எதையும் கலக்காமல் வடிசாராயத்தை அப்படியே மடக்மடக்கென்று ஒரே மூச்சில் குடிப்பவன், இன்று கஷாயம் குடிக்கிறான். அதை எண்ணும்போது மனம் ஒருகணம் துணுக்குற்றது. உடனே அவன் ஓர் ஊசி முனையளவேனும் காயம்பட்டிராதவன் போல திடுதிப்பென்று எழுந்தான். தொடையில் வைத்திருந்த பச்சிலைப்பற்றும் அதனை மூடி ஒட்டியிருந்த வாழையிலைத் துண்டமும் கீழேவிழுந்தன. அவனுடைய காயத்திலிருந்து குபீரென்று பீறிட்ட ரத்தம் கால்வழியே வழிந்தோடிற்று.

"அப்பா !"

மல்லிகாவின் குரல்கேட்ட வைத்தியர் தன்னுடைய மருந்தகத்தில் செய்து கொண்டிருந்த வேலையை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடிவந்தார்.

அவர் வரும்போது உக்குவாவைப் பிடித்துக் கட்டிலில் கிடத்துவதற்கு மல்லிகா பெரும் பிரயத்தனப்பட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன ஓய் தடுமாற்றம்? போ கட்டிலுக்கு!" கதவருகில் நின்றிருந்த வைத்தியரின் மீசை கோபத்தால் துடித்தது.

"என்ன ஓய், காலை வெட்டிக்கொள்ளவா பார்க்கிறாய்? இந்தப் பெரியதனத்தையெல்லாம் கால் சுகமான பிறகு காட்டு!"

வைத்தியர் மல்லிகாவை ஒருபுறமாகத் தள்ளிவிட்டு உக்குவாவின் தோளில் ஒரு வர்மப்பிடி பிடித்தார். காற்றுப்போன பலூன் மாதிரி ஆகிவிட்ட அவன், ஒருவாறு கட்டிலில் சாய்ந்துகொண்டான். வைத்தியருக்கு வர்மக்கலை தெரியும் என்று கிராமத்தவர் மத்தியில் பரவியிருந்த கதை உக்குவாவுக்கு நினைவு வந்தது.

'ஷா! அந்த வர்மக்கலையை மட்டும் படிச்சுக்கொள்ளக் கிடைச்சால், எவ்வளவு நல்லது!' என்ற எண்ணம் உக்குவாவின் மனதில் ஓடியது.

"ஹம்! பதலகொட வாவி மாதிரி இருக்குது காயம், அதுக்கிடையில இவரர் முரட்டுத்தனம்!"

மறுபடியும் கட்டிலின் மீது பரி-
தாபமாகச் சாய்ந்து கொண்டிருந்த
உக்குவாவின் நெற்றியிலே கைவை-
த்த மல்லிகா, அவனுக்குத் தேவையான
பணிவிடைகளைச் செய்தாள்.

"இது முள்ளுக்கம்பியால் முறிஞ்ச முறிவில்லை -
அந்தக் காலத்துல நாங்க பாயாத முள்ளு வேலியா
- எலும்பு வரைக்குமே ஆழமா குத்துப்பட்டு
இருக்குது. கூரான தென்னங்குத்தியொண்டுக்கு
மேல் விழுந்தியா?"

வைத்தியர் முதன்முறையாக காயத்தைச் சரியாகக்
கவனித்துப் பார்த்தபடி கேட்டார்.

கிராமத்தில் இன்னுமே செய்தி பரவியிருக்க-
வில்லை.

"கத்திக்குத்தில் அகப்பட்டு இருப்பான் போல!"
மல்லிகாவின் தாயிடம் வைத்தியர் சொன்னது
உக்குவாவின் காதில் விழவில்லை.

"ரத்னாவதியும் இந்திராமெனிகேயும் தங்களுக்குச்
சேர வேண்டிய சொத்துகளை எடுத்துக்கிட்டு
போயிட்டானாக. அண்ணனைப் பற்றி யோசி-
த்துப் பார்த்தானாகளா? ஹம்! இதுவா சகோதர
பாசம்! இந்திராமெனிகேயின் புருஷன் அவளட
காதுல கழுத்துல இருந்ததையெல்லாம் வித்துச்
சுருட்டி எடுத்துக்கொண்டு அனுராதபுரத்துக்கு
போயிட்டானாம். - அந்தப் பெரிய வளவு வீட்டுல
தனிச்சுப் போனதாலதான் இந்தப் பொடியன் இப்ப-
டிச் சேர்வாரோடு சேர்ந்து கெட்டுப் போனான்."

அம்மாதான் பேசினாளெனினும் அந்த
வார்த்தைகளால் பெரிதும் வேதனைப்பட்டவள்
மல்லிகாதான். கட்டிலில் சாய்ந்திருந்த
அந்தச் சண்டியன் மீதான அனுதாப உணர்வு
வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கப்பட முடியாததாய்,
அம்மாவின் குரலில் எதிரொலித்தது.
வாழ்க்கையின் அனேக சந்தர்ப்பங்களில் அம்மா
தன்னுடைய மன உணர்வுகளுக்கு வார்த்தையால்
வடிவம் கொடுக்கும் விதமும், தன் வார்த்தைகளைப்
பற்றி அவள் அதிகம் சிந்திக்கும் விதமும் மல்லி-
காவுக்கு நினைவு வந்தது. ஆனால், அது இங்கே
எழுதப்பட்டிருப்பது போன்று தெளிவாக இல்லை.
இக்கதை முழுவதிலும் பரவலாக வந்துபோகும்
மனிதர்களின் - மிருகங்களின், மரஞ்செடிகொடிக-
ளின், சுற்றுப்புற வெளியெங்கிலும் பரவியிருக்கும்
இக்கதையோடு தொடர்பான எண்ணங்கள்,
உணர்வுகள் ஆகியவற்றை வார்த்தைக்குள்
கொண்டுவரவே நான் முனைந்துள்ளேன்.

மல்லிகாவின் கை உக்குவாவின் நெற்றியை
நோக்கி நீண்டு, பின்பு தயங்கிப் பின்வாங்கியது.
அவள் சிம்னிலாம்பு வெளிச்சத்தைக் குறைத்தாள்.
உக்குவா உறங்கும் அறைக்குள் மெல்லிய காற்று
வரும் ஜன்னலுக்குப் பக்கத்தில் போய் அதனை
மூடுவதற்காகக் கையை நீட்டினாள்.

யாரோ கூட்டமாக வருவது தெரிந்தது. டோர்ச்,
நெருப்புப் பந்தம், நாயின் குரைப்பு, ஆட்காட்டிக்
குருவியின் கத்தல். இரவிலே யாராவது நடமா-
டும்போது நாயின் குரைப்பொலியை முந்திக்
கொண்டு அது பற்றி ஊருக்குப் பறைசாற்றுவது
ஆட்காட்டிக் குருவிதான். ஆனால், நடமாடும் நபர்
நட்புக்குரியவர்தானா, அல்லது பகைவரா என்று

ஆட்காட்டிக் குருவியால் கூறமுடியாது.
மல்லிகா ஜன்னலை மெதுவாக மூடினாள்.
உக்குவாவுக்கருகில் சென்றாள்.
மீண்டும் திரும்பினாள்.
வெளியே ஓடினாள்.

"அப்பா! யாரோ ஆட்கள் வாறாங்க."

பாக்குவெட்டியில் வைத்த பாக்கினை வெட்டமுயன்ற
வைத்தியர் அப்படியே இடைநிறுத்தினார். தீப்பந்தம்
அசைகிற அசைவிலும், டோர்ச் ஒளிர்ந்தனையும் விதத்திலும், வருகிற
வேகத்திலும், பேச்சுக் குரல்களின் சத்தத்திலும் தொனியிலும்
எதையோ ஊகித்துக் கொண்ட வைத்தியர், 'டகாஸ்' என்று
ஒலியெழுமாறு பாக்கை நிதானமாக வெட்டினார்.
மல்லிகா அறைக்குள் போனாள்.

உக்குவா தன் இடுப்பைச் சுற்றிக் கையை விட்டுத் தடவி அங்கே
செருகி வைத்திருந்த கத்தியை உருவி எடுத்தான்.

மல்லிகாவின் கண்கள் நிலைகுத்தி நின்றன.

அவள் மீண்டும் கதவுப்பக்கமாகப் போனாள்.

"அப்பா, ஆரியதாச!"

வைத்தியர் பாக்குத் துகள்களை வாயில் போட்டுக் கொண்டார்.
மகளின் பக்கம் திரும்பினார். வெற்றிலையை விரலால் ஒரு தட்டுத்-
தட்டி அதிலிருந்த நீர்த்துளிகளை உதறினார்.

"அவன் அப்படியே இருக்கட்டும்!"

அவருடைய இதழ்க்கடையில் மந்தகாசம் எட்டிப்பார்த்தது.

மல்லிகா கதவை ஒருக்களித்து மூடியவளாக உள்ளே நுழையும்
போது, ஆரியதாச உறுமிக்கொண்டு கதவருகில் வந்தான்.

"எவனாவது வரட்டுமே! ஒரே குத்தில் குடலை உருவிவிடுவேன்!"

"வைத்தியரே!"

பதில் இல்லை.

வீட்டினுள் ஓரிதயம் படபடத்துத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

"வைத்தியரே!"

"ஹா, வாங்க - வாங்க!"
வீட்டினுள்ளே மார்பின் மீது தொங்கிய செப்புச்சுரையொன்று நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது.
நெருப்புப் பந்தங்கள் நிலத்தில் தேய்க்கப்பெற்று அணைக்கப்பட்டன. டோர்ச் லைட்டுகளின் விசைகள் பின்னோக்கி நகர்ந்தன.
மார்புக்கிடையில் தொங்கிய செப்புச் சுரையொன்று இன்னுமே படபடத்துக் கொண்டிருந்தது.
"பொடி அப்புஹாமி, இந்த முறையாருடைய கொட்டத்தை அடக்கி இருக்கிறானாம்?"
பொடி அப்புஹாமி, குணரத்ன பண்டா, சந்திரே, தென்னம் பறாளை பிளக்கும் நிமல், பலகை அறுக்கும் சிறில், செங்கல் வெட்டும் குணே ஆகியோர் மடித்துக் கட்டியிருந்த சாரத்தை நெகிழ்த்திக் கணுக்கால்வரை படியவிட்டவாறு வைத்தியர் வீட்டு விறாந்தையில் இருந்த வாங்கில் அமர்ந்தனர்.
பாதி மூடியிருந்த கதவுக்கப்பால் இருந்த இரு கண்கள் அங்கு நடப்பதை நோட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தன.
மார்புக்கிடையிலே தொங்கிய செப்புச் சுரை மெல்ல அமைதியடைந்தது.
"பொல்வீரா!" பொடி அப்புஹாமி சொன்னான்.
வைத்தியரின் முகத்தில் இலேசான முறுவல் அரும்பியது.
"பேர் போகிற வேலை! அவங்கட ஊருக்கே போய்த்தான் காரியத்தை முடிச்சிருக்கான்."
"அவனொரு பொல்லாத ராட்சசன். இந்த ஊருக்கு வந்து விகாரைத் தோட்டத்தில் கட்டியிருந்த பசுவின் பின்தொடையை உசரோட வெட்டிக்கிட்டுப் போனவன். அவங்கட ஊர்ல இருந்த ஒரே ஒரு ஸ்கூல் மாஸ்டரின் மகளைப் புள்ளதாச்சி ஆக்கினவன்."
"செத்துட்டானா? - ஒருவாய் வெற்றிலை போடுங்களேன்!"
"இன்னமும் சாகல்லையாம். பெரியாஸ்பத்திரீல அவசர சிகிச்சைப் பிரிவில் இருக்கிறானாம்."
"அவங்கட ஊருல உள்ளவங்களுக்கும் இது பெரிய சந்தோஷமாம்."
"இல்லாமல்? அப்பேர்ப்பட்ட கொடிய ராட்சசன்தானே அவன்?"
"எங்கட பொடியன் பிடிவாதக்காரன்தான். ஆனாலும் ஊருக்கு அவனால எந்தப் பிரச்சினையுமில்லையே! ஏதோ இருந்திருந்து வயசுக்கோளாறுல

உறக்கம் கலைந்த உக்குவா, தனது நெற்றியை வருடி, தலை மயிரைக் கோதிவிடும் பெண்விரல்களின் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தான்.
அவன் கண்களைத் திறந்ததும் அவ்விரல்களின் இயக்கம் இயல்பாகவே அசைவிழந்து போயிற்று. அவன் அசைவு இன்றிக் கிடந்தவுடன் விரல்கள் மறுபடியும் இயங்கின.
மார்பின் மீது செப்புச் சுரையொன்று சூடாகிக் கொண்டிருந்தது. ஒருதரம் அவன் மல்லிகாவின் கையைப் பற்றித் தன்புறமாக இழுத்து அவளது கன்னத்தில் முத்தம் இட்டான்.

ஏதாச்சும் செஞ்சிருப்பான், அவ்வளவுதான்!"

"ஓ! தனிக்கட்டையா இருக்கிற இளந்தாரி வயசுல எந்தப் பாரதூரம் பற்றியும் கவலைப்படாமல் நினைச்சதை அப்படியே செய்யிறதானே."

"ஆள் துணிச்சல்காரன்தான்." பொடி அப்புஹாமி வெற்றிலைத் தட்டத்தை குணையிடம் நீட்டினான்.

"அவர் கொப்பேகடுவ ஐயா இருக்கிற காலத்துல உக்குங் தம்பியை, 'மகனே!' என்றுதான் கூப்பிடுவாராம். அவரைப் பொறுத்தவரை உக்குவாவும் சரி, முழு ராணுவமும் சரிதான்." அங்கு வந்திருந்த அனைவர் உள்ளத்திலும் உக்குவாவின் உடல்நிலை சீரடைய வேண்டும் என்ற எதிர்பார்ப்பே மேலோங்கி இருந்தது. உக்குவாவை நேரில் ஒருதரம் காணவேண்டும் என்ற ஆவலின் உந்துதல் அவர்களின் மனங்களிலும் விழிகளிலும் எதிரொலிப்பதை உணர்ந்து கொண்டும், கண்டு கொண்டும் அதுபற்றிச் சட்டை செய்யாத வைத்தியர், வெகு சாமர்த்தியமாக அவர்களை அங்கிருந்து அனுப்பிவைத்தார்.
மார்பின் மீது தொங்கிய செப்புச்சுரை அமைதியுற்றது. அந்த நெஞ்சுக்குச் சொந்தக்காரியின் தலை மற்றொரு நெஞ்சின் மீது இருந்தது.
மறுநாட்காலை உக்குவாவைக் கைது செய்வதற்காகப் பொலிஸார் ஊருக்குள் நுழைந்தபோதிலும், யாரும் வாயே

திறக்கவில்லை. இடிந்துவிழும் நிலையிலிருந்த விதானை -யாரின் வீட்டைச் சுற்றிவளைத்துக் கொண்ட பொலிஸ் காரர்களின் கைகள் டி 56 துப்பாக்கிகளை ஏந்தியிருந்தன.

பூஞ்சண நாற்றமடிக்கும் அவ்வீட்டினுள் நுழைந்த அவர்களின் கோபம் இரட்டிப்பானது. இன்ஸ்பெக்டர் ஐயா உதைத்த உதையில் முன்புறக் கதவு 'தடார்' என்று திறந்துகொண்ட விதத்தை அவ்வூர்க் குட்டிக் குறுமான் -ளெல்லாம் பல நாள்வரை விபரித்துக் கொண்டிருந்தனர். உக்குவாவைப் பிடித்துவிட்டோம் என்பதாக ஊரவர்க்குக் காட்டும் வகையில் பொலிஸ் ஜீப் புழுதியைக் கிளப்பிக்கொண்டு அங்கிருந்து போயிற்று. பொலிசார் உக்குவாவைப் பிடிக்க வருவதற்கு, பொல்வீராவைக் குற்றுயிரும் குலையுயிரும் ஆக்கிய பெருமை தங்கள் கையிலிருந்து நழுவிப்போன பொறாமையைத் தவிர வேறு காரணம் இல்லை என்று முழு ஊரும் பேசிக் கொண்டது. அடுத்த நாள் மல்லிகாவின் கரத்தை உக்குவாவின் கரம் தடுத்து நிறுத்தவில்லை. உறக்கம் கலைந்த உக்குவா, தனது நெற்றியை வருடி, தலைமயிரைக் கோதிவிடும் பெண்விரல்களின் ஸ்பரிசத்தை உணர்ந்தான். அவன் கண்களைத் திறந்ததும் அவ்விரல்களின் இயக்கம் இயல்பாகவே அசைவிழந்து போயிற்று. அவன் அசைவு இன்றிக் கிடந்தவுடன் விரல்கள் மறுபடியும் இயங்கின. மார்பின் மீது செப்புச் சுரையொன்று சூடாகிக் கொண்டிருந்தது. ஒருதரம் அவன் மல்லிகாவின் கையைப் பற்றித் தன்புறமாக இழுத்து அவளது கன்னத்தில் முத்தம் இட்டான். அவளுடலில் மின்சாரம் பாய்ந்தது போலிருந்தது. தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்ட அவள் முன்னால் துருத்திக்கொண்டிருந்த பற்களை உதட்டால் மூடமுயன்றபடி, கண்மடல்களை உயர்த்தி உக்குவாவைப் பார்த்தபடி அறையிலிருந்து வெளியேறினாள். "கழிசறை நாயே, உன்ட காலை வெட்டவேண்டி வருமெண்டு பாவம்பார்த்து வீட்டுக்குள்

எடுத்ததுக்கு, இது வேசை வீடெண்டு நினைச்சியாடா?” அவை வைத்தியரின் அல்லது மல்லிகாவின் தாயின் வார்த்தைகள். ஆனால், அவை உண்மையில் கூறப்படவில்லை. உக்குவாவின் மனதுக்குள் இருந்த வைத்தியரும், மல்லிகாவின் தாயுமே அவ்வாறு கூறினர். சற்று நேரத்தில் மல்லிகா கதவு நிலையருகில் வந்து எட்டிப் பார்த்தாள். உக்குவா அவளைப் பார்த்து மெல்ல முறுவலித்தான். அவள் பதிலுக்கு ஒரு வெட்கச்சிரிப்புடன் அப்பால் ஓடிவிட்டாள்.

அவளுக்குச் சீதனம் கொடுப்பதற்கென்று அந்தக் கண்ணாடி அலுமாரியை அம்மா வாங்கியிருந்தாள். மல்லிகா துணியொன்றை நீரில் நனைத்து அதனைத் துடைத்தாள். பலகாலமாகப் புழுதிபடிந்து போயிருந்த அக்கண்ணாடியினூடே இப்போது அவளுடைய உருவம் பளிச்சென்று தோற்றமளித்தது. அவள் அதனைப் பார்த்துச் சிரித்தாள். உதட்டை முன்னோக்கித் தள்ளி, துருத்திக்கொண்டிருந்த முன் பல்வரிசை மறையுமா என்று பார்த்தாள். பக்கவாட்டில் திரும்பிப் பார்த்தாள். பக்கவாட்டில் இருந்து பார்க்கையில் முகம் எப்படித் தோற்றமளிக்கிறது என்று அவள் கழுத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்க முனைந்தாள். எல்லோருக்கும் கண்கள் இருந்தபோதிலும் அவர்களில் யாருக்குமே தமது உடலின் நாலாபக்கத்தையும் பார்த்துக் கொள்ள முடிவதில்லை. கழுத்தைத் திருப்பித் திருப்பிப் பார்க்க முயன்றும் முடியாமற்போன நிலையில், பக்கவாட்டாகப் பார்க்கும்போது அற்புதமாக எழுந்து நிற்கும் மார்பகங்கள் சட்டென்று அவள் கண்ணில் பட்டன.

‘பால் பண்ணை... கழிசறைப் பொடியன்கள்!’ அவள் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டாள்.

“ஓவ்வொரு பெண்ணுக்குள்ளும் ஏதோ ஓர் அழகு இருக்கும். அதனை வெளிப்படுத்திக் காட்டுவதுதான் என்னுடைய கலை.” அலங்கார நிபுணியான ஜெனட் விஜேசூரிய ஒருமுறை, ‘சந்ததிய’ பேப்பரில் கூறியிருந்தாள். அந்தக் கட்டுரையை வெட்டியெடுத்த

மல்லிகா, அதனை அலுமாரியிலுள்ள தனது கட்டுரை ஃபைலில் பத்திரப்படுத்தி வைத்திருக்கிறாள்.

எத்தனையோ தரம் முயன்றுள்ள போதிலும் தனது முகத்தில் அத்தகைய ஏதாவதோர் அழகினைத் தேடிக்கண்டுபிடிக்க அவளால் முடியவில்லை. கடைசியாக வந்த, ‘சந்ததிய’ பேப்பரின் முன்னட்டையை அலங்கரித்த ஸ்ரீதேவியின் முகத்தைக் கண்ணாடியின் மேற்புறத்தில் ஒட்டி வைத்திருக்கிறாள். ஸ்ரீதேவியின் நீண்ட கூர்மூக்கு, பெரிய விழிகள், வானவில் போல் வளைந்த புருவங்கள், ஈர்க்கும் உதடுகள், அதற்குக் கீழே ‘பால் பண்ணை’- மூச்சை உள்ளிழுக்கையில் கச்சிதமாகத் தோன்றும் இடை.

உக்குவா வந்தபின்பு மல்லிகா, ஸ்ரீதேவி மல்லிகா ஆகிவிட்டாள்.

அடுத்த தடவை உக்குவா அவளுடைய கையைப் பற்றி இழுக்கையில், அவள் தன்னிச்சையாகத் தள்ளாடித் தடுமாறி கட்டிலின் மீது சரிந்தாள். ‘ஆண்மகனின் கரம் படாத மார்பகங்கள் ஒரு பெண்ணுக்கு சுமையாகுமே அன்றி, அழகாக அமையாது’ என்று மல்லிகா எண்ணினாள்.

‘எனக்கு முப்பத்தாறு, ஆரிக்கு முப்பத்தொன்று. அதுக்கென்ன?’

மல்லிகாவின் மார்பகங்களுக்கு மத்தியில் அழுந்தியிருந்த செப்புச் சுரையைத் தொட்டு அவளின் கழுத்துக்குப் பின்புறமாகத் தள்ள முயன்ற உக்குவா, அது சூடாகியிருப்பதை உணர்ந்தான். அதனை மல்லிகாவும் உணர்ந்தே இருந்ததால், ‘ஆரி’ அதுபற்றிக் கேட்கக்கூடும் என்று அவள் சற்றுக் கூச்சப்பட்டாள்.

மல்லிகா உக்குவாவுக்குத் தெரியாதவண்ணம் சுரையின் நூலை மெல்ல இழுத்து முதுகுப்புறமாகப் போட்டுக்கொண்டாள். உக்குவா அதுபற்றி ஏதேனும் கேட்டால், தான் ஊமையாக வேண்டிவரும் என்பதை அவள் அறிந்தே இருந்தாள்.

உக்குவா அதனைக் கண்டான்.

ஆண்களும் பெண்களும் கூட்டமாக இருக்கும் இடத்திலும் மெஷின் துப்பாக்கியால் குறிபார்த்துச் சரியாக சுட்டுத் தீர்த்துள்ள அவனின் உள்ளமும் தீப்பற்றிக் கொண்டது.

அவன் அவளின் இதழ்களை மூடியிருந்த தன் இதழ்களை விலக்கி நெற்றியில் முத்தமிட்டான்.

பொல்வீராவின் பிரச்சினையைவிட, இராணுவத்தில் இருந்து தப்பி வந்தவர்களைப் பிடிக்கத்தான் பொலிசார் கிராமத்தில் நுழைந்துள்ளனர் என்று கூட்டுறவுக்கடை நோனா சொன்னாள். அது மல்லிகாவின் அம்மாவின் காதில் விழுந்தது. மல்லிகாவுக்கும் கேட்டது. உக்குவாவுக்கும் கேட்டது.

பொல்வீராவை அவசர சிகிச்சைப் பிரிவுக்கு அனுப்பும் பணியைத் தம்மால் செய்துகொள்ள முடியாமற் போனமை குறித்து பொலிஸின் உயர்மட்டத்திலிருந்து கீழ்மட்டம் வரையுமே ஒருவிதமான தார்மீகக் கோபம் பரவியிருந்தது. காரணகாரியங்கள் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கும் போது எனக்கும் அவ்வாறே எண்ணத் தோன்றியது.

மல்லிகாவின் தாய், நோயாளி இருந்த அறைக்கதவருகில் வரும்போது மல்லிகா உக்குவாவின் தலையைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள்.

அம்மா குசினிக்குச் சென்றதும் இரண்டு மூன்று தலைமுறைகள் பின்னோக்கிப்போய் உக்குவா - மல்லிகா ஆகிய இருவரதும் உறவுமுறை என்னவென்று சிந்திக்கலானாள். தூரத்துச் சொந்தமாக இருந்த போதிலும் அதனைத் தெளிவாக அறிந்துகொள்ள அவள் விரும்பினாள். அவளது கணிப்பின்படி உக்குவாமல்லிகாவுக்கு மகன்முறை. வைத்தியரின் பரம்பரைப்படி பார்க்கையில் தான் அப்படியொரு உறவுமுறை இருப்பது தெரியவந்தது.

"மல்லிகா!"

அம்மா அன்பு கலந்த உரத்த குரலில் அவளை அழைத்தார்.

அம்மா வீட்டிலிருக்கும் வேளையில் தான் போகக்கூடிய தூரம் பற்றி அவளுக்குத் தெரிந்திருந்ததால், அம்மா காணக்கூடாத எதையும் கண்டிருக்க வாய்ப்பில்லை. ஆனால், மல்லிகா என்று அம்மா கூப்பிட்ட தொனியில் ஏதோ ஒன்றை அவள் கண்டிருக்கக் கூடும் என்ற எண்ணம் அவளுள் எழுந்தது.

'நான் எல்லாத்தையும் பார்த்தேன். வீட்டுக்கே கிழவி ஆனாலும் உறவுமுறை சரியில்லை. அப்படியில்லாட்டிலும் எப்பப் பார்த்தாலும் உக்குவாவின் அறைக்குள்ளேயே அடைபட்டுக் கிடப்பது அவ்வளவு நல்லதில்லை.' - ஆகிய இவையெல்லாம் அம்மாவின் அந்த 'மல்லிகா'வில் அடங்கியிருந்தது.

மல்லிகா எழுந்தாள்.

கவுணை சரிப்படுத்திக் கொண்டாள்.

மார்பின் மத்தியில் சுரை சூடாவது ஒரே இடத்தில் நின்றுவிட்டிருந்தது.

"இப்ப உக்குவாவுக்கு வீட்டுக்குப் போகேலும்தானே? மெல்ல நடக்கவும் ஏலும்தானே?"

அம்மா எதையோ கண்டுவிட்டார் என்பது இப்போது அவளுக்கு உறுதியானது.

"அவருக்கு இன்னமும் சுகமில்லை. உள்காயம் இன்னும் ஆறவில்லை என்று அப்பா சொன்னார்."

"ஒருவகையில் அவனைக் கவனித்துக் கொள்ளுறது எங்களுக்குக் கடமைதான். அவனென்ன ஊரானா?"

மல்லிகாவின் முகம் பிரகாசித்தது.

"கல்லுப்போல பெரிய இளந்தாரி எண்டாலும், உனக்கு அவன் மகன் முறைதானே?"

அவளுடைய முகம் இருண்டது.

அம்மா அதைக் கவனித்தாள்.

"போக்குவரத்துகள் குறைஞ்சு போனதால் ஊர், உறவுமுறை எல்லாம் மூடி மறைஞ்சு போயிருந்தாலும் உறவுமுறை, உறவுமுறைதான், என்ன?" பாடசாலையிலும் ஊரிலும் ஆரியதாசவை மல்லிகா, "தம்பி" என்று தான் அழைப்பது வழக்கம். அவன், 'மகன் முறை' என்பதை அவளால் நினைத்துப் பார்க்கவே முடியவில்லை. விதானையார் உயிருடன் இருந்த காலத்தில், 'விதானை மாமா'வாக இருந்தாரேயொழிய, 'விதானை அண்ணனா'க இருக்கவில்லை.

"கலிகாலத்தில் உறவுமுறையுங்கூட தெரியுதில்லை." தேநீர்ப் பையில் சுடுநீரை ஊற்றியபடி அம்மா கூறினாள்.

**அயர்கள் இருவருக்கிடையிலும்
ஏற்பட்டிருப்பது காதல் என்மு அம்மா
கனியிலும்
என்னியிருக்கியல்லை.
இரு சண்டியானை காதல்க்க
முடியுமா என்மு கேள்விக்கு மேலாக,
சண்டியானை இருந்தாலும்,
கட்டுமல்தான உடம்பும் அடிக்கான
தோற்றமும் உள்ள உக்குவா
தூர்ப்பாக்கியசால்யான தூள் பாய்ப்பட்ட
மகளை எப்படி காதல்ப்பான் என்மு
கேள்வி அயர்களுள் இருந்தது.**

"இந்த முறை சங்கக் கடைத் தேயிலைத் தூள் படுமோசம்! தேத்தண்ணி கொஞ்சம் கொண்டு வரவா என்று உக்குங்கிட்ட கேளு."

கை காலைக் கூனிக்குறுக்கிக் கொண்டு கட்டிலில் சாய்ந்திருப்பது மல்லிகாவுக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. இப்போதெல்லாம் மல்லிகாவின் சுரையின் உஷ்ணம் காதலின் சீதளத்தால் மறைந்து போயிருந்தது.

அவன் தன் தங்கைமாரைப் பற்றிச் சுருக்கமாகவும், கொப்பேகடுவ சேரைப் பற்றி விரிவாகவும் பேசினான்.

அந்த அறைக்குள் அப்பா வருவதில்லை. அம்மா இடையிடையே எட்டிப் பார்ப்பாள். அவ்வேளையில் செய்துகொண்டிருந்த வேலைக்கும் பேச்சுக்கும் பொருத்தமான முறையில் கதையைத் திருப்பி விடுபவள் மல்லிகாதான்.

சிறுவயதிலேயே மல்லிகாவுக்கு அவனுடைய தாய் தேங்காய்ப்பால் கட்டியாகாமல் குழம்பு காய்ச்சுவது எப்படி என்பதைச் சொல்லிக் கொடுத்திருக்கிறாள்.

தெமட்டகொல்ல ஸ்கூலுக்கு வரப்பினூடே வரிசையாகச் செல்லும் சிறுவர் கூட்டத்தில் எங்கோ ஓரிடத்தில் தானும் இருந்ததை நினைவலைகளின் ஊடே அவன் ஞாபகப்படுத்திப் பார்த்துக் கொண்டான். அந்த வரிசையில் அவனுடைய தங்கைமாரும் மல்லிகாவும் இருந்தனர். அப்போது அவனுடைய அம்மாவும் உயிரோடு இருந்தாள்.

இப்போது அவனுடைய தங்கைமார் இருவருக்கும் அடுக்கடுக்காய்ப் பிள்ளைகள். அவர்கள் எல்லோரும் பாடசாலைக்கு போகின்றார்கள்.

பெரும்பாலான நேரங்களில் அவன் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தவாறே இருந்தான்.

"பங்கரும் ,டேங்கியும் எங்கே என்று போய்ப் பாரேன்."

"பேசற பேச்சைப் பாரு! வாய்க்கு ரெண்டு போட்டேன் எண்டால்! ஹம்! மூத்தவங்களுக்குப் பேசற பேச்சு!"

"ஜோக்குக்குத்தானே?" அவன் கூறினான்.

அவன் பங்கர் என்பது அப்பாவை. பங்கர் எங்கும் செல்லாது. டேங்கி என்பது அம்மாவை.

அது எந்தநேரமும் ஓடிக்கொண்டே இருக்கும். உக்குவா "அம்புஷ்" தாக்குதலுக்குத்தான் தயாராகிறான். அம்புஷ் தாக்குதலுக்கு ஆளாக மல்லிகாவுக்கும் சரியான விருப்பம். டேங்கி உளவுக்காரியைப் பிடித்துக்கொண்டு பசுவையும் கன்றையும் கட்டிப் போடுவதற்குக் கூட்டிப் போனான்.

டேங்கி - அம்புஷ் - ஆட்டிலரி - ஃபயர் - ஹோல்ட்.

"எங்களுக்கு ஹம்மீ சேர்தான் இங்கிலீஷ் படிப்பிச்சார். ஹம்மீ சேரின் மகனும் அப்போது எங்கட வகுப்புத்தான். நிசாம் - அவன் ஸ்கொலர்ஷிப் பாஸ் பண்ணி சென்ட் ஆன்ஸூக்குப் போனான்."

ஆரி குழுவினர் 'அம்புஷ்' தாக்குதல் நடாத்திக் கொண்டிருந்தபோது - புலிகளின் டேங்கி ஒன்றும் வந்திருக்கிறது. முதன்முதலாக அந்த டேங்கிக்கு கிரணைட்டை வீசியவன் ஆரிதான். புலிகள் அனைவருமே பிடிபட்டனர்.

"நல்ல வேலை!" அம்மா சொன்னாள்.

டேங்கி பசுவைக் கட்டியிருந்த கயிற்றையும், உளவுக்காரிகன்றைக் கட்டியிருந்த கயிற்றையும் பிடித்துக்கொண்டனர். தாயும் மகளும் பசுவையும் கன்றையும் தூணில் கட்டிவிட்டு வீட்டுக்குள் போகும் வேளையில் உக்குவா 'அம்புஷை' வாபஸ் பெற்றிருந்தான்.

"ஏன்?" மல்லிகா கேட்டாள்.

"என்னுடைய தலையைக் கொஞ்சம் தடவி விடுகிறாயா?"

உக்குவா கேட்டான். அவள் தலையைத் தடவி விட்டாள்.

அவன் அவளுடைய மடியில் தலையை வைத்தான்.

"அம்மா வெளியில் இருக்கிறா."

"அதுக்கென்ன?"

"ஹம்! நீ அப்படித்தான் சொல்லுவாய் "

"டேங்கி வரும்போது சத்தம் கேட்குந்தானே?"

மல்லிகா அவனுடைய இடுப்பைச் சுற்றிக் கையை நகர்த்திய போது கத்தி அகப்பட்டது. அது சூடாகியிருந்தது. அவள் அதனை மெல்ல இழுத்தாள்.

"ஹம்! இன்னும் இந்தக் கத்தி இடுப்புலதான். சண்டித்தனமெண்டால் இன்னும் குறையல்ல, என்ன!"

"அதைத் தலையணைக்கடியில் வை."

"முடியாது."

"வைக்கத்தான் சொன்னேன், இப்ப."

"முடியாதெண்டுதான் சொன்னேன், இப்ப."

அவள் அவனுடைய கண்களை நேராகப் பார்த்தாள்.

"இனி உனக்கு இதெல்லாம் தேவைப்படாது, சரியா?"

உக்குவா எதுவுமே பேசவில்லை. அவள் கத்தியைத் தலையணைக்கு அடியில் வைத்தாள். அன்று அவனுக்குக் கடுமையான காய்ச்சல். 'உடம்பில் இருக்கும் விஷம் இறங்கும் அறிகுறிதான் அது' என்று வைத்தியர் சொன்னார்.

இரவு முழுதும் இடைக்கிடை விழித்துக் கொண்ட உக்குவா, "தண்ணி தண்ணி" எனும் போதெல்லாம் இளநீர் பருக்குவதற்கென மல்லிகா அவனுடைய கட்டிலருகில் இருந்தாள்.

டேங்கியிடமிருந்து பங்கருக்குப் பயங்கரமான சமிக்ஞைகள் போகத் தொடங்கிவிட்டன.

வைத்தியர் ஒரு முடிவுக்கு வந்தார். மல்லிகா வீட்டுக் கொல்லைப்புறத்தில் பாக்குமரப் பற்றைக்கருகிலே மூன்று கருங்கற்களை வைத்து அடுப்பொன்றைத் தயார் செய்தாள். தன் காலில் இன்னும் கொஞ்சம் வலி இருப்பதாக உக்குவா கூறினான்.

வீட்டில் தங்கியிருந்து வைத்தியம் பார்க்கும் நோயாளிகளை குளிப்பாட்டுவதற்கெனத் தண்ணீரை சுடவைக்கப் பயன்படுத்தும் அடுப்புக்கற்கள்

கருங்கல்லை விடவும் கறுப்பானவை. வைத்தியர் வேப்பிலை மற்றும் மருந்துப் பொட்டலம்

ஒன்றையும் பாணையிலிட்டார். அதன்பின் குளிக்குமிடத்தைப் பொறுப்பேற்றுக் காரியம்

பார்ப்பவள் மல்லிகாதான்.

அவர்கள் இருவருக்கிடையிலும் ஏற்பட்டிருப்பது காதல் என்று அம்மா கனவிலும்

எண்ணியிருக்கவில்லை. ஒரு சண்டியனைக் காதலிக்க முடியுமா என்ற கேள்விக்கு மேலாக, சண்டியனாக

இருந்தாலும், கட்டுமஸ்தான உடம்பும் அழகான தோற்றமும் உள்ள உக்குவா துர்ப்பாக்கியசாலியான

தன் பாவப்பட்ட மகளை எப்படிக் காதலிப்பான் என்ற கேள்வி அவளுக்குள் இருந்தது.

'உன்னுடைய அழகில் அரைவாசியாவது மகளுக்கு இருந்திருந்தால், பிள்ளையைக் கரை

சேர்த்து எவ்வளவோ காலம் ஆகியிருக்கும்!"

சிருங்கார உணர்வு மனதில் எழும் சந்தர்ப்பங்களில் வைத்தியர் இப்படிச் சொல்வதுண்டு. முதலிரவுக்

-காகச் சயன அறைக்குள் பிரவேசிப்பதற்குத் தயாரான இளவரசி ஒருத்தியின் ஸ்நானத்துக்காகப் பச்சி-

லைகள் அடங்கிய நறுமண நீரை ஆயத்தப்படுத்தும் பணிப்பெண்ணைப் போல மல்லிகா தண்ணீர்ப்

பாணைக்கு நெருப்பு மூட்டினாள்.

"அந்த ரவுடியைக் குளிப்பாட்ட பிள்ளைக்குச் சொல்லுறது சரியா?"

பங்கரை நோக்கி டேங்கி ஒரு சமிக்ஞை அனுப்பியது.

"வைத்தியத்தில் ஆண் - பெண் பேதம் பார்க்க முடியாது."

வெற்றிலை எச்சிலைப் படிக்கத்தில் துப்பிய வைத்தியர், அப்

படிக்கத்தைத் தன் சாய்மனைக் கதிரைக்குப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

"ரெண்டு பேருடைய இளிப்பும் நெளிப்பும் கொஞ்சம் ஒரு

மாதிரியாகத்தானிருக்கு."

"வைத்தியரும் நோயாளியும் அப்படித்தான் இருப்பாங்க."

வைத்தியர் தன் மனையாளிடம் 'உப்பும் உறைப்புமாய் அர்ச்சனை' ஒன்றைக் கேட்கத்

தயாரானவராய் முகத்தில் ஓர் இளமுறு-
வலைப் படரவிட்டுக் கொண்டார்.
"அக்கரைக்கும் இக்கரைக்குமாக
வைத்தியம் பார்க்க ஓடித் திரிவதும்
அதுக்குத்தான் போல! நான் சொல்லு
றேன், நல்லாக் கேட்டுக்கொள்ளுங்க.
இதெல்லாத்தையும் நெடுக இப்படியே
விடேலாது. உறவுமுறையும் அவ்வளவு
சரியில்லை."

வைத்தியர் எழுந்து குசினிப் பக்கம்
போனார். அவருடைய முகத்தில் உள்ள
முறுவல் அப்படியே இருந்தது. ஆடை
அலுமாரி திறந்திருப்பதை, அதிலிருந்து
வெளிக்கிளம்பிய கற்பூர
வாசனையிலேயே அவர் அறிந்து
கொண்டார். மல்லிகா உடைகளைத்
தெரிவு செய்வதில் முனைந்திருந்தாள்.
ஒரு பெண்பிள்ளையின் உள்ளத்தை
மலர்க்கணை தாக்கியதும் அவ்வீட்டில்
ஏற்படும் மாற்றங்களைக் காண்பது ஒரு
சுவாரசியமான அனுபவம். சுமார்
முப்பத்தைந்து வருடங்களின் பின்புதான்
வைத்தியர் அதனைக் காண்கிறார்.
"அந்த உடுப்பைத் தா புள்ள"
மல்லிகா கற்பூர மணங்கமழும் ஒரு
வெள்ளைச் சாரத்தையும் ஷேர்ட்டையும்
வைத்தியரிடம் கொடுத்தாள்.

"அவர்...வந்து...வந்து...ஆரியதாச -
வரும்போது உடுத்தி வந்த உடுப்பு "
'அவர்!'
வைத்தியரின் மனதுக்குள் சட்டென்று
பொறி தட்டியது.
டேங்கி சொன்னது சரி.
மல்லிகா தந்தையைப் பின்தொடர்ந்தாள்.
"நீ இங்கேயே இரு. அப்பாவுக்கு
அவனைக் குளிப்பாட்ட ஏலாதா, என்ன!
மகனும் சின்னம்மாவுமாக இருந்தாலும்
ஆம்புளையும் பொம்புளையும் தானே?"

'அந்த' இடத்துக்குக் கிட்டத்தான்
காயமும் இருக்கு.' 'டேங்கி' நினைத்-
துக்கொண்டது.

"நான் இதுக்கு முதல் ஆம்புளைகளைக்
குளிப்பாட்டினதில்லையா?"
மல்லிகா வேகமாகத் திரும்பி காக்கை-
வலிப்பு வந்தவள் போல தன்னறைக்குள்
போய்விட்டாள். காரியம் பிழைத்துப்
போனதை அம்மா உணர்ந்துகொண்டாள்.
கையில் வெற்றிலை இடிக்கும் இரும்பு
உலக்கையை எடுத்துக் கொண்டவளாய்
அம்மாவும் அவளைப் பின்தொடர்ந்தாள்.
'இதுபற்றி உக்குவா தெரிந்து
கொள்ளாமலிருப்பதே நல்லது.' அம்மா
நினைத்தாள். 'டேங்கி'யும்
நினைத்தது. கீழே விழப்போன மல்லி-
காவைச் சட்டென்று தாங்கிக்கொண்ட
அம்மா, அவளைக் கட்டிலில்

கிடத்தினாள். மல்லிகா நடுங்கி நடுங்கி, துடித்துத் துடித்து கோணிப்போன
வாயிலிருந்து உமிழ்நீர் வழிய, வெற்றிலை இடிக்கும் இரும்பு உலக்கை
-யைக் கையில் இறுக்கிப் பிடித்தபடி ஒருவாறு அமைதியானாள்.
அவள் வாய்விட்டுக் கத்தினால் வாயை இறுக்கிப் பொத்துவதற்கெனக்
கையிலெடுத்திருந்த துணியால், அம்மா மகளைப் போர்த்திவிட்டாள்.
அங்கிருந்து எழுந்து சென்ற அம்மா, வெளியே எட்டிப் பார்த்தாள். உக்குவா
அமைதியாகக் குளித்துக் கொண்டிருந்தான். அவனுடைய சண்டித்தனமும்
முரட்டுத்தனமும் அந்த நீரோடு சேர்ந்து கழுவப்பட்டுப் போனதை அவள்
கண்டாள். 'டேங்கி'யும் அவ்வாறே எண்ணியது.

அம்மா அறைக்குத் திரும்பும்போது மல்லிகாவுக்கு நினைவு திரும்பியி-
ருந்தது. இதற்கு முன்பெல்லாம் இவ்வளவு சீக்கிரம் அவளுக்கு நினைவு
திரும்பியதில்லை.

"அம்மா, நான் கூச்சல் போட்டேனா?"

"இல்ல புள்ள."

"அவருக்குத் தெரியுமா?"

"இல்லடா கண்ணே"

அம்மா மகளின் தலையை இதமாக வருடிவிட்டாள். முழு உடலும்
குலுங்குமாறு விம்மியமும் மகளைக் கண்டு, முன்கூட்டியே இரும்பு
உலக்கை இருக்குமிடத்தைப் பார்த்து வைத்துக்கொண்டாள். எனினும்,
அதற்குத் தேவையேற்படவில்லை.

"உனக்கு அவனைப் பிடிச்சிருக்கா புள்ள?"

மல்லிகா தலையைசைத்தாள்.

"அவனுக்கு?"

அவள் மீண்டும் அவ்வாறே
தலையைசைத்தாள்.

"நீங்க ரெண்டுபேரும் கலியாணம் கட்டுவது பற்றிப் பேசிக்
கொண்டீங்களா?"

இம்முறை அவள், "இல்லை" என்பதாகத் தலையைசைத்தாள்.
மகளின் முழு உடம்பும் சூடாகியிருப்பதை அம்மா உணர்ந்து கொண்டாள்.
வைத்தியர் அந்த அறையைத் தாண்டி முன் விறாந்தைக்குப் போகும்

அரவம் கேட்டதும் உக்குவா குளித்தாயிற்று என்பது பெண்கள் இருவருக்கும் விளங்கியது.

தனது அறைக்குப் போன உக்குவா உடனே கட்டிலில் சாய்ந்து விடவில்லை.

மாறாக, ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்ற முனைப்பில் அங்குமிங்கும் நோட்டமிட்டான். மேசையோடு பொருத்தப்பட்டிருந்த மூலிகை வெட்டும் பெரிய பாக்குவெட்டியும் அதன் அருகில் மரமஞ்சள் துண்டொன்றும் இருப்பதைக் கண்டான். அதைப் பாக்கு வெட்டியில் வைத்து வெட்ட முயன்றான். ஓரங்குலமளவான துண்டொன்று வீசண்டு தூரத்தில் போய் விழுந்தது.”

”ஐயோ ஐயோ! மனிசரோடு மல்லுக்கட்டுவதுபோல மூலிகை வெட்ட ஏலாது.”

மல்லிகா தன் கையால் அவனுடைய பலம்வாய்ந்த கையை அப்பால் தள்ளிவிட்டாள்.

அவன் நீளமான ஒரு மரமஞ்சள் துண்டைக் கையில் வைத்துக் கொண்டு அறைவாயிலை நோக்கினான்.

அதனால் அவளது பிருஷ்டத்தில் ஒரு தட்டுத் தட்டினான். அவள் தன் கீழுதட்டைப் பற்களால் கடித்தவளாய் அவனை ஒரு பார்வை பார்த்தாள். பின்பு அவ்-
னிடமிருந்த மரமஞ்சள் துண்டைச் சட்டென்று பறித்தெடுத்து,

அதனைச் சிறுசிறு துண்டுகளாக வெட்டத்தொடங்கினாள்.

அவள் அதனை மிக மெல்லிய துண்டுகளாக வெட்டும் அழகைப் பார்க்கவே ஆசையாக இருந்தது. கரடு முரடான அவன் வாழ்க்கையில் மல்லிகா முதன்முறையாக மென்மையின் அழகினை உணரச் செய்திருந்தாள். அவன் மெல்லிய மரமஞ்சள் துண்டுகளை ஒரு கையால் அள்ளி-
யெடுத்து அதில் ஓடும் மெல்லிய ரேகைகளைக் கூர்ந்து அவதானித்தான்.

அவன் தலையை உயர்த்திப் பார்க்கையில் அவள் அவனையே வைத்தகண் வாங்காது பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

‘டேங்கி எங்கே?’ அவன் கேட்டான்.

”இனி அப்படிச் சொல்ல வேணாம், பாவம் தானே?”

உக்குவா ஈர்க்குக்

குச்சி போல்

மெலிந்துபோயிருந்தான்.

‘புற்றிலிருந்து இழுத்து

வெளியே

போட்டது போல’ என்று

ஊரவர்கள்

பேசிக்கொண்டனர்.

அவன் விதானை

வீட்டுத் தோட்டத்தில்

தேங்காய் பறித்து விற்றுச்

சாராயம் குடிப்பதாகச்

செய்தி வந்தது.

”ஜோக்குக்குத் தானே?”

”ஆனாலும் வேணாம்! அவ என் அம்மா!”

அவன் மெளனித்தான்.

”நான் அம்மாவிடம் சொல்லிவிட்டேன்!” அவள் பாக்குவெட்டியைப் பார்த்தவாறு கூறினாள்.

”என்ன சொன்னாய்?”

”அதைத்தான்.”

”அப்படியெண்டா?”

”எங்கட விஷயத்தை”

”என்னது?”

மல்லிகா ஒரு பென்சிலும் மருந்து எழுதும் சீட்டொன்றும் கொண்டு வந்து எதையோ எழுதினாள். அதைச் சுருட்டி உக்குவா வின் கையில் கொடுத்துவிட்டு அறையை விட்டு வெளியேறினாள். போகும் போது அவள் கலகலத்துச் சிரிக்கும் சத்தம் அவனுக்குக் கேட்டது.

உக்குவா சீட்டை விரித்துப் படித்தான்.

‘நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன் என்று’

சற்றுநேரத்தில் மல்லிகா கதவரு கிலிருந்து எட்டிப் பார்த்தாள். முன்னால் துருத்திக் கொண்டிருந்த பற்களை உதட்டால் மூடமுயன்றாள். ”உனக்கென்ன பைத்தியமா? அதை ஏன் சொன்னாய்?”

அவளருகில் வேகமாகச் சென்ற அவன், அவளது கன்னத்தில் பளார் பளார் என்று அறைந்தான் - எல்லாம் மானசீகமாகத்தான்.

அவனுடைய ஆடையில் கற்பூர வாசனை கமழ்ந்தது. அவன் புன்னகையுடன் அவளுடைய நெற்றியில் முத்தமிட்டான். மார்புக்கு மத்தியிலிருந்த செப்புச் சுரையில் கற்பூரமணம் கமழ்ந்தது.

அடுத்த நாள் அதிகாலையில் மல்லிகா தேநீர்க் கோப்பையைக் கீழே போட்டு உடைக்கும் சத்தம் கேட்டு வைத்தியர் நோயாளர் அறைக்கு ஓடி வந்தார். கட்டிலின் மேல் நன்கு மடிக்கப்பட்ட சாரமும் ஷேர்ட்டும் இருந்தன. அவற்றில் கற்பூரமணம் கமழவில்லை. ஆனாலும், என்னைப்பிடிக்க பொலிஸ் வருகிறது. உனக்குப் புண்ணியம் உண்டாகட்டும் - ஆரி.’ தாள் துண்டொன்றில் எழுதப்பட்டிருந்தது. உக்குவா ஊர் எல்லைக்குள் இல்லை என்பது ஊர் முழுக்கப் பரவியது. பொலிசார் வைத்தியரின் வீட்டைச் சுற்றி வளைத்தபோது கட்டிலின் மேல் சாரமும் ஷேர்ட்டும் இருந்தன. கற்பூரமணமும் தாள்துண்டும் அங்கிருக்கவில்லை.

மார்பின் மீது புதிய செப்புச் சுரையொன்று கண்ணீரால் நனைந்து கொண்டிருந்தது.

அன்றுடன் மல்லிகா இடிந்து போனாள். அதிலிருந்து அவள் மீண்டுவர சரியாக இருபத்தொரு நாட்களாயின. அன்று பௌர்ணமி. நிலவு பொழிந்து கொண்டிருப்பதை ஜன்னலினூடே பார்த்த அவள், சட்டென்று எழுந்து முற்றத்துக்கு ஓடினாள். வெள்ளமெனப் பொழியும் நிலவில் தென்னை மரங்களும் வயல்வெளியும் ஓவியத் தோற்றம் கொண்டன.

மகள் எப்பக்கம் ஓடக்கூடும் என்பதைக் கூர்ந்து கவனித்தவாறு வைத்தியர் முன் விறாந்தையில் எதற்கும் தயார் நிலையில் அமர்ந்திருந்தார்.

மல்லிகா பிரமைபிடித்த - பைத்தியக் காரத்தனமான - விகாரமான - ஆச்சரியத்துக்குரிய - உன்மத்தத்

தோரணையில் வாய்பிளந்த நிலையில் நிலவைப் பார்த்துக் கொண்டு நின்றிருந்தாள். 'உங்களுக்குப் புண்ணியமுண்டாகட்டும்!' அவள் நிலவைப் பார்த்தவாறு கூறினாள். கத்தி, அரிவாள், கத்தரிக்கோல் முதலான ஆயுதங்களும், கந்தகம், கிருமிநாசினி, மண்ணெண்-
-ணெய், அரளிவிதை முதலான எதுவுமே மகளின் கைக்கெட்டும் தூரத்தில் வைக்கப்பட-
-வில்லை என்பதை வைத்தியர் சந்தேகமற நிச்சயித்துக் கொண்டிருந்தார். கட்டில் மெத்தைக்கடியில் காலங்காலமாக வைக்கப்பட்டிருந்த பரம்பரை வாளை, மெத்தையைப் பிரித்து அதற்குள் வைத்துத் தைத்ததை மீண்டும் ஒருமுறை நினைவுகூர்ந்தார். தூரத்தில் நிலவொளியில் பளபளக்கும் கிணற்றை நோக்கி மகள் திரும்புகிறாளா என்றுதான் அவர் ஊன்றிக் கவனித்தவாறு இருந்தார். மல்லிகா அடிமேல் அடிவைத்து வீட்டை நோக்கித் திரும்பினாள். வைத்தியர் சற்று நகர்ந்து அவளுக்கு வழிவிட்டார். "உங்களுக்கும் புண்ணியமுண்டாகட்டும்!" அவள் முணுமுணுத்தாள்.

சீமெந்துத்
தரையில் பரவிய
ரத்த
வெள்ளத்தைக்
கண்ட
உபாலி
முதலாளி
தன்னுடைய
எல்ஃபை
ஸ்டார்ட்
பண்ணுவதற்குள்
உக்குவா
வயல்
வரம்பினூடே
வைத்தியர்
வீட்டை
நோக்கி நகரத்
தொடங்கியி
இருந்தான்.

அடுத்த முறையும் உக்குவா ஊருக்கு வந்த செய்தி வேகமாகப் பரவியது. அந்த வருகை எவ்வளவு காலத்துக்குப் பின் நிகழ்ந்தது என்பதை ஆராயத் தேவையில்லை. கிராமத்-
-தவர்கள் சம்பவங்களைக் கொண்டுதான் காலத்தைக் கணிப்பார்களேயொழியக் கலண்டர்களால் அல்ல. உக்குவா ஈர்க்குக் குச்சி போல் மெலிந்துபோயிருந்தான். 'புற்றிலிருந்து இழுத்து வெளியே போட்டது போல' என்று ஊரவர்கள் பேசிக்கொண்டனர். அவன் விதானை வீட்டுத் தோட்டத்-
-தில் தேங்காய் பறித்து விற்றுச் சாராயம் குடிப்பதாகச் செய்தி வந்தது. பொல்வீரா மீண்டும் சண்டியனாகி எங்கள் ஊர் ஆடொன்றைத் தூக்கிக்கொண்டு போனதை உக்குவாவிடம் சொல்வதற்கு பொடி அப்புஹாமி தலைமையில் ஒரு குழு 'சீல்' சாராயம் ஒரு போத்தல் எடுத்துக் கொண்டு சென்றது. உக்குவா அதையிட்டுக் கொஞ்சமும் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. "நானில்லாத காலத்தில் என் வீட்டுக்கூரை ஓடுகளையும் ஜன்னல் நிலைகளையும் களவெடுத்தி-
-துக்கொண்டு போனது யார்? பொல்வீராவா?" உக்குவா கேட்டான். விதானை வீட்டுக் கூரை ஓடொன்றினால் இப்போதிருக்கும் வகையான ஓடுகள் நான்கேனும் செய்யமுடியும். வெளிநாடு போயிருக்கும் பொடி அப்புஹாமியின் மகள் கட்டும் புதுவீட்டுக்கு உயர்ரக ஓடுகள் குறைந்த விலைக்குக் கிடைத்திருந்தன. "ராசா காலத்து ஓடுகளல்லவா இந்த வீட்டுல இருந்தது? ஹம் இப்படியும் ஆட்கள்!" பொடி அப்புஹாமி சொன்னான். வளவு வீட்டின் ஒரு பகுதியை இடித்து விடப்போவதாக உக்குவா சொன்னான். "தனிக்கட்டையான எனக்கெதுக்கு இவ்வளவு பெரிய வீடு?" வந்தவர்கள் பொல்வீராவைப் பற்றிக் கூறியபோது, அவன் சிறிய வீடொன்று அமைப்பதைப் பற்றி பேசினான். "இனி இவனால் எங்களுக்கு எந்தப் பிரயோசனமும் இல்லை. அவனும் இப்ப வீடு கட்டத்தான் யோசிக்கிறான், ஹம்ம்! பாரேன், எங்களுர்ச் சண்டினை" ஆட்டுச் சொந்தக்காரன் தனக்குள் கூறிக்கொண்டான். அவர்கள் 'சீல்' சாராய போத்தலையும் திருப்பி எடுத்துக் கொண்டே போனார்கள்.

மார்பின் மீது செப்புச் சுரையொன்று மீண்டும் கண்ணீரால் நனையலாயிற்று. எருமை மாடு மாதிரி குடித்து விட்டு, சுடுகாட்டுக்கு அருகில் உள்ள பாலத்தின் மேல் உட்கார்ந்-
-திருந்தான். மார்பிலே குண்டுபட்ட காயத்தின் தழும்பு தெரிய ஷேர்ட் பொத்தான்களைத் திறந்து விட்டிருந்தான். கூட்டுறவுக் கடை நோனாவுக்கு ஒரு 'மாதிரி'யாகக் கேலிபண்ணினான். இந்த முறை உக்குவாவைப் பற்றி அந்த மாதிரியான கதைகள் எதுவும் ஊரில் பரவவில்லை. உக்குவா உபாலியின் கடைக்குப் போய் பேப்பர் படித்துக் கொண்டிருந்தான். விதானை வீட்டைச் சுத்தமாக்குவதில் முனைந்திருந்தான்.

உபாலியின் மகன் குருணாகலையில் உள்ள சென்ட் ஆன்ஸ் கல்லூரிக்கு பஸ்ஸில் போய் வந்தான். உபாலி முதலாளியின் மகன் பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கினான். டிரைவர் ஹோர்ன் அடித்து உபாலி முதலாளிக்கு சல்யூட் அடித்தான். உக்குவாவின் தலையைத் தாண்டித்தான் அந்த சல்யூட் முதலாளியைச் சென்றடைந்தது. முன்பென்றால் பஸ் டிரைவர் உக்குவாவுக்கும் சல்யூட் அடிப்பான். "எங்கட ஹமீம் சேரின் மகனும் சென்ட் ஆன்ஸில்தான் படித்தான்." "ஹமீம் சேரின் மகன் இப்ப டொக்டர்." "அது சரி! அவன் இப்ப டொக்டர். அந்தக் காலத்தில நானும் அவனும் ஒரே வகுப்பில படிச்சோம்."

வயது 35. கடந்த 25 வருடங்களாக கவிதை, கட்டுரை எழுதுகிறார். 'உப்பீட்', 'குட்டு பச்சிடலு பருவதில்லா' மற்றும்

'சுபரிய அவசர' ஆகிய மூன்று கவிதைத் தொகுப்புகளும், 'பாமினி பட்டதி', 'பிசில சூரினா பெண்ணு' ஆகிய கட்டுரைத் தொகுப்புகளும். 'காஸ்மிக் ஜோக்' மற்றும் 'ஐ ஆம் அனதர் யூ' ஆங்கிலத்தொகுப்புகளின் கன்னட மொழிபெயர்ப்புகளும் வெளியாகியுள்ளன. கடந்த ஒன்பது வருடங்களாக magazine பத்திரிகையாளர். தற்சமயம் Times Group கன்னட வெளியீடான 'போதி விருகூஷ'த்தின் முக்கிய துணைஆசிரியர்.

கே. நல்லதம்பி-

பிறப்பு 1949. மைசூரில். படிப்பு டி.யு.வரை. ஒரு தனியார் கம்பெனியில் வியாபாரப் பிரிவின் அகில இந்திய மேலாளராக 35 வருடங்கள் வேலை பார்த்து, ஓய்வுபெற்றவர்.

நிழற்படக் கலையில் ஆர்வமிக்கவர். பல தேசிய மற்றும் சர்வதேச கண்காட்சிகள் பலவற்றில் இவரது நிழற்படங்கள் பார்வைக்கு வைக்கப்பட்டு, பல பரிசுகளும் பெற்றிருக்கின்றன. இந்தியா லலித கலா அகாடெமியில் இவரது 6 புகைப்படங்கள் நிரந்தர அருங்காட்சியகத்தில் இருக்கிறது. கன்னடத்திலிருந்து தமிழுக்கும், தமிழிலிருந்து கன்னடத்திற்கும் கவிதைகள், சிறுகதைகள், கட்டுரைகள் மொழிபெயர்த்து, பல கன்னட மற்றும் தமிழ் இதழ்களிலும் வெளியாகியுள்ளன.

குவெம்பு பாஷா பாரதி வெளியீடுகளான பெரியார் விசாரகளு (2017), தெங்கனமஹிளா லேககரு (2016), நிச்சம் பொசது (2016) தொகுப்புகளில் தமிழ் கட்டுரைகள் கன்னடத்தில் மொழிபெயர்த்து வந்துள்ளன. குவெம்பு பாஷா பாரதிக்காக சங்கக் கவிதைகள் சிலவற்றை கன்னட எழுத்தாளர் திருமதி லலிதா சித்தபசவய்யாவுடன் இணைந்து மொழிபெயர்த்திருக்கிறார்.

கன்னடத்திலிருந்து தமிழுக்கும், தமிழிலிருந்து கன்னடத்துக்குமாக 17க்கும் மேற்பட்ட நூல்களை மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சொந்தப் படைப்புகளாக கன்னடத்தில் 'கோஷி'ஸ் கவிதைகள்' தொகுப்பும். (2018), நான்கு சிறுகதைகளும் வெளியாகி உள்ளன. தற்போது பெங்களூரில் வசிக்கிறார்.

தொடர்புக்கு: tamallika@yahoo.com 9880718541

உக்குவா காற்சட்டையும் டி-ஷேர்ட்டும் அணிந்து, குடித்துவிட்டும் குடிக்காத நேரத்திலுமாக உபாலி முதலாளியின் கடை அருகில் எப்போதும் நடமாடிக் கொண்டிருந்தான். சொப்பர் - ஆட்டிலரி - ஃபயர் - டௌன் - ஹோல்ட் - சார்ஜ் - ரவுண்ட் அப் - அட்டாக் - ரெய்ட் - அம்புஷ் - கொப்பேகடுவ சேர் பற்றியெல்லாம் உபாலி முதலாளியின் இளைய மகனுக்கும் இப்போது தெரியும்.

இரண்டொரு மாதங்களாக உக்குவாவின் கதைகளைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டு, ராணுவத்தில் சேர்வதற்கான வயது வரும்வரை காத்திருக்கும் விடலை ஒருவன் சிகரெட் ஈயத்தாளால் ரீல் ஒன்றைச் செய்து உக்குவாவின் காலருகில் வைத்தான்.

"ரீல் . ரீல் ." விடலைப் பட்டாளம் உரத்துக் கத்தியது.

"இதெல்லாம் 'ரீல்' விடுற பொய்க்கதை இல்லையடா. எல்லாமே ரியல் ஸ்டோரி"

உக்குவா வாதாடினாலும் விடலைப் பயல்கள் சிரித்தார்கள்.

உக்குவா ரீல் செய்துவைத்த பையனை நெருங்கியபோது அவன் காலைக் குறுக்காய் விட்டு கால்மாட்டுப் போடவே, உக்குவா சிமெண்ட் தரையில் தடுமாறி விழுந்தான். உபாலி முதலாளியும் சிரித்தார். உக்குவா எதுவும் பேசவில்லை.

"ஹம்! உங்களுக்கெல்லாம் ரீல். இதெல்லாம் உண்மைக் கதைடா."

ஆனாலும், 'ரீல் உக்குவா' கடையருகில் இல்லாத நாளில் எல்லோருக்குமே போரடித்தது. உபாலி முதலாளியின் கடையருகில் பேப்பர் பார்த்துக் கொண்டிருந்த 'ரீல் உக்குவா'வை, பொல்வீரா கத்தியால் குத்தினான். கத்திக் குத்துகள் இரண்டும் சரியாக விழுந்தனவா என்று பார்த்துக் கொண்டிருக்க அவகாசமின்றி பொல்வீரா ஓடி மறைந்து விட்டான்.

சீமெந்துத் தரையில் பரவிய ரத்த வெள்ளத்தைக் கண்ட உபாலி முதலாளி தன்னுடைய எல்ஃபை ஸ்டார்ட் பண்ணுவதற்குள் உக்குவா வயல் வரம்பினூடே வைத்தியர் வீட்டை நோக்கி நகரத் தொடங்கியிருந்தான்.

மார்பின் மீது செப்புச் சுரையொன்று சூடாகி இருந்தது.

வைத்தியர் மருந்து கட்டினார். அம்மா மீண்டும் உறவுமுறை பற்றி ஆராய்ந்து பார்த்தபோது, அவளுடைய வழியில் உக்குவா மல்லிகாவின் மச்சான் முறையாவதைக் கண்டுபிடித்தார்.

அவளுடைய வாழ்நாளிலேயே அவள் கண்டறிந்த மகிழ்ச்சிகரமான கண்டுபிடிப்பு அதுதான்.

மல்லிகா ஜன்னலை மூடுவதற்குக் கையை நீட்டினாள்.

வெளியில் வீட்டை நோக்கிவரும் வரிசையான வெளிச்சப்

பொட்டுக்களைக் கண்ணுற்றாள். காலடிச் சத்தத்தை செவிகூர்ந்தாள்.

"அப்பா!"

ஆனால், அதற்கிடையில் பொல்வீரா தலைமையில் பொலிசார் முற்றத்தை அண்மித்திருந்தனர்.

உக்குவா கத்தியை உருவவில்லை. மல்லிகா உக்குவாவின் இடுப்பைச் சுற்றி கையை விட்டுக் கத்தியைத் தேடினாள். அது அங்கிருக்கவில்லை. அவள் அமைதியே வடிவாக அவனுடைய கண்களை ஒருகணம் கூர்ந்து நோக்கினாள்.

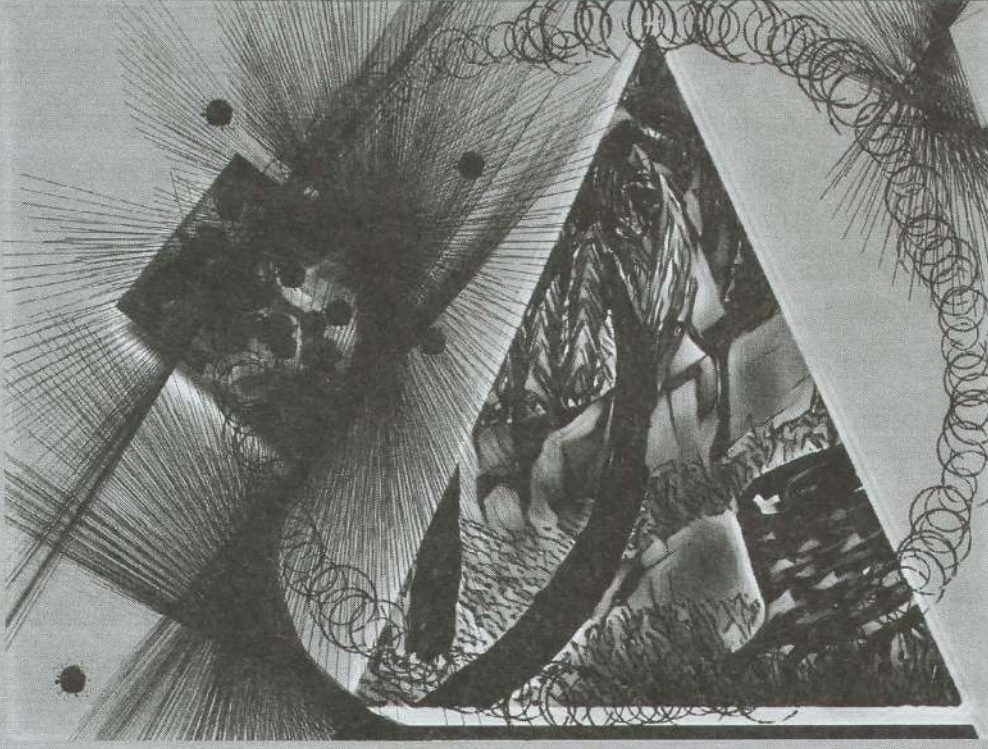
"உனக்குப் புண்ணியமுண்டாகட்டும்!" அந்தக் கண்களில் அவ்வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது.

மல்லிகா கட்டில் கம்பொன்றை உருவி எடுத்தவளாக அறைக் கதவை மறித்தபடி நின்று கொண்டாள். மார்பின் மீது செப்புச் சுரை.

சுரையின் மீது கண்ணீர் துளி.

பெரிய சாது அவர்களின் எதிர்வுகூறல் பாமர மக்களுக்கு

விளங்காத மந்திர உச்சாடனமோ என்று ஒரு கிராமவாசி யோசித்துக் கொண்டிருந்தான்.

பாம்பு

சுந்தரம் 2019

கன்னடம்: சேதனா தீர்த்தஹள்ளி

தமிழில்: கே. நல்லதம்பி

ஓட்டுக் கூரைக்குக் கீழே கயிறு கட்டி படுக்க வைத்திருந்த தொட்டிலில் பாம்பு சுற்றிக்கொண்டது
அநேகமாக அதன் கண்களில் என் பார்வை சிறையாகியிருக்க வேண்டும்!
பாம்பென்றால் மிக விருப்பம் எனக்கு
பாம்பென்றால் மிக விருப்பம் எனக்கு என்றால் அவர்கள் சிரிக்கிறார்கள்
உலக நம்பிக்கைக்கு பாம்பு என்றால் சைத்தான்;
பாம்பென்றால் விஷம், பாம்பென்றால் மரணம்
பயமெதற்கு?
தொப்புளுக்கடியில் சுருண்டு சுற்றிப் படுத்திருக்கும் குண்டலிணிக்கு கீழே இறங்கினால் காமம்,
மேலே ஏறினால் ஆன்மீகம்
கீழே இறங்கினால் என்ன தீமை? காமம் பாவமல்ல, ஆன்மீகம் புண்ணியமும்
தெளிவூட்டும் பழத்தைக் கைக்குக் கொடுத்து ஆண் பெண்ணை மனிதராக்கிய பாம்பு
சைத்தான் அல்ல!

*

பாம்பு வீட்டு வளாகத்தில் ஊர்ந்து சர்ரென்று ஓடும்போது அது மறையும்வரை பின்னால் ஓடுவேன்
அது நுழையும் புதருக்குள் இறங்கிவிடும் உந்துதல்
சுற்றி இருந்த பத்துப் பெண்கள் சிரித்து, அம்மாவை நச்சரித்து
'குக்கைக் கடவுள்'க்கு 'முட்டைக் காணிக்கை எடுத்துவைக்கச் சொன்னது எதற்காக! இன்றும்
எனக்குத் தீராத வியப்பு
வளாகத்தில் பாம்பு உரித்த கைதைப் பூ மணச் சட்டையைத் தடவும்போது காலம் காணாமல் போகும்
அறியாமல் புத்தகத்தின் நடுவே பாம்புச்சட்டைத் துண்டொன்றை வைத்தேன்,
அடுத்த பக்கத்திலிருந்த மயிலிறகு பயந்துபோனதா? இப்போது யோசிக்கிறேன்.
பாம்பென்றால் எனக்கு மிகவும் அன்பு..
அதன் குளிர்ந்த, வழுவழுப்பாக மிளிரும் தேகம், சுழலும் கண்கள், சட் என்று வெளியே நீட்டி உள்ளே
இழுக்கும் நாக்கு, புற்று மண்ணின் மணம், சட்டையின் தொடுதல்
இதழ் இதழாக ஆயிரமாயிரம் தாமரை விரிக்கின்றன
ஆறு சக்கரக் கோட்டையைத் தாண்டிவருமா பாம்பு?

0

* குக்கைக் கடவுள் - கர்நாடகாவின் தென் கன்னடப் பகுதியில் இருக்கும் குக்கை என்ற ஊரில் இருக்கும் முருகக் கடவுள்.
சர்ப தோஷம் இருப்பவர்கள் இங்கே வேண்டுகல் நிறைவேற்றுவார்கள்.

இளங்கோ

பயணங்கள் போய்த் திரும்பும்போது சென்ற நாடுகளின் ஞாபகங்களாய் எதையாவது எடுத்து வருவேன். கியூபாவில் தற்செயலாய்க் கண்டெடுத்த கடல்தாவரத்தின் சிறுகிளை, கொச்சினில் வாங்கிய கதகளியாட்ட முகம், இலங்கையின் ரக்ஸா முகமூடி என என் அறையை இவை அலங்கரித்தபடி இருக்கும். கழுத்தில் எதையும் அணியப்பிரியப்படாத என் கழுத்தில் நீண்டகாலமாய்த் தொங்கிக்கொண்டிருந்த கயிற்றில் இருந்தது, மெக்ஸிக்கோவில் மாயன் ஒருவரிடம் பெற்றுக்கொண்ட ஒரு கறுப்புச் சிறு உருவம். அதைவிட ஒவ்வொரு நாட்டின் நிலப்பரப்புகளையோ கலாசாரத்தையோ பிரதிபலிக்கும் காந்தத்திலான பயண நினைவுச் சின்னத்தை (souvenir) வாங்கி வந்து பிரிட்ஜில் ஒட்டிவைப்பேன். குசினிக்குள் உலாவித்திரியும் ஒவ்வொருபொழுதும் இவை என் கண்களில்பட்டபடியே இருக்கும். சிலவேளைகளில் காலம் உறைந்துபோய் அந்த நிலப்பரப்புக்களில் உலாவிய பொழுதுகள் ஒளிர்ந்தொடங்கும். இப்போது வீட்டங்கும் காலமாயிற்றேயென மென்துயர் பரவ அவற்றைத் தடவிவிட்டபடி நகர்வேன். எப்போதும் அலைபவனாக இருக்காவிட்டாலும், விரும்பியபோது அலைபவனுக்கே இந்தக் காலம் ஏதோ சிலுவையில் அறைந்துவிட்ட மாதிரியான மனோநிலையைத்தான் பெரும்பாலும் கொண்டு வருகிறது. சாதாரண காலங்களிலேயே மனிதர்களைச் சந்திக்க அவ்வளவு விரும்பாத, களியாட்டங்களில் தன்னைத் தொலைவில் வைத்துக்கொண்டு வீட்டில் இருக்கவே பிரியப்படும் ஒருவனுக்கே இந்தக் காலத்தைக் கடக்கக் கடினமாக இருக்கும்போது, extrovertகள் எப்படி இதைக் கடக்கின்றார்கள் என நினைப்பதுண்டு. தாம் நினைக்கின்றபோது, மகிழ்ச்சியைத் தன் கைவிரல் அசைவில் உருவாக்க வரம் வாங்கி வந்தவர்க்கும், அதை நாய்க்குட்டியைப் போல கொஞ்சி விளையாடிக் கொள்பவர்களைப் பற்றியும் நான் பேசப் போவதில்லை. ஒஷோ ஓரிடத்தில் Boredom குறித்துப் பேசும்போது, உலகில் இரண்டுவகையான மனிதர்கள் மட்டுமே சலிப்புக்குள் ஒருபோதும் அமிழாது இருப்பவர்களெனச் சொல்கிறார். அவர்களில் ஒரு

பாசுப்பும்
பாடிக்கையும்
பாடிக்கையும்...

வகையினர் முட்டாள்கள், மற்றவர்கள் ஞானம் அடைந்தவர்கள். சாதாரண மனிதர்கள் எல்லோரும் அலுப்புக்குள் நுழைந்து வராது இருக்கவே முடியாது என்கிறார். நான் சாதாரண மனிதன்.

சமூக வலைத்தளங்கள் உட்பட, தொலைபேசி அழைப்புக்கள் வரை என் நண்பர்கள் வெறுமைக்குள்ளும், சலிப்புக்குள்ளும் அகப்பட்டு வெளிவராது கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை அறிவேன். ஒரு பொழுது விடியும்போது என்னால் எனது படுக்கையிலிருந்து எழுந்து ஒரு சிறு விடயத்தைச் செய்யக்கூட முடியவில்லை என்ற கேவலுடன் கதைப்பவருடன், மகிழ்ச்சி ஒரு நாய்க்குட்டியைப் போன்றது, சொடுக்குப் போட்டுக் கூப்பிடாமல் இப்படி ஏன் முறைப்பாடு செய்கின்றீர்களென நான் அவரிடம் சொன்னால் அது எவ்வளவு வன்முறையாக இருக்கும். ஏன் இந்த மனிதர்கள் மோசமாக இருக்கின்றார்கள், ஏன் எனக்கு மட்டும் இப்படி நடக்கிறது, வாழ்வு ஏன் இந்தளவு வெறுமையாக இருக்கிற தெனத் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பவர்க்கு முன்னால் வாழ்வில் நாம் கற்ற எந்தப் பாடத்தைச் சொன்னாலும் அது எந்தப் பிடிமானத்தையும் ஏற்படுத்தாது. எதையோ பேசிப் பேசித்தான் அவர்களை இந்த விடயங்களில் இருந்து கடக்கவைக்க முடியும். அவ்வாறு உரையாடுவதன் மூலம் அவர்களின் தத்தளிப்புக்களை மட்டுமில்லை எங்களின் வெறுமையையும் சிலவேளை நாம் கடந்து போய் இருப்போம்.

ஆகவே மகிழ்ச்சியை நாய்க்குட்டியைப் போல வெளியில் உருவாக்குவதைவிட, அமைதியை உங்கள் மனதுக்குள் உருவாக்கவே விரும்புங்கள் எனச் சொல்வேன். அந்த நிம்மதி, மகிழ்ச்சியின் கதவு சட்டென்று எப்போதாவது - அது காதலாகவே, நட்பாகவோ, ஒரு நல்ல இசையின் வடிவமாகவோ- திறக்கும்போது உங்களால் அதை முற்றாக 'எஞ்சாய் எஞ்சாமி' என்று தன்னிலை மறந்து ஆடிப்பாடிட வைக்கும். ஆடுகின்றபோது ஏதேனும் மென் உணர்வுகள் நிரம்பி கண்ணீர்த்துளிகளைச் சிந்தி உங்கள் வெறுமையை உருக்கி விடக்கூடியதாகவும் இருக்கும். அந்தக் கணத்தில் வாழ்வு எவ்வளவு அழகானதென ஒரு பறவையில் சிறகடிப்பைப் போல உங்களை உணரவைக்கவும் செய்யலாம். இந்த நோய்த்தொற்றுக் காலங்களில், நான் நெருங்கிப் பேசிய பல நண்பர்களிடையே அவர்கள் சமூகவலைத்தளங்களில் காட்டும் முகத்துக்கு அப்பால் இன்னொரு உலகம் இருப்பதைக் கண்டு திகைத்திருக்கின்றேன். அவ்வளவு கடினமான காலங்களைக் கடந்து வந்தவர்களாகவும், கடந்து கொண்டிருப்பவர்களாகவும் அவர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

சில வருடங்களுக்கு முன்னர் ஒரு படைப்பைத் தமிழாக்கம் செய்தபோது, ஒரு நண்பர் அதைத் தன் பக்கத்தில் பகிர்ந்து விட்டு, பிறகு அதை மறைத்துவிட்டு, தான் செய்த மொழியாக்கம் போல கொஞ்சம் திருத்தி மீண்டும் பகிர்ந்த போது அவரின் பெயரைக் குறிப்பிடாது 'இப்படிச் செய்வது நியாயமா' என ஒரு சிறுபதிவைப் பொதுவில் எழுதியிருந்தேன். அந்த நண்பர் 'உட்பெட்டி'யில் வந்து நிறைய விளக்கம் கொடுத்துக்கொண்டேயிருந்தார். ஒருகட்டத்தில் 'என்ன செய்வதாக இருந்தாலும், பொதுவில் பகிருங்கள், நான் அங்கே உரையாடத் தயாராக இருக்கிறேன்' என்றேன். அதன்பிறகும் அவர் எனக்கு நண்பராக சமூக வலைத்தளத்தில் இருந்தார். பின்னர் சில வருடங்களுக்குப் பின் அவர்

தனக்கான முடிவைத் தானே தேர்ந்தெடுத்து நம்மை விட்டுப் பிரிந்தபோது, அந்தச் சிறுபதிவைக் கூடப் போடாது அவரைக் காயப்படுத்தாமல் இருந்திருக்கலாம் என்று என்னைக் கலங்க வைத்திருந்தது. எந்த நண்பர்களோடு கதைத்தாலும் எனக்கு இது குறித்து குற்றவுணர்வு இப்போதும் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டிருப்பேன். சிலவேளை அவர் அந்த விடயத்தைச் செய்தபோது எந்தவகையான மனோ-நிலையில் இருந்தார் என்பது கூட எனக்குத் தெரிந்திருக்காது. அவர் அப்போதும் ஏதும் தளம்பலில் இருந்திருக்கலாம். நான் அதை ஏன் உணராது போனேன் என்கின்ற மனக்குறை இப்போதும் என்னுடனேயே வந்தபடி இருக்கின்றது.

இந்த நோய்த்தொற்றுக்காலத்தில் சில நண்பர்களோடு நெருங்கிப் பழக வாய்த்திருக்கின்றதெனச் சொன்னேன் அல்லவா? அவர்களின் கடந்துவந்த கதைகளை எல்லாம் கேட்கும்போது சிலவேளைகளில் எனக்கு அவ்வப்போது வரும் வெறுமைகளும், துயரங்களும் ஒரு பொருட்டேயல்ல என்றே பலவேளைகளில் தோன்றுவதுண்டு. ஆக அவர்கள் தங்களைப் பகிரும்போது அது எனக்கான கற்றலாய், தேற்றலாய், தேறுதலடைதலாக அமைந்திருக்கின்றது. ஆகவேதான் ஒருவரைப் பார்த்து 'மகிழ்ச்சி நாய்க்குட்டி போல இருக்கும்போது, வாழ்வு சலிப்பாக இருக்கின்றது என்று ஒருபோதும் சொல்லாதீர்கள்' என அறைகூவலாக மட்டுமில்லை, சின்ன முனகலாய்க் கூடச் சொல்லமாட்டேன். மேலும் இலக்கிய உலகில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தால், அது ஒரு அற்புதமான மனோநிலையை - முக்கியமாய் மகிழ்ச்சியாக இருக்கின்றோம்' எனவும் சிலர் சொல்கின்றார்கள். என்னால் பிரான்ஸிஸ் கிருபாவின் 'கன்னி'யை வாசித்துவிட்டோ, அப்புவின 'வன்னி யுத்தத்தை' வாசித்துவிட்டோ பல நாட்கள் கடும் உணர்வுகளுக்குள் உழன்றுகொண்டுதான் இருக்க முடிந்தது. அப்படியெனில் எப்போதும் இலக்கிய உலகம் மகிழ்ச்சியை மட்டுமா கொண்டுவரும்? அந்தக் கலங்காத உள்ளத்தை, இந்த உலகம் ஏன் இப்படி கொடூரமாக இருக்கின்றது என்று வெறுமையை உணரவைப்பதையெல்லாம் 'வாசிப்பு ஒரு அற்புதமான உலகம்' என்று சொல்லி பாவனை காட்டவும் என்னால் முடியாது.

ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு பாதை. மற்றவர்களின் பாதைதான் எங்களின் பாதையென சட்டென்று நம்பிவிடாதீர்கள். 'நெடுஞ்சாலையில் என்னைக் கண்டால் யோசிக்காமல் உடனே கொன்றுவிடுங்கள்' என்று தன் பாதை எவ்வளவு அற்புதமாக இருந்தாலும், அதைப் பின் தொடராதீர்கள் என்றுதான் கௌதம புத்தரும் (ஸென்) கூறுகின்றார். ஹெர்மன் ஹேஸேயின் 'சித்தார்த்தா'வில் வரும் சித்தார்த்தா, புத்தனைக் கண்டு சலிப்படைந்து நதிக்கரையில் வந்துதான் தனக்கான ஞானத்தைப் பெற்றுக்கொள்கின்றான். அவன் புத்தனின் பாதைதான் தனதென்று புத்தனிடம் அடைக்கலம் ஆகியிருந்தால், அவனுக்கான ஞானம் கிடைத்திருக்காது அல்லது ஆகக்குறைந்தது காலம் பிந்தித்தான் கிடைத்திருக்கும். புத்தனின் ஒவ்வொரு அடியையும்

பிசுகாது பின் தொடர்ந்தாலும், மற்றவர்க்கு எல்லாம் ஞானம் கிடைத்தபோதும், ஆனந்தாவிற் கு மட்டும் ஞானம் கிடைக்கவில்லை. புத்தரின் மரணமே ஆனந்தாவின் விடுதலையாகின்றது. அதன் பிறகே அவர் ஞானமடைகின்றார். ஆகவே, அழவேண்டியபோது அழுது, மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்போது சிரித்து, தழுவத்தோன்றும்போது ஆரத்தழுவி வாழ்க்கையை அதன்போக்கில் வாழ்வோமாக. துயரத்தையும், வெறுமையையும் அடைந்தபிறகு வரும் நிம்மதிக்கும், மகிழ்ச்சிக்குமான பெறுமதி எத்தகையது என்பது அதை அனுபவித்தவர்க்குத்தான் நன்கு தெரியும். மேலும் எப்போதும் முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தால் முத்தம் ஒரு அற்புதமான அனுபவமாகவா இருக்கபோகின்றது?

கூடபோதும், அந்தப் பயணம் அற்புதமான விடயமாக மாறிவிடும். ஆகவேதான் எழுத்தாளர்கள் பயணஞ்செய்ய பிரியமுடையவர்களாக இருக்கின்றார்கள். பயணிக்கும் பலருக்கு, அவர்கள் செல்லும் இடங்களோ, செய்யும் சாகசங்களோ முக்கியமாக இருக்க, படைப்பாளிகளுக்கு அவர்கள் சந்திக்கும் மனிதர்கள் இன்னும் பெரும் வியப்பைத்தந்து கொண்டிருக்கின்றார்கள். அதை நாம் அவர்களின் படைப்புக்களினூடாகப் பார்க்க முடியும். எர்னஸ்ட் ஹெமிங்வே, ஜாக் கெரோவாக், ஹென்றி மில்லர் போன்ற சிலர் அதைப் புனைவாக்கியிருக்கின்றார்கள், வேறு பலர் தாம் செய்த பயணங்களை நேரடியாக விபரித்து எழுதியிருக்கின்றார்கள்.

இவ்வாறான படைப்புக்களை வாசிக்கும்போது நாம் அந்தக் காலத்து பழக்கவழக்கங்களை, நடைமுறைகளை, சிந்தனைப் போக்குகளை அறிந்துகொள்கின்றோம். அதுமட்டுமில்லாது எமக்குப் பிரியமான படைப்பாளிகளின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கை முறையைக் கூட ஓரளவு தெரிந்து கொள்ளமுடியும். அவ்வாறான ஒரு புத்தகமாக எஸ்.ராமகிருஷ்ணனின் 'உலகை வாசிப்போம்' என்ற நூல் தொகுக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் பெரும்பான்மையான கட்டுரைகள் எழுத்தாளர்கள் எழுதியவைகளையும், எழுத்தாளர்களைப் பற்றி பிறர் எழுதியவைகளையும் குறித்துப் பேசப்பட்டாலும், அநேகமான கட்டுரைகளின் அடிச்சரடாய் பயணங்கள் இருப்பதை எளிதாகப் புரிந்துகொள்ள முடியும்.

யாருமற்ற தீவுகளைத் தேடிப் போகும் டி.எச்.லோரன்ஸை, கிரேக்கத்திற்குப் போகும் ஹென்றி மில்லரை, ரஷ்யாவுக்குப் போகும் ஜோன் ஸ்டீன்ஹெக்லை, இந்தியாவுக்குச் செல்லும் குந்தர் கிராஸை எனப் பலரைப் பார்க்கின்றோம். சிலர் பிற நாடுகள் / மக்கள் மீது வைத்திருந்த எண்ணங்களை இத்தகைய பயணத்தின் பிறகு மாற்றிக்கொள்கின்றார்கள். சிலர் தமது சிந்தனைகளை மாற்றிக்கொள்ளாது, தமது பார்வைக்கு அண்மையாக 'மற்றவர்கள்' வரவேண்டுமென ஆசைப்படுகின்றார்கள். எனினும் இவை எல்லாவற்றுக்கும் அப்பால் பெரும்பாலானோர் வாழ்வின் சாராம்சத்தை தேடுவதிலே இந்தப் பயணங்களைப் பயன்படுத்திக்கொள்கின்றார்கள்.

போர்ஹேஸினதும், மார்க் ட்வைனினதும் உலகப்பயணங்கள் ஒருவகையான அனுபவங்களை அவர்களுக்குக் கொடுக்கின்றதென்றால், தாகூருக்கு உலகப் பயணங்கள் இந்தியாவின் பெருமையைப் பிறருக்கு எடுத்துரைப்பதில் பெரும்பாலும் கழிகின்றது. ஹெர்மன் ஹெஸ்ஸேயிற்கோ தனது கனவுப் பயணம் என இந்தியாவுக்குத் தொடங்கிய பயணத்தில் இந்தியாவில் கால்வைக்காமலே அதைச் சுற்றியுள்ள, இலங்கை, பர்மா, இந்தோனேசியா என்று பிற நாடுகளுக்கு நீள்கின்றது. சில காதல்களைச் சொல்லிவிட்டால் அது மறுக்கப்பட்டுவிடுமோ அல்லது இழக்கப்பட்டுவிடுமோ என்ற எண்ணத்தில் சொல்லப்படாமல் விடுவதைப் போல, ஹெஸ்ஸே அவரின் நெருக்கமான கனவு உலகான இந்தியா, தனது நேரடிப் பயணத்தின் மூலம் கலைந்துவிடக்கூடுமென்ற அச்சத்தால் கூட இந்தியாவில் கால்வைக்காமல் கடந்துபோயிருக்கலாமோ எனத் தோன்றுகின்றது. இந்தப் பயணத்தை முடித்ததன் பின்னரே, ஹெஸ்ஸே தனது பிரபல்யமான 'சித்தார்த்தா'வை எழுதினார் என்பதும் கவனிக்கத்தக்கது.

இதில் துர்க்கனோவ், ஹென்றி மில்லர், டி.எச்.லோரன்ஸ் போன்றவர்கள் காதலின்/காதலிகளின் நிமித்தம் பல்வேறு

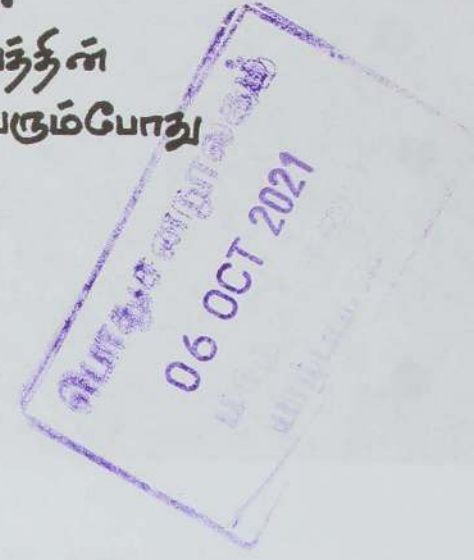
படைப்பாளிகளின் பயணங்கள்

ஒரு உண்மையான வரி இருந்தால் மட்டும் போதும் தொடர்ந்து நிறைய எழுதிச் செல்வதற்கென ஹெமிங்வே கூறுவார். அத்துடன் எழுத்து ஒரு கிணற்று ஊற்றைப் போன்றது, அதன் அடிவரை போய் சுவைத்து அதை வற்றச் செய்துவிடக்கூடாது என்றும் சொல்வார். நன்றாக எழுத்து வந்தால் கூட ஓரிடத்தில் நிறுத்தி விட்டு -ஊற்று எப்படித் திரும்பப் பெருக நேரம் எடுக்குமோ- அப்படி எழுத்தும் ஊற்றெடுக்க காலம் கொடுக்கவேண்டும் என்று இன்னோரிடத்தில் ஹெமிங்வே எழுதிச் செல்வார்.

இவ்வாறுதான் நாம் பயணிக்கும்போது, ஒரு அசலான அனுபவம் ஒன்று கிடைத்துவிட்டால்

மார்க் ட்வைனுக்குக் கொடுக்கும் இரத்த சலுகையை,
குந்தர் கிராஸுக்கு எஸ்.ரா கொடுப்பதில்லை.
குந்தர் கிராஸ் பார்த்த வங்காளம் காலனித்துவத்தின்
கண் கொண்டு என்மாவும், மார்க் ட்வைன் வரும்போது
காலனித்துவவாதிகளே இந்தியாவை
ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும்,
குந்தர் கிராஸ் வரும் போது இந்தியா
சுதந்திரமடைந்துவிட்டதென்பதும் எஸ்.ரா
கவனிக்க மறந்த புள்ளிகளில் இன்மொள நான்
நினைக்கின்றேன்.

நாடுகளுக்குப் பயணித்தவர்கள். அதிலும் திருமணமான பெண் மீது பித்துப் பிடித்தலைந்து அவளையே தன் காதலியாக, காலம் முழுக்க வரித்து வாழ்ந்த துர்க்க-னோவ்வின் காதல் எல்லாம் உண்மையிலேயே 'விசித்திர-மான காதல்'தான். இந்தத் தொகுப்பில் எஸ்.ராமகிருஷ்ணன் இந்தியாவுக்கு வந்து பார்த்து எழுதிய படைப்பாளிகளை விமர்சனத்தோடு அணுகுவது முக்கியமாகக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவேண்டியது. இவ்வாறான வாசிப்புக்களிலிருந்துதான் நாம் காலனித்துவம் குறித்த உரையாடல்களைத் தொடங்கமுடியும். ஆனால் மார்க் ட்வைனுக்குக் கொடுக்கும் ஒருவித சலுகையை, குந்தர் கிராஸுக்கு எஸ்.ரா கொடுப்பதில்லை. குந்தர் கிராஸ் பார்த்த வங்காளம் காலனித்துவத்தின் கண் கொண்டு என்றாலும், மார்க் ட்வைன் வரும்போது காலனித்துவவாதிகளே இந்தியாவை ஆண்டு கொண்டிருந்தார்கள் என்பதும், குந்தர் கிராஸ் வரும் போது இந்தியா சுதந்திரமடைந்துவிட்டதென்பதும் எஸ்.ரா கவனிக்க மறந்த புள்ளிகளில் ஒன்றென நான் நினைக்கின்றேன். மேலும் குந்தர் கிராஸுக்கு இந்தியா பிடிக்கவில்லையெனில் அவர் இந்தியாவுக்குத் தொடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கவும் தேவையிருக்காது. ஆக குந்தர் கிராஸுக்கு இந்தியா அதன் மறைக்கமுடியா வறுமையோடும், அழுக்குகளோடும் பிடித்திருக்கின்றது என்றே அர்த்தம் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றது.

அதுபோலவே ஹெர்மன் ஹெஸ்ஸேயின் 'சித்தார்த்தா' பற்றி, இது மேற்குலகினரின் கிழக்கு மீதான பார்வை, ஆகவேதான் ஹெஸ்ஸேயின் சித்தார்த்தா புத்தருடன் விவாதித்து முரண்பட்டு தனக்கான ஞானத்தைத் தேடிப் போகின்றான். ஒருவகையில் ஹெஸ்ஸேயின் சித்தார்த்தா புத்தரை மறுதலிக்க விரும்பும் மேற்கின் பார்வை என எஸ்.ரா பார்க்கும் பார்வையிலும் எனக்கு அவ்வளவு உடன்பாடில்லை. மேலும் துறவியாக வாழ்ந்து, ஞானம் பெற்ற மணிமேகலை, வள்ளலார் போன்றவர்கள், பசிப் பிணி போக்க மக்களிடையே வந்தவர்கள். அவர்களோடு ஒப்பிடும்போது, எதையும் மக்களுக்குச் செய்ய விரும்பாத ஹெஸ்ஸேயின் சித்தார்த்தா கீழிறங்கி இருக்கின்றார் என்று சொல்வதிலும் எனக்குச் சிக்கல்களுண்டு.

ஞானத்தின் வழிநிலைகள் பலது போல, ஞானம் அடைந்தபின் அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கும் தேர்வுகளும் வேறு விதமாக இருப்பதில் தவறேதும் இருப்பதாய்த்

தெரியவில்லை. அந்தவகையில் பார்த்தால் பின்னர் வந்த இரமணர், ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியை, ஏன் ஒஷோவைக் கூட நாமோர் ஓரத்தில் ஒதுக்கித்தான் வைக்கவேண்டும். இன்னொருவகையில் நாம் ஸென் ஞானிகளை இதன் நிமித்தம் முற்றாகப் புறக்கணிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டு விடும். அவர்களில் அநேகர் சாதாரண மனி-தர்களாய் எளிய வாழ்க்கையைத் தம்போக்கில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களாக அல்லவா இருந்திருக்கின்றார்கள்.

இதில் முப்பதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் இருப்பினும், 15 கட்டுரைகளாவது மிக முக்கியமான-தெனச் சொல்வேன். அதிலும் எழுத்தாளர்கள் செய்யும் பயணங்களையும், அவற்றினூடாக அவர்களின் வாழ்-வின் நடைபெற்ற சுவாரசியங்களையும் அறிய விரும்புவவர்க்கும் இது முக்கியமான ஒரு கையேடாகவே இருக்கும். மேலும் வாசிப்பில் ஆர்வமுடையவர்க்கு இதிலிருக்கும் கட்டுரைகளுக்கு அப்பாலும், புதிய விடயங்களை அறிந்துகொள்ள முடியும்.

ஹாவானாவுக்குப் போனபோது ஹெமிங்வே அடிக்கடி வந்து மது அருந்தும் பாரில் அவர் நாற்காலியில் மது அருந்தியபடியிருக்கும் ஒரு சிற்பத்தைப் பார்த்து நான் மகிழ்ந்தது மாதிரி, வியன்னாவில் பீட்டர் ஆல்டென் பேர்க் என்ற கவிஞனுக்கு அவர் அடிக்கடி செல்லும் கஃபேயில் இப்போதும் அவர் இருந்து கோப்பி குடிப்பதுபோன்ற நிலையில் சிற்பம் செய்து வைத்திருக்கின்றார் என்பது போன்ற சுவாரசியமான விடயங்களையும் இந்நூலில் தெரிந்து கொள்ளலாம்.

ஆக ஒருவகையில் படைப்பாளிகளின் தனிப்பட்ட பயணங்களைத் தெரிந்து கொள்வதைப் போல, இது போன்ற சுவாரசியமான சின்ன விடயங்களும் நாம் மேலும் பல்வேறு இடங்களுக்குப் பயணித்துப் பார்ப்பதற்கான உந்துதலைத் தரக்கூடியதாக நமக்கு அமையலாம். 200 பக்கங்கள் இருக்கும் இந்த நூலை இரண்டு நாட்களுக்குள் அவ்வளவு சுவாரசியமாக வாசித்து முடித்தேன். அந்தவகையில் நல்லதொரு தொகுப்பைத் தந்தமைக்காய் எஸ்.ராவுக்கு நன்றியைச் சொல்லியாக வேண்டும்.

சார்பட்டா பரம்பரை

காட்சியின் உயையும் புழமும்

விஸ்வாமித்திரன்
சிவகுமார்

செறிவுமிக்க இயக்கப் பண்புடன் தேர்ந்த தொழில்நுட்ப கட்டமைப்பில் ஒரு படத்தை உருவாக்குவது நிறைய ஆற்றலையும் உழைப்பையும் வேண்டி நிற்கும் அசாத்தியப் பணி. அப்பணியை தமிழ் சினிமாவில் கடந்த நூற்றாண்டில் பல இயக்குநர்கள் செய்திருக்கிறார்கள். அன்றைய சினிமாவில் மக்களுக்கு பொழுதுபோக்கோடு இரசனையை செம்மைப்படுத்தும் கடமையையும் இயக்குநர்கள் பேணிவந்தார்கள். நவீன தொழில்நுட்பம் எப்போது தமிழில் புகுந்ததோ, அப்போதிருந்து காதைப் பிளக்கும் பெருந்த அதிர்வுகளை எழுப்பும் பொழுதுபோக்குப் படங்கள் அதிகமாயின. திரைக்கலை வழங்கவேண்டிய இரசனையின் செம்மையாக்கத்தை பெரும்பான்மை தமிழ் சினிமா கைவிட்டதே வினை மிச்சம். படங்கள் கவர்ந்துகொண்டிருந்த பார்வையாளர்மரபு அழிந்து பார்வையாளரைக் கவரும் படங்களை போட்டிபோட்டுத் தருவதானது இன்றைய திரைப்போக்கு.

என்ன துரதிர்ஷ்டமோ, இதில் பலரது திரைப்படங்கள் தாம் மக்களிடம் புனைய விரும்பும் சார்பு அல்லது எதிர் அரசியல் கருத்தியல்களை மறைமுகமாகவும் சில நேரங்களில் நேரடியாகவும் புகுத்த முயன்றிருக்கின்றன. திரைப்படம் என்பது வாழும், வாழ்ந்த சமூகத்தை பிரதிபலிக்கவும் திருத்தங்களை அடையாளம் காட்டவுமான ஒரு கண்ணாடியாக இருக்கவேண்டும். அந்தக் கண்ணாடிக்கு சட்டகங்களை மாற்றி அழகுபார்க்கலாம். ஆனால்

கண்ணாடியில் மிகுந்த ரசத்தை விட்டுவிட்டால் அது பிரதிபலிக்கும் முகங்கள் விகாரமான தோற்றத்திற்கு வந்துவிடுவது தவிர்க்கவியலாததாக ஆகிவிடும்.

இந்த முரண்கூறுகள் கமல்ஹாசனிலிருந்து தொடங்கி இன்றைய பா. இராஞ்சித் வரை ஒரு தொடர்கதையாகவே நாம் காணலாம். இலக்கியத்தில் இது குறித்த விசாரிப்புப் பார்வை ஒன்றுண்டு. சிறந்த படைப்பாளியாகக் கருதப்படுபவரது ஒட்டுமொத்த எழுத்துகளும் பின்னொரு காலத்தில் ஆய்விற்குள்ளாகி அதுவரை காணாத தன்மைகளுடன் அம்பலமானதுண்டு. உலகப் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் ஆல்பர்ட் காம்ப்யூவின் புனைவுகளின் நனவிலிப்

பதிவில், ஃபிரஞ்ச் நாட்டில் அடைக்கலமான அரபு இனம் குறித்த நுட்பமாக பகையுணர்வு இழையோடுவது விமர்சகர்களால் அடையாளம் காணப்பட்டு, காம்யூவினது இனத்துவ இறுக்கம் வாசகர் மத்தியில் பெருத்த அதிர்வை உண்டாக்கியது. மகாகவி பாரதியார் மீதும் இத்தகைய விமர்சனங்கள் எய்யப்பட்டதுண்டு. ஒரு தனித்த பேராளுமை மீது இத்தகைய எதிரும் புதிருமான கூர் விமர்சனங்கள் நிகழும்போது அவ்வாளுமையினது தெளிந்த பிம்பத்தை நாம் அடையாளமிட்டுக் கொள்ள உதவும் பரிமாணத்தைப் பெறுகின்றன.

இந்த ஒருபக்க சார்புப் பார்வை என்பது உலக சினிமாவிலும் ஆங்காங்கே நிலவுவதுதான். பார்வையாளர்களை திரைப் பரப்பில் வளைத்துப்போட்டு விடும் அமெரிக்கத் திரை மேதையான ஸ்டீவன் ஸ்பீல்பர்க்கின் பல படங்களின் சிறந்த உருவாக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டு அவர் கட்டியெழுப்பும் அரசியல் யூத சார்பு மனப்பான்மை கொண்டது விமர்சனத்திற்கு உள்ளாகியிருக்கிறது. உதாரணத்திற்கு 2005 - ஆம் ஆண்டு வெளிவந்த 'ம்யூனிக்' (Munich) திரைப்படம். அவருக்கே உரிய ஒப்பிடவியலாத அபாரமான இயக்கத்திலமைந்த அந்தப் படத்தின் கதையோட்டம் பாலஸ்தீனத்தை தன் ஆளுகையின் கொண்டுவரத் துடிக்கும் இஸ்ரேலின் ஒருபக்க நியாய முகத்தைக் காட்டி நமது பரிவுணர்வை கோர முயன்றது. அத்தனைநாள் அவர் சேர்த்துவைத்திருந்த மதிப்பினை புறந்தள்ளி 'அவர் ஒரு பிழையான கலைஞன்' (A false Artist) என்ற விமர்சனக் கரும்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. உலகப் பார்வையாளர்களையே மயங்கச் செய்த அந்த சிறந்த இயக்குநரது சார்புப் பார்வைக்கு இணையான எதிர்ப் பார்வையை உருவாக்க வல்லவர் யார்? பெரிய வெளிச்சத்தில் இல்லையெனினும் சிறிய தீபமாக பாலஸ்தீனத்தில் ஒருவரை சுட்டிக்காட்ட முடியும். அவர் இயக்குநர் எலியா சுலைமான். உலக சினிமாவில் அரசியற்பார்வை சார்ந்த உச்சபட்ச படைப்பாளிகளுள் ஒருவர். எப்பேர்ப்பட்ட நியாயத்தின் பின்னும் கொலை என்பதும் இரத்தம் என்பதும் அனைவருக்கும் ஒரே அர்த்தத்தில் முடியும் அவலச் சொல் என்பதைத் தன் படைப்புகளில் ஆழமாக விதைத்தவர்.

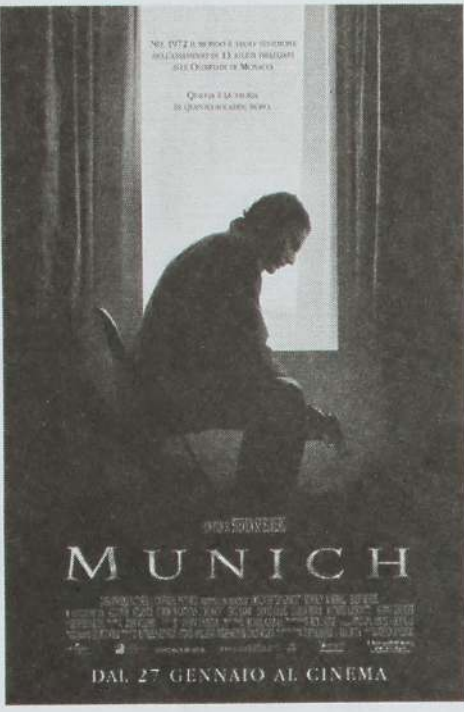
திரைப்படக் கலையின் முதல் தேவை அதன் புறத்தோற்றம் உள்ளிட்ட படைப்பார்ந்த தேற்றநிலை. அதற்கடுத்து அதன் மிளிர்வாக இடம்பெறும் கருத்தியலார்ந்த பரப்பு. படைப்புத் தேற்றமும் கருத்தியல் நேர்மையுமே ஒரு திரைப்படத்தை காலம் போற்றும் ஒன்றாக நிலைபெறச் செய்யும். இரண்டிலும் முரண்பாடு கொண்ட மற்ற அனைத்தும் நல்ல படைப்பாக இருந்திடினும், கால வெள்ளத்தில் அதன் கருத்தியல் பிறழ்வு காரணமாக அழிவின் மறதிக்குள் சென்றுவிடும். இங்கேதான் 'சார்பட்டா பரம்பரை' திரைப்படம் குறித்த உரையாடலை முன்வைக்க வேண்டியுள்ளது.

தமிழில் வந்த திரைப்படங்களில் மிகுந்த சொல்நேர்த்தியும் பார்வையாளரது இரசனையை மெருகேற்ற விழையும் காட்சியாக்கப் புனைவம்சமும் ஒருசேர இணைந்து வந்திருக்கும் நல்ல திரைப்படம் 'சார்பட்டா பரம்பரை'. அதோடு ஒரு வரலாற்றுச் சம்பவத்தை அடியெற்றி நிறைந்த உழைப்பில் எடுக்கப்பட்ட படமாகவும் கூடுதல் சிறப்பைப் பெறுகிறது. சொல்வதற்கு வேண்டுமானால் எளிமையாக இருக்கலாம், ஆனால் ஒரு வரலாற்று நிகழ்வைப் படியெடுத்து அதன் சாராம்சம்

குன்றாமல் நுட்ப விவரணையுடன் திரையில் பிரதியாக்குவது என்பது எளிதான காரியமல்ல. மேலோட்டமான கதைக்களத்தைக் கொண்ட படங்களே அடிப்படையான தொழில்நுட்ப சிரத்தைகளை வேண்டும்போது 'சார்பட்டா பரம்பரை' போன்ற படங்கள் இன்னும் பல மடங்கு சிரத்தைகளை கோரி நிற்கும். படத்தின் இயக்குநர் பா. இரஞ்சித் அந்தச் சவால்களை அனாயசமாகக் கடந்திருக்கிறார். சந்தேகமே இல்லாமல் அவர் தமிழின் திறம் வாய்ந்த திரைப்பட இயக்குநர்களில் ஒருவர். இதுவரை அவர் இயக்கிய படங்களில் உருவாகாத விமர்சன மதிப்பை இந்தப் படம் அவருக்கு பெற்றுத் தந்திருக்கிறது.

அதே நேரம், அவர் படத்திற்குள் கையாளும் கதையம்சத்தின் ஒட்டுமொத்த இயல்புகளையும் திரைமொழியின் காத்திரம் சார்ந்து மட்டுமே அங்கீகரித்துவிட முடியுமா என்பது

பார்சையாளர்களை தீர்ப்பு
 பரம்பல் உணர்ச்சிப்போட்டு உரும்
 அமெரிக்கத் தீர
 மேசையாள ஸ்டீவன் ஸ்பீல்பர்க்கின்
 பல படங்களின்
 சிறந்த உருவாக்கத்திற்கு அப்பாற்பட்டு
 அவர் கட்டியெழுப்பும் அர்த்தம்
 யூத சார்பு மனப்பான்மை கொண்டது

விமர்சனத்திற்குரியது. 'சார்பட்டா பரம்பரை' கையாளும் அதே வட சென்னை குத்துச் சண்டை பரம்பரைகள் குறித்த திரைப்படமொன்று சில வருடங்களுக்கு முன்பு தமிழில் வந்தது. என். கல்யாண கிருஷ்ணனின் திரைக்கதையிலும் இயக்கத்திலும் அமைந்த அந்தப் படத்தின் பெயர் 'பூலோகம்'. ஆனால் படம் முழுவதுமே ஒரு கற்பனையான புனைவு. குத்துச் சண்டை பரம்பரைகளுக்கு 'இரும்பு மனிதர் இராச மாணிக்கம் பரம்பரை' என்றும் 'நாட்டு மருந்து வாத்தியார் பரம்பரை' என்றும் இல்லாத புனைவிற்குள் கதையை ஜோடித்து குத்துச் சண்டை சாகசத்தை ஜனரஞ்சக சமரசங்களுடன் காட்சியிலிட்ட படம். எனவே அந்தப் படத்திற்கும் நிஜ வரலாற்றுக்குமான ஒப்புமை ஏதும் தேவையற்று நாம் வெறுமனே ஒரு பொழுதுபோக்குப் படமாக கண்டு கடந்தோம். ஒவ்வொரு காட்சியுமே கையிலிருந்த சுவாரசியக் கட்டுமானங்களை வைத்து எழுதப்பட்ட படமெனினும், குத்துச் சண்டை உள்ளிட்ட விளையாட்டுக்களை கார்ப்பரேட்டுகள் தமது இலாபச் சுரண்டலுக்காக எவ்விதம் பயன்படுத்திக் கொள்கிறார்கள் என்ற சீற்றத்தை வெளிப்படுத்தியது. அந்தப் படத்தைப் பொறுத்தவரை, 'குத்துச்சண்டை விளையாட்டு' என்பது கார்ப்பரேட்டுகளின் சுரண்டலைப் பேச உதவும் ஒரு கற்பித உப கலனே. குத்துச் சண்டையை எடுத்துவிட்டு வேறொரு விளையாட்டை அந்தப் படத்தின் பாடுபொருளோடு பொருத்திக் கொள்ளலாம். எனவே குத்துச்சண்டை சார்ந்த யதார்த்தச் சித்திரிப்பை அந்தப்படத்தில் நாம் வேண்டுவதில்லை.

ஆனால் 'சார்பட்டா பரம்பரை' படம் குறித்து பேச வருகிறபோது, அதுவும் புனைவுதானெனினும், 1970-களின் மத்தியில் வட சென்னையில் பிரபலமாயிருந்த

குத்துச்சண்டை நிகழ்வுகளைப் பற்றிய யதார்த்தபூர்வ பதிவாக வருகிறது. அதுவும் படத்தின் தலைப்பு மையமிடும் 'சார்பட்டா பரம்பரை' என்று உண்மையாகவே வாழ்ந்து பிரசித்தி பெற்ற ஒரு குத்துச் சண்டை வீரர் குழுவின் பக்கமிருந்து படத்தின் கதையை மேலிச் செல்கிறது. எனவே அதன் உள்ளியல்புகளின் சரி தவறுகளை நாம் உற்றுப்பார்ப்பது நியாயமான கடமை.

கடந்த நூற்றாண்டில் பிரசித்தி பெற்ற இந்திய நிகழ்வுகளில் வட சென்னையில் நிகழ்ப்பெற்ற குத்துச் சண்டை வரலாறும் உள்ளடங்கும். முகத்தில் மட்டுமே குத்தி விளையாடும் தமிழ்மரபு குத்துச் சண்டை ஆங்கிலேயருடைய வருகையால் இடுப்புவரைக்கும் கீழிறங்கி ஆங்கில குத்துச் சண்டையாக உருமாறியது. அந்த சமயம் அனைத்து குத்துச் சண்டை வீரர் குழுக்களுக்கு பெரிய சவாலாக இருந்தவர் நாட் டெர்ரி என்னும் ஆங்கிலோ இந்திய வீரர். அவரை முதன் முதலாக அடித்து வீழ்த்தியவர் கித்தேரி முத்து என்கிற சார்பட்டா பரம்பரை குழுவைச் சேர்ந்த குத்துச் சண்டை வீரர்தான். இவர் மீனவ சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர். கித்தேரி முத்துவைத் தொடர்ந்து 'டாமிகன்' சுந்தரராஜன், ஆறுமுகம், வடிவேல், செல்வராஜ் என பல மீனவ சமூகத்தினரின் பங்களிப்பு சார்பட்டா பரம்பரை குழுவை வெற்றிக் குழுவாக நீடிக்க செய்ய உதவியிருக்கிறது. அதேபோல் சார்பட்டா பரம்பரை குழுவில் தலித் சமூகத்தினரான அருணாச்சலம் மற்றும் அந்தோணி ஜோசப் முதலியோர் புகழ்பெற்றவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். நாட் டெர்ரியுடனான போட்டியில் அருணாச்சலம் உயிரிழக்க, அதன்பின் கித்தேரி முத்து டெர்ரியை வீழ்த்தினது வரலாற்றுப் பதிவு. இதேபோல் மற்ற சமூகத்தினரும் சார்பட்டா பரம்பரையின் நிலைத்த புகழுக்கு அளப்பரிய பங்காற்றியிருக்கிறார்கள்.

சார்பட்டா பரம்பரைக்கு நட்புடன் இருந்தது சுண்ணாம்புகுளத்தார் பரம்பரை. எதிர் சவால்விடும் பரம்பரைகளாக இருந்தவை இடியப்ப நாயக்கர் பரம்பரையும் எல்லப்பச் செட்டியார் பரம்பரையும். இந்தியப் பரப்பிலேயே காண்பதற்கரிய விடயமாக, தன்னடையாளப் பிளவுகள் இறுக்க முகத்துடன் நிலைகொண்டிருந்த சென்ற நூற்றாண்டின் மத்திய காலத்தில், இந்த அனைத்து குத்துச் சண்டை பரம்பரைகளுமே சாதி, மத, இன, மொழி பேதமற்ற சகோதரத்துவ ஒருமைப்பாட்டை பெற்றவர்களாக கூடி வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பது வியக்கத்தக்க செய்தி. மேடையேறி எதிரே நிற்கும் ஒருவரை ஒருவர் வெல்லும் நோக்கம் மட்டும் இருந்திருக்கிறதேயன்றி, மற்ற உள்குத்துகளை வெளிப்படுத்தும் தாழ்ச்சிமனம் இந்தப் பரம்பரைகளிடம் இருந்ததில்லை. ஒரு விளையாட்டை விளையாட்டாக மட்டுமே பார்த்து வெற்றி தோல்விகளை எதிர்கொள்ளும் குணப் பக்குவத்துடன் வாழ்ந்திருக்கிறது அந்த குறிப்பிட்ட குத்துச் சண்டை சமூகங்கள். இது மனிதமார்ந்த

பண்பின் வெளிப்பாடு. இது ஒரு விளையாட்டில் மையங்கொண்டிருந்தது முன்னும் பின்னும் காண்பதற்கரிய தடமாகத் திகழ்கிறது.

படம், சார்பட்டா பரம்பரையின் வீர தீர விவரிப்புகளைத் தருகிறதெனில், சமத்துவ மனப்பான்மை மேலோங்கியிருந்த அக்குழுவில் பெரும்பான்மை வீரர்களாகத் திகழ்ந்த மீனவ சமுதாயத்தினர் சார்ந்த கதாபாத்திரங்கள் பரவலான இருப்பு இடம்பெறாதது ஆச்சரியத்தையும் கேள்வியையும் நியாயமாக எழுப்புகிறது. 'பூலோகம்' என்ற முழுப் புனைவிலமைந்த படத்தில் இத்தகைய கேள்விகளுக்கு இடமில்லை என்று முன்னமே குறிப்பிட்டேன். வெளிநாட்டிலிருந்து வரும் குத்துச்சண்டை வீரர் ஸ்டீவன் ஜார்ஜை (நாதன் ஜோன்ஸ்) நாட் டெர்ரியாகவும், கதாநாயகனாக வடசென்னையிலிருந்து வரும் பூலோகத்தை (ஜெயம் ரவி) கித்தேரி முத்தாகவும் கூட நாம் கற்பனையாகப் புனைந்துகொள்ளலாம். அந்தப் புனைவால் படம் சிறப்பிடம் பெறப்போவதில்லை. மழுப்பல்களை மூலதனமாக வைக்கும் அந்தப் படத்திற்கு மேலான மதிப்பைத் தரமுடியாது. ஆனால் 'சார்பட்டா பரம்பரை' என வரும்போது, அதன் யதார்த்த புனைவில் வரலாற்றியல்பின் தோற்றத்தை எதிர்பார்ப்பது பார்வையாளருக்கான உரிமையாகிறது.

உலக சினிமாவில் எந்தவொரு வரலாற்றைப் பிரதிசெய்யும் படங்களும் அதன் நிஜத் தரவுகளை திரைக்குள் வைப்பதில் சமரசம் கொள்வதில்லை. எனவேதான் அவை உண்மைக் கதையாடலுக்கான சிறப்பியல்பில் பார்வையாளர் மனதில் ஒட்டிக் கொள்கிறது. இக்கருத்தின் நூல்தொடர்பாக ஆயிரக் கணக்கான படங்களை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். அதுவே கலைப்படைப்பின் அகப் பண்பு. அதே நேரம், ஒரு கலைப்படைப்பில் நாம் விரும்பும் கருத்தியல் சார்ந்த மனவோட்டங்களை சில கற்பனை கதாபாத்திரங்களில் உலவ விடலாம். அது படைப்புரிமை. கலையின் உட்பொருளை விரிவுபடுத்தும் சுதந்திரம்.

முன்னமே நாம் உரையாடலில் முன்வைத்த ஸ்டீவன் ஸ்பீல்பெர்க் 1993-இல் இயக்கிய 'ஷிண்ட்லர்'ஸ் லிஸ்ட்' (Schindler's List) என்னும் படத்தை எடுத்துக் கொள்ளலாம். முழுக்கவே கருப்பு - வெள்ளை ஒளிப் பதிவில் ஹிட்லரது நாஜிக் குழுக்களின் வன் செயலை பார்வையாளர் அச்சமுறும்விதத்தில் வெளிக் கொணர்ந்த அந்தப் படத்தில் கறுப்பு வெள்ளை நிறம்பெற்ற மனிதர்களிடையே, ஒரு சிறுமி மட்டும் சிவப்புநிற உடை அணிந்து அவ்வப்போது தோன்றுவாள். அப்படத்தின்

காலகட்டத்தில் உண்மையாக நிறமிழந்து அல்லலுற்ற மனிதப்பிரதிகள் மத்தியில் அவள் மட்டும் ஒரு கற்பனை கதா பாத்திரம். அச்சுழலில் நடந்தேறின அநியாயங்களைக் காணும் ஒரு மன சாட்சியாக அச்சிறுமியை ஸ்பீல்பெர்க் உலவச் செய்கிறார். அது ஒரு கலைஞனாக தன் பொறுப்புணர்வை பிரகடனப்படுத்தும் அவரது படைப்பார்ந்த மனசாட்சியும்கூட. இதன் தாக்கத்தில் 2000-ஆவது ஆண்டில் கமல்ஹாசன் திரைக்கதை எழுதி இயக்கிய 'ஹே ராம்' படத்திலும் ஒரு சிறுமி வருவாள். அச்சிறுமி நாயகனான சாகேத் ராமின் மனசாட்சியைத் தட்டியெழுப்பும் நோக்கத்திலேயே குறுகிவிட்டாலும் அந்தக் குறியீடு ஒரு கற்பனைச் சுதந்திரமே.

சாதி, மதம், இனம் கடந்த ஓர் உன்னதமான மனித ஒருமை வட சென்னையில் வாழ்ந்த அனைத்து குத்துச் சண்டைக் குழுக்கள் மத்தியில் கடைபிடிக்கப்பட்டிருக்கிறதெனில், அதே அணுகு முறையை படமும் கையாள்வதுதானே அந்த வரலாற்றுக்கு தரும் மரியாதை. ஒரு குறிப்பிட்ட சமூகத்தவரை அடையாளமின்மைக்குள் கொண்டுவருவதன் வழி படத்தின் ஒட்டுமொத்த தார்மீக நியாயமும் வினாவிற்குள்ளாக வாய்ப்புண்டு. 'சார்பட்டா பரம்பரை' படத்தின் கதாநாயகன் கபிலனை ஒரு மீனவ சமூகத்தினனாக காட்ட வேண்டுமென்பதில்லை. அவனை முழுமையான கற்பனைப் பாத்திரமாகவே வரிந்து கொள்ளும் உரிமை படைப்பாளருக்கு உண்டு. ஆனால் குறைந்தபட்சம் அவனைச் சுற்றி நடமாடுபவர்களுக்காவது நிகழ்ந்த வரலாற்றின் யதார்த்த நிழலின் அச்சுகள் பொருத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

கபிலன் குடியால் உடலின் திறனிழந்து உழலும் காலம் அவனை பழையநிலைக்குக் கொண்டு வரும்பொருட்டு பீடி இராயப்பன் என ஒரு மீனவர் அறிமுகமாகவே செய்கிறார். சார்பட்டா பரம்பரையோடு எவ்வித உறவையும் கொண்டிராமல் கடலில் மீன்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் தனி மனிதராக மட்டுமே நமது பார்வைக்கு காண்பிக்கப்படும் அவர், ஒரு தத்துவ ஞானி போன்று கபிலனுக்கு அறிவுரை தருபவராக பெரும்பான்மையான காட்சிகளில் சுட்டப்படுகிறார். அதுவும் கபிலன் மீண்டு எழுவதற்கான அத்தியாவசியப் பயிற்சிகள்தான், மறுப்பற்கு இல்லை. அவரது கற்பித்தலின் காரணமாகவே கபிலன் மீண்டும் பலம் பெறுகிறான். ஆனால், தன் பயிற்சியேற்றத்தால் புத்துயிர்ப்பு பெற்ற கபிலனின் (படத்தின் இறுதி) குத்துச்சண்டையைக் காணும் கடமையுணர்வில் கட்டாயம் வருகைதர வேண்டியவர் வராமல் போவதற்கான காரணமென்ன?

அந்தக் காட்சியில் கூட்டத்தோடு அமர்ந்திருக்கும் இரங்கன் வாத்தியாருக்குப் பதில் நியாய மாற்றாக அமர்த்தப்பட வேண்டியவர் பீடி இராயப்பன் என்னும் மீனவர்தான். ஏனென்றால் இரங்கன் வாத்தியாரால் கைவிடப்பட்ட கபிலனை மீண்டும் பழைய மனிதனாக்கித் தரும் அற்புத காரியத்தை நிகழ்த்திக் காட்டுபவர் அவர். அவரது அடையாள இருப்பு கபிலனின் மீளெழுச்சிச் சண்டையில் இடம்பெறாமல் போவது மாத்திரமல்ல, 'கபிலன் பழையபடி தீரம் மிக்கவான ஆகிவிட்டான்' என்பதை உணரும் இரங்கன் வாத்தியார் தனது சபதத்தை வென்றெடுக்க மீண்டும் மேடைக்கு வந்து கபிலனை ஊக்கப்படுத்துவதாக கதையின் நோக்கம் குறுகி-விடுகிறது. இரங்கன் வாத்தியாரின் கதாபாத்திரம் சுயநலத்தால் ஆனது. அங்கு கபிலனது வெற்றிக்கு உந்துசக்தியாக திகழும் பீடி இராயப்பன் மட்டுமே அவனருகே வரவும் அவனது வெற்றி மகிழ்ச்சியில் பங்கு கொள்ளவும் தகுதி படைத்தவர். அவருக்கு பக்கமாக நின்று வேண்டுமானால் இரங்கன் வாத்தியார் கபிலனை வாழ்த்தி உச்சிமுகரலாம். கபிலன் 'தான் இரங்கன் வாத்தியாரின்

வாரிசு' என பெருமிதமாக அறிவித்தாலும் அந்த வெற்றிக்கு துணைநிற்கும் பீடி இராயப்பன் என்னும் ஞானஸ்தர் பெயர் மறக்கடிக்கப்படுவது படம் திசைதவறிச் செல்லும் ஒரு துயர நீட்சிதான்.

படத்தின் உள்ளீடான திரைக்கதையோட்டத்தில் சில பிழைகள் அல்லது பிளவுகள். மீனவ சமூகத்தவரான கித்தேரி முத்துவிற்கு தந்தை பெரியாரால் வழங்கப்பட்ட 'திராவிட வீரன்' என்கிற பட்டம் இரங்கன் வாத்தியாருக்கு எவ்வித பொருத்தமும் இல்லாமல் தாரை வார்க்கப்படுவதிலிருக்கும் முரண். அவசரநிலை காலத்தில் அவர் சிறை சென்று திரும்பும்போது இல்லத்தில் எம்ஜியாரின் புகைப்படத்தை அவரது மகன் வெற்றிச் செல்வன் வைத்திருப்பான். அது குறித்து சிறிய சலனத்தைக் கூட அவர் எழுப்பாமல் மலர்ந்த முகத்துடன் உணவு உண்ணுகிற காட்சியிலிருக்கும் முரண். அவரது சபதத்தை சாத்தியப்படுத்தும் நம்பக மாணவனாக கபிலன் மட்டுமே இருக்கையில், அவனது உடல்வலுவும் திறமையும் நாசமாகிப் போகிற அளவிற்கு சாராயத் தொழிலுக்கு இட்டுச் சென்ற மகன் வெற்றிச் செல்வனைக் கண்டிக்காமல் அமைதிகாப்பதிலிருக்கும் முரண்.

கதபாத்திரங்களில் நடந்தேறிவிடும் இந்தக் குணக்கோளாறுகள் எல்லாமே திரைக்கதைக் கட்டமைப்பில் ஏற்படும் விரிசலை அடியெற்றியே நிகழ்வன. திரைக்கதைக்குள், ஒவ்வொரு கதாபாத்திரத்தின்மீதும் அதன் உளவியல் குணமும் உணர்வு குணமும் சீரான போக்கில் ஏற்றப்பட வேண்டும். கதாநாயகன் கபிலனிடமும் இதுபோன்ற சிக்கல்கள். குத்துச் சண்டை பயிற்சி பெறாத சாதாரண தொழிலாளியாகிய அவன் முறையாகப் பயிற்சி பெற்ற குத்துச் சண்டை வீரர்களான இராமன் போன்றோரை திடமான மனபாவனையுடன் வீழ்த்துவது ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியம். 'பூலோகம்' உள்ளிட்ட தரம் உயராத இரசனைப் படங்களில் கதாநாயகன் எவரொருவரையும் வீழ்த்துவான். அது மிகுபுனைவிலமைந்த கதை நியதி. ஆனால் 'சார்பட்டா பரம்பரை' படத்திலும் அந்த மிகை புனைவை இரத்தமும் சதையுமாக இருப்பதாக காட்ட முனைவது படத்தின் ஒட்டுமொத்த கலைத் திரட்சியில் ஒட்டாமல் உறுத்தலாகவே எஞ்சிநிற்கிறது.

படத்தின் பெரிய திரைக்கதை கோளாறாக நான் காண்பது, படத்தின் பாதி ஓட்டத்திலேயே கபிலனுக்கும் வேம்புலிக்கும் நடந்துவிடும் சண்டை. உண்மையில் வேம்புலி கபிலனிடம் தோற்றுவிடுகிறான் என்பது அப்படத்தில் சுற்றி நிற்கும் பார்வையாளர்கள் மட்டுமல்ல, படத்தின் பார்வையாளர்களான நாமும் ஐயங்கொள்வதில்லை. முன்னமே தோற்ற ஒருவனை மீண்டும் வெல்ல விரும்புவதாக பின்னப்படும் திரைக்கதை, தன் பண்பில் கைவிடாதிருக்க வேண்டிய அடிப்படையான சுவாரசிய ஓட்டத்தை இழக்கவே செய்யும். கபிலனும் வேம்புலியும் சண்டையிடும் காட்சி படத்தின் இறுதியில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும். டான்ஸிங் ரோலை வீழ்த்தும் காட்சியோடே நெருக்கடி நிலைப் பிரகடனமும் கபிலனின் வாழ்வும் திசைதிரும்பியிருக்க வேண்டும். அடுத்து, கபிலனின் வெற்றியைப் பறித்ததோடு அவனது உள்ளூடையும் பறிக்கப்பட்டு மேடையிலேயே நிர்வாணமாக பொறாமை கொண்ட எதிரி தணிகாவால் வீழ்த்தப்படுவது. இந்த அநீதியான அவமானத்திற்கெதிராக கபிலன் எந்த ஆவேசமும் அடைவதில்லை. தணிகாவை ஓர் உணவு விடுதியில் ஏதேச்சையாக சந்திக்கும்போது கூட அமைதியைப் பற்றிக்கொள்ளவே எண்ணுகிறான். பின்பு அவனிடம் வெடிக்கும் கோபத்தை தேவையில்லாமல் தூண்டிவிடுபவனும் சதியாளானகிய அந்த தணிகாவே. எவரொருவரையும் வீழ்த்திவிடும் பலம்கொண்ட கபிலனுக்கு தான் பட்ட அவமானத்திற்கு உரிய எதிர்ப்பை தன்னிச்சையாகக் காட்ட விழையாமல் திரைப்பரப்பில் ஏன் இத்தனை அவையடக்கம்?

ஒரு குறிப்பிட்ட காலத்தை அல்லது சூழலை சித்திரிக்கும் கற்பனைப் புனைவுகளான 'சுப்ரமணியபுரம்', 'காதல்' போன்ற படங்களின் திரைக்கதை நேர்த்தியும் கதாபாத்திரங்களின் கட்டமைப்பும் மிகவும் துல்லியம் வாய்ந்ததாக அமைந்திருக்கும். எங்கும் அசங்கல் பிசங்கல் நிகழாது. அந்தக் கட்டமைப்பை

'பூலோகம்' உள்ளிட்ட தரம்
உயராத
இரசனைப் படங்களில்
கதாநாயகன்
எவரொருவரையும்
வீழ்த்துவான்.
அது மிகுபுனைவிலமைந்த
கதை நியதி.
ஆனால்
'சார்பட்டா பரம்பரை'
படத்திலும் அந்த மிகை
புனைவை இரத்தமும்
சதையுமாக இருப்பதாக
காட்ட முனைவது படத்தின்
ஒட்டுமொத்த
கலைத் திரட்சியில்
ஒட்டாமல் உறுத்தலாகவே
எஞ்சிநிற்கிறது.

இன்னும் பலமாகத் தரவேண்டிய கடமை 'சார்பட்டா பரம்பரை' படத்திற்கு உண்டு. இயக்குர் பா. இரஞ்சித்தும் எழுத்தாளர் தமிழ்ப் பிரபாவும் இணைந்து எழுதியிருந்தாலும், படத்தில் திரைக்கதையாளருக்குரிய தளம் வெற்றிடமாகவே இருக்கிறது. திரைக்கதையை உயிரோட்டத்துடன் மெருகேற்ற குத்துச் சண்டையைப் போல முறையான பயிற்சி தேவை. திடீரெனப் பூத்துவந்து வெற்றிகளைப் பெறும் கபிலனாக கற்பனையில் உருமாறி நல்ல திரைக்கதைகளை எழுதித் தள்ளிவிட முடியாது.

கபிலனின் அம்மாவின் கதாபாத்திரத்திற்கு மிகைப் பூச்சு. எதற்கெடுத்தாலும் விளக்கு மாற்றில் அடிப்பவளாக வரும் அவளது குணத்தின் வன்முறை வேறெந்த செயலிலும் தொடர்பைப் பெறுவதில்லை. தன் கணவனை அகாலமாகப் பறிகொடுத்த அவளது ஒரே மகன்மீது அவள் நிகழ்த்தும் அன்பின் விளையாட்டாகவும் அந்த அடிகளை என்னால் ஏற்கமுடியவில்லை. அவள் அவ்விதமே வன்குணம் கொண்டவளெனில், அது அவளை சித்திரிக்கும் மற்ற காட்சிகளிலும் அதன் சாயல் வெளிப்படும் தன்மையுடன் அமைந்திருக்க வேண்டும். பாரதிராஜாவின் 'முதல் மரியாதை' படத்தை உதாரணத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டால், வன்குணம் மிக்க வடிவுக்கரசியின் கதாபாத்திரம் அனைத்துக் காட்சிகளிலும் ஒரே வித குணவியல்பை பிரதிபலிக்கும். திரைக்கதையின் தேர்ந்த கட்டுமானம் கதாபாத்திரத்தின் முப்பரிமாணத்தை சாயல் விலகாமல் அப்படியே வழங்கிவிடும்.

இடியப்ப நாயக்கர் பரம்பரை 'இடியப்ப பரம்பரை'யாக மாறுவது நகைச்சுவையில் அடங்காது. எல்லப்பச் செட்டியார் பரம்பரையின் இருப்பு குறித்த காட்சிகள் குறைந்தபட்ச அழுத்தத்துடன் இடம்பெறாமல் போனது ஆதங்கத்தை உண்டாக்காமல் விடாது. வரலாற்றின் அனைத்தையும் விரிவாக படத்தில் கொண்டுவரத் தேவை இல்லை. ஆனால், அவற்றின் அசைவுகள் படத்தின் ஆங்காங்கே இடம்பெறுமாறு கவனங்கொள்வதே படைப்பை சிறப்புறச் செய்யும். திரைக்கதையில் அந்த மாயம் நிகழ்ந்தால்தான் படத்தின் யதார்த்தம் ஜாலம் பெறும்.

இவையெல்லாம் கடந்து, பா.இரஞ்சித்தின் இயக்கத் திறம் வியக்கச் வைக்கிறது. ஒவ்வாரு காட்சிக்கும் அவர் காட்டும் அக்கறைபூர்வ ஈடுபாடு மனதைத் தொடுகிறது. படத்தில் அனைத்தும் உயிரோட்டமுள்ள கதாபாத்திரங்கள். முக்கியமாக, இரங்கன் வாத்தியராக வரும் பசுபதி. பசுபதி பல படங்களில் உள்ளீடான நடிப்பைத் தந்திருந்தாலும், இந்தப் படத்தில் அவர் நிகழ்த்தின கதாபாத்திரத்தின் நுண்ணுட்ப உணர்ச்சிகள் மனம் இலயிக்கத்தக்கது. அவரது

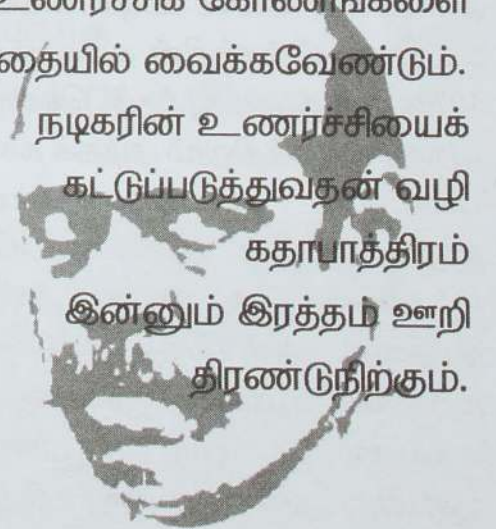

நுட்பமான முகம் மற்றும் உடல் அசைவுகளும் கதாபாத்திரத்தின் உயிர்நாடியாக இடம் பெறுகிறது. இவ்வருடத்தின் சிறந்த துணைநடிகருக்கான விருதுக்கு உரியவர் என்பது என் பார்வை. இந்தப் படத்தை மட்டும் பார்த்துவிட்டு ஏற்பட்ட புளகாங்கிதத்தில் நான் இதனைச் சொல்லவில்லை. உலக சினிமாவைப் போலவே, இந்திய சினிமாவை தொடர்ந்து அந்தந்த காலகட்டங்களிலேயே பார்த்துவிடுவதன் அடிப்படையிலேயே சொல்கிறேன்.

அடுத்து, டான்சிங் ரோசின் கதாபாத்திரம். தமிழில் இவ்விதமான கதாபாத்திரச் சித்திரிப்புகள் அரிது. டான்சிங் ரோசாக வரும் ஷபீர் கல்லரக்கல் அந்தக் கதாபாத்திரத்தை கண்முன்னே நடமாடச் செய்வதன் வழியாக நம் உள்ளத்தை கொள்ளை கொண்டு விடுகிறார். ஆங்கிலோ இந்தியரான டாடியாக வரும் ஜான் விஜய். ஜான் விஜய் எந்தப் படமானாலும் தனது சுய நடிப்பசைவுகளுக்குள் அந்தக் கதாபாத்திரத்தை கொண்டுவரும் ஆற்றல் பெற்றவர். இப்படிப்பட்ட ஆற்றலில் இரகுவரன், பிரகாஷ் ராஜ், பூர்ணம் விஸ்வநாதன், காந்திமதி, வடிவுக்கரசி, பசி சத்யா என நமது தமிழ் சினிமாவில் ஒரு நெடிய பரம்பரை உண்டு. தமிழ் சினிமா அவரை பார்வையாளரது மனதிலிருத்தும் கதாபாத்திரங்களில் பயன்படுத்திக் கொண்டால், இந்த வரிசையில் ஜான் விஜய்யும் இடம்பெறுவதற்கான சாத்தியம் உண்டு.

கதாநாயகனாக வரும் ஆர்யா முழுமையான ஈடுபாட்டையும் அதிகபட்ச உழைப்பையும் தந்திருக்கிறார். எனினும், அவரது கதாபாத்திரப் பொருந்துதல் இன்னும் கொஞ்சம் செதுக்குதலோடு இடம்பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். குறிப்பாக, அவர் உச்ச குரலில் உணர்வை வெளிப்படுத்தும் போதும், அதே உச்ச குரலுடன் அழும் போதும் அவரது உடலின் குணவாகிற்கு கொஞ்சம் கதாபாத்திரம் விலகி நிற்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதனை சீர்படுத்தும் கூரியபார்வை இயக்குநரின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறது. ஒரு நடிகரை நன்கு வெளிப்படுத்தும் காட்சிக் கோணங்கள் போல அவரது குணவியல்பின் வரையறையை மீறாத உணர்ச்சிக் கோணங்களை கதையில் வைக்கவேண்டும். நடிகரின்

ஒரு நடிகரை நன்கு வெளிப்படுத்தும் காட்சிக் கோணங்கள் போல அவரது குணவியல்பின் வரையறையை மீறாத உணர்ச்சிக் கோணங்களை கதையில் வைக்கவேண்டும். நடிகரின் உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்துவதன் வழி கதாபாத்திரம் இன்னும் இரத்தம் ஊறி திரண்டுநிற்கும்.

உணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்துவதன் வழி கதாபா-
த்திரம் இன்னும் இரத்தம் ஊறி திரண்டு நிற்கும்.
சமகால மலையாள சினிமாவின் உன்னத நடிகர்
ஃபகத் ஃபாசில். கதா பாத்திரங்களின் உடல்களைப்
பிளந்து உள்சென்று விடும் ஆற்றல் படைத்தவர்.
ஆனால் சமீபத்தில் வெளிவந்த 'மாலிக்' படத்-
தைப் பாருங்கள். அவரது வயோதிகத் தோற்றமும்
தளர்ந்த நடையும் வலிந்த முயற்சிகளாய் நம்
கண்களை உறுத்தும். இயக்குநர்தான் இதன் மீதான
திருத்தங்களை உருவாக்க வேண்டியவர். எனவே
'மாலிக்' ஃபகத் ஃபாசில் மீதும் சரி, 'சார்பட்டா
பரம்பரை' ஆர்யாவின் மீதும் சரி, இந்த மிகை-
வெளிப்பாட்டை குற்றச்சாட்டுகளாக வைக்க
முடியாது. இயக்குநரை நோக்கியே நாம்
விரல்சட்ட நேரும்.

கதாநாயகி மாரியம்மாவாக வரும்
துஷாரா விஜயன் நல்ல தேர்வு. சமகால தமிழ்
சினிமாவில் துடுக்கும் துள்ளலுமான
குணங்களுடன் இடம்பெறும் நடிகைகளின்
வரிசையில் நின்று நம் மனதைக் கவர்கி-
றார். பீடி இராயப்பன் கதாபாத்திரம் தமிழ்
சினிமாவில் அபூர்வம். நல்ல மலையாளப்
படங்களில் மட்டுமே இம்மாதிரியான ஆழம்
கொண்ட கதாபாத்திரங்கள் உருப்பெற்-
-றிருக்கும். வேம்புலியுடன் அடுத்தநாள் சண்-
டையிட வேண்டிய நிலையில், பீடி இராயப்பனது
படகில் கபிலன் தன் மனைவியுடன்
அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருப்பான்.
அப்போது அவனை அவள் முத்தமிட விழை-
யும்போது, பீடி இராயப்பன் அவளை அங்கிருந்து
விரட்டிவிடப் பார்ப்பார். மறுநாள் போட்டியை
வைத்துக் கொண்டு போகத்தில் ஈடுபட்டால்
கபிலன் தோற்க நேரிடும் என்பதில் அவரது
பதட்டம். அவள் பிடிவாதமாக அமர்ந்து
சுறா வருகிறதென அவரை ஏமாற்றி சாக்குப்
போக்கு காட்டி கணவனை முத்தமிட முயலுவாள்.
அவரும் தன்னை ஏமாற்றமுடியாது என்கிற
விதமாய் அவளை கண்காணித்தபடி உட்கார்ந்-
திருப்பார். அற்புதமான வெளிப்பாட்டிலமைந்த
காட்சி இது. இத்தகைய தீர்க்கமான காட்சிகள்
தேர்ந்த படைப்பாற்றல் உள்ளவருக்கு மட்டுமே
கைவரப் பெறும்.

இயக்கத்திற்கு உற்ற துணையாக விளங்கும் இரண்டு
அம்சங்கள் கலை வடிவமைப்பும் ஒளிப்பதிவும்.
டி. இராமலிங்கத்தின் கலை வடிவமைப்பு நம்மை
1970களுக்கு அழைத்துச் சென்றுவிடுகிறது. ஒவ்-
வாரு சட்டகத்திலும் அந்தக் காலத்தின் நினைவுகள்
படியும்படி கவனமாக வடிவமைத்திருக்கிறார்.
ஜி. முரளியின் அர்ப்பணிப்பிலான ஒளிப்பதிவு
சட்டகத்தின் அனைத்து அம்சங்களும் யதார்த்த
நிறத்தை அளிக்கிறது. சந்தோஷ் நாராயணனது
உற்சாகம் மிக்க இசைக்கும் உரிய இருக்-
கையுண்டு. பீடி இராயப்பனாக வரும்
கஜபதி, துரைக்கண்ணு வாத்தியாராக வரும்

ஜி.எம். சுந்தர், வெற்றிச் செல்வனாக வரும் கலையரசன், இராம-
னாக வரும் சந்தோஷ் பிரதாப், பாச்யமாக வரும் அனுபமா குமார்,
வேம்புலியாக வரும் ஜான் கொக்கன் என படத்திற்கு உரிய தீவிர
ஈடுபாட்டுடன் அனைவரும் பங்களிப்பைத் தந்திருக்கிறார்கள்.
அனைத்து அம்சங்களையும் தேர்ந்த இலயத்துடன் இணைத்திரு-
க்கும் பா. இரஞ்சித்தின் ஆற்றலை படம் நெடுக காணமுடிகிறது.
ஒரு காட்சியை பெரிய பிரயத்தனமில்லாமலும் காட்டமுடியும்.
அந்தக் காட்சியின் உணர்வை பார்வையாளர் உணர்ந்தாலே
போதுமானதுதான். ஆனால் இரஞ்சித் அப்படியொரு பின்வா-
ங்கலை இந்தப் படத்தில் மேற்கொள்ளவில்லை. ஒவ்வொரு காட்சி-
-யிலும் கதாபாத்திரங்களின் இருத்தலை முன்படுத்தும் உரிய பரப்புக்-
-ளையும் அவற்றின் நகர்வுகளையும் அச்ச அசலான யதார்த்தத்-
-தோடு கையாண்டிருக்கிறார். வடசென்னையின் நெருக்கடியான
வாழ்விடங்களையும் ஒன்றையொன்று நெருக்கமாக சார்ந்திருக்கும்
கதாபாத்திரங்களையும் திரைச்சட்டகத்தில் களப்படுத்தும் விதத்தில்,
அந்தச் சூழலை இரத்தமும் சதையுமாக உணரச் செய்துவிடுகிறார்.

உதாரணத்திற்கு, கபிலனும் இராமனும் மோதும் குத்துச் சண்டை-
யைப் பார்வையிடும் மற்ற நபர்களின் உருவ இடைவெளியின்
வழி இரங்கன் வாத்தியார் கபிலனைக் கவனிக்கும் காட்சி. அதே
-போல் அதற்குப் பதிலீடு செய்யும்படி கபிலன் இரங்கன்
வாத்தியாரை அந்த நபர்களின் உருவ இடைவெளியின் வழி பார்ப்பது.
இங்கே மற்ற நபர்களின் இடையீடு இல்லாமல் இரங்கன் வாத்தியாரையும்
கபிலனையும் அதிநெருக்கக் கோணத்தில் ஒளிப்பதிவில்
கொண்டுவந்திருக்கலாம். அந்த செயல்முறை எளிது. ஆனால்
குத்துச்சண்டையைப் பார்வையிடுபவர்களை ஒளிப்பதிவிற்கு
அண்மையாக வைத்து அதன் பின்தோற்றமாக முதன்மைக் கதா-
பாத்திரங்களின் உணர்ச்சி வெளிப்பாட்டினைக் காட்டுவதற்கு சற்று
உழைக்கவேண்டும். உரிய நேரத்தையும் பொருட்செலவையும் இந்த
உழைப்பு கோரும். பா. இரஞ்சித் படத்தின் கதைக்குள்ளிருக்கும்
கலைவெளிப்பாட்டிலும் யதார்த்த நிறமேற்றலுக்கும் எந்த வொரு
சமரசத்தையும் அளிக்காமல் முழு ஈடுபாட்டுடன் இயங்கியி-
ருப்பது அவரது படைப்பாற்றலை மெய்மைப்படுத்தும் சான்று
எனலாம். தமிழ் திரைவரலாற்றில் நாம் நினைவு வைத்துப்
பேசுவதற்கான பொருட்படுத்தத்தக்க படைப்பாக சார்பட்டா
பரம்பரை படம் உருப்பெறுவதற்கும் இத்தகைய உழைப்பிற்கு
நிறைந்த பங்குண்டு. பா. இரஞ்சித் படத்தின்புறவடிவமைப்பில் காட்டும்
தீவிர உழைப்பையும் ஈடுபாட்டையும் உள்வனையப்படும்
கதையிலும் அதை மேம்படச் செய்யும்
திரைக்கதையிலும் காட்டினால், தமிழ் சினிமாவின் சிறந்த
இயக்குநர்களுள் ஒருவராகத் திகழ்வதை காலம் உறுதிசெய்யும்.
தமிழ்சினிமாவின் மறக்கவியலாத பெருமைகளுள் அவரும்
நிலைபெறுவார்.

0

வடசென்னை குத்துச்சண்டை வரலாறு சார்ந்த தகவல்களை அறிந்துகொள்ள உதவிய
காணொளிகள்:

1. சார்பட்டா பரம்பரையைச் சேர்ந்த குத்துச் சண்டை வீரர் டி.சி. தியாகராஜனது
உரையாடல். (Liberty Tamil Youtube Channel)
2. எல்லப்ப செட்டியார் பரம்பரையைச் சேர்ந்த குத்துச் சண்டை வீரர்
பக்தவச்சலத்தினது உரையாடல். (NewGlitz - Youtube Channel)
3. இடியப்ப நாயக்கர் பரம்பரையைச் சேர்ந்த குத்துச் சண்டை வீரர்
பார்த்திபனது உரையாடல். (NewGlitz - Youtube Channel)
4. மானிடவியல் ஆய்வாளர் அ. பகத்சிங்குடன் ஊடகவியலாளர்
டி. அருள் எழிலன் மேற்கொண்ட உரையாடல் (StrongTea -Youtube Channel)

நிறுத்தப்பட்ட இடத்திலிருந்து

தொடர்வோம்

உங்களுக்கு கைகொடுக்க
சென்ட்ரல் பினான்ஸ் லீசிங் தயார்.

▶ முதல் வருடத்தில் காப்புறுதியுடன் அதிகூடிய லீசிங் தொகை

மூலம் லீசிங் தவணைக் கட்டணம் செலுத்தும் வசதி

நியந்தனைகளுக்கு உட்படும்

Central Finance Company PLC
No : 263 Batticaloa Road, Kalmunai
Tel : 067 2226132 - 6133
Mob : 0759333370
WWW.centralfinance.lk

மேலதிக விபரங்கள் தெரிந்துகொள்ள

0112 038 038 நம்பருக்கு

Missed Call கொடுங்கள் (24 மணிநேரமும்)

Central Finance Company PLC

No.263 Batticaloa Road, Kalmunai

Tel: 067 2226132 - 6133 / Mob: 0759333370

www.centralfinance.lk

SINGER Plus

More brand. More choice

Batticaloa Road, Kalmunai
Phone No.(067) 490 4583